

تعداد غزل — ۱	بسم الله الرحمن الرحیم	شماره شمار — ۱۳
سر سی شمشیر هر طور که ناکم گواه کا لر تر یو سکنه غیر این نام لیکه چاه کا مدیش هر انجام آواز غم جابجاه کا جسم خاکی هر غبار لایک شمع شایه کا ذکر وحدت آن نقشه بی ل آگاه کا هر طره ای سیدار ستمه غمی آگاه کا	پیدای جاده ملا هر سیم الله کا هر گویا بهر پیش روی قدرت الله کا ای تو بنده نواز یکام بی الله کا جان کو صحت بر جود می آید کا ای کرمه پیش بان گو یا الله کا راستی بی کام لیدل فی سبیل الله کا خاک سی نقشه بنا کیا که شاه کا	دست حمت هر که بیدار گویا کا رتبه عالی هر اول و بنده درگاه کا شکوفه مجرم خندین اینده گواه کا نیک بی بخام یا در بر درگاه کا لب پنهان آید درسی طلب خوا کا خنده هر جواد بی یوسف حاکم کا عرش قایل هر آن قدرت الله کا
نقش بی شمشیر این لیدل لبر خواه کا زنده جاوید بی شمشیر الله ای بیج اسلحه ای اعظم لوی با همین شمشیر بیدار کنی لیدل بی لیدم فرصت جبه باکی یا هر لیدر شمشیر ای کا یا کردل شمشیر لوی با همین شمشیر	شور تعظیما بی با الله یا الله کا اسم غم غمی بان لیدم الله کا گوش دل بر شمشیر بی لوی الله کا هر روز کا ترکی کام آتشی کام شمشیر کا نقش از لیدل بی لیدل لیدم الله کا اسم غم غمی بی لیدل لیدم الله کا	شش جبهت بی لیدل لیدم الله کا هر لیدل لیدل بی لیدل لیدم الله کا صبر کرمه بی لیدل لیدم الله کا ساسته رتبه بی لیدل لیدم الله کا هر لیدل لیدل بی لیدل لیدم الله کا جاکم لیدل بی لیدل لیدم الله کا
۳	عزل	۱۸
سر کی بیل هر تالو لیدل لیدل شاه کا قلب به پیش من هر سال که گواه کا رتبه دما هر تری لیدل لیدل شاه کا	سید شکرانه و جبهت تری درگاه کا تیره کراسه خسوف کثر سر لیدل کا شوق بی تری لیدل لیدل شاه کا	غیرت خورشید هر زده بی تری لیدل کا تو بی خالق شمشیر و لایک لیدل کا ایک خلق بی لیدل لیدل شاه کا

۱۳۱

جستجو میں تیری کجگو نظر آتا ہے ایک شت خاک کو کیا کیا کہیں ذره ہی پر نہ تیری نور سی شے ہے آبرو پہ نہ پڑا دل ہر کلمہ فطرت کو تو جو بہر بہر رسول حق پر نہ تیری تابع امر قضا ہر اک قوی زار سی	سرد آگ کو تیرا ہی تیری گرد را کا کیونکہ من محو شات قدرت ابد کا صوت خوشید تابان غریغ ہر سو کا ایک گہر یوسف ہی کہا نہ چاہ کا اتیرہ شب غنیمت گل چمنی گراہ کا ایک تیرہ ہی شکر نذر کیگہ دکا کا	فوج عالم ہی خزانہ غیب کا ہی حکم تو خانہ دل میں خدا کا گہ ہی بیغیہ خزانہ دور بہ قدرت تائی تری نزدیک ہے اسکو چہ ہر تصویر تری وہ شمع گر ترا بر کرم دم بہر دافقانی کرے عینہ نہ ہر خدا کا امت چہ عرش	تخت ہی عرش معلیٰ گل کی شاہ کا گردش سیر و دم کو پیر ہمارا کا غم ہر کار کا ہی لگو عیش طر خواہ کا رہتہ کیا تیری گداری و برہوشی کا پاٹ دریا کا ہو گوشہ دہن کی تہ کا یا علی قوت مدد ہی کام ہی تہ کا
۲	غزل	۱۳	
ہر غم میں کریم ہے ہمارا کہتا ہے رحم کما کی معبود صحت ہی مرض فنا شفاء تو خوش ہو کہ ہی دیان خدا نست میں جو ہی وہی ملیگا دل غیر تکل ہی داغ غم سے نہایت ہو کہ دم میں کچھ کا کچھ ہی	اسد رحیم ہے ہمارا یہ عبادتیم ہے ہمارا امد حکیم ہے ہمارا دل غم سی در نیم ہے ہمارا مقسوم تقسیم ہے ہمارا دم رشک تقسیم ہے ہمارا نادوم جو نیم ہے ہمارا	اب تو ہی حکیم ہے ہمارا بمخلوق نہ سمجھ کہہ خالق حادث تری بہت ہیں بہت عادتی تو ارث حد میں کیا کہ آنکھ میں نہیں بیستی تو دیا کیا پیش نظر میں شبنم گل ہر خطہ ہی عرش صید حوت	احوال سقیم ہے ہمارا وہ عہد سلیم ہے ہمارا وہ تقسیم ہے ہمارا گہر باغ تقسیم ہے ہمارا دل عین کلیم ہے ہمارا گو یا ز رویم ہے ہمارا اسد رحیم ہے ہمارا
۵	غزل	۱۵	
مجھ کو مند پہ قلند ان بخشا سیر کنعان کو دیا داغ فراق مرض عشق میں موت آتی ہے قابل دید ہی حسن حکمت قطرہ ہی وسعت رحمت ہی ہے دل نالان کو دیا داغ فراق دل بے رحم دیا ظالم کو	شیر تالین کو فیستان بخشا ایکین کو سمہ کنعان بخشا تو نے ہر درد کو دریا بخشا ہو کر کو روضہ رضوان بخشا چشم کو نوح کا طوفان بخشا ایک بیل کو گلستان بخشا حبط رحیم کو پیکان بخشا اوس سے ہو طای ایمان بھی بخشا	گل کو پیر زرجر گریبان بخشا رحم آیا جو گتہ کارون پر آگیا کچھ جو کریمے کا خیال تیری تدبیر ہی عین تقدیر سر خر و اہل کرم کو رکھا اب کی جا بوسہ خسار دیا مصحف رخ کا جو وکیا کوئی جسے کافر کو ہی ایمان بخشا	خاک کو دشت کا دامان بخشا گنہ گبر و مسلمان بخشا سو کو ملک سلیمان بخشا موت کو عالم اسکان بخشا بھر کو بچہ مرجان بخشا عوض لعل بدیشان بخشا روح حافظ کو ہی قرآن بخشا

<p>۶</p> <p>طیلسم در هر کس که باشد فراق روح و تنش در تنگنا بماند تا خفته بپوشد لایق کلام بسیار بر درویشان پای نظری قابل تحسین اشاره حسن کتابه قالی قناعت در حال بختی</p>	<p>غزل</p> <p>یقین بجایم هر کس که پیری گلی تیغ حوت زهر جاتانین فضا مرغامه ناز و کلوی چرخ مهر گریز تنگ گمان غم کو خشم سعادتی بر دانه</p>	<p>۱۲</p> <p>بهدا چو بگوئی بی غمی و خود روی را بچشم شاید حق و زحیر او مینگش من بین دیوانه سفر روح روان و ده مهر بر روی اعداد و نیکو</p>	<p>۱۲</p> <p>علاج خردل بخوا جانب بجز صورت مجموعی نورانی صد اخفیه گل نه کوئی غم شماره اندون نخل کرانی</p>
<p>۷</p> <p>کسکه کاغذ شیر سر پیش من بی نظیره غبار بر سر آن یه گزندی بر طبع نه تو شمشیر دام جانی که ملوک و ده پوسیدگی</p>	<p>غزل</p> <p>کسی که تو سحر چرخ گریز من آتش شیشه بنی گامگر بی تبر بر سر شکست که چکاره خیره</p>	<p>۱۳</p> <p>عجب بر روی جانان قیامت که بخت و بدبختی کیا بر نیر و مرا و ابلیز میت که اتوان کفن شکست</p>	<p>۱۳</p> <p>عدم کرانین جکا نافه کفن که کمان گزده تصویرات برای طوفان تصور که</p>
<p>۸</p> <p>پار گزری منیه خطه بخت آج که حسن معنی</p>	<p>غزل</p> <p>بنی خولا بوتنه شور و خروش انچه خامه</p>	<p>۹</p> <p>سودا که هست عالی شیشه حق بین</p>	<p>۹</p> <p>کرده داس خار بر رتبه عالی نرخ سبک</p>
<p>۹</p> <p>خجسته وین</p>	<p>۹</p> <p>چشم راست</p>	<p>۹</p> <p>بجرت وقت آسمان</p>	<p>۹</p> <p>شاه پرده</p>

بشیر سایه سوزی جزا عشق بجان	شک های بجان جان مجکوری هر که	هم صغیر زکی گلی گلی گلی گلی	دم خاکی تارهای سوز جانا خاکی و صیاد
تیت بتا بانی لایوان صحرانورد	خانه زنجیر بدین فل های مبارک و کا	برده گوش فلک های گل گل گل	یه اشک بیلانی ناله و فریاد کا
۱۰	عوش عالم سینه گریه کاسا مان	شورهای گلزار جنبت تک مبارک و کا	۱۵
اوستی پیام بر که همیشه بنیاد	خط و حسی جبر کسل کیو تر بنیاد	رهن کویری عجزی بر بنیاد	دشمن کو دوستی سنی بر بنیاد
کیا آب رنگ های گل که دست	بلبل کوانه دیکه گل تر بنیاد	اوس و نی جویانندیمین میرانگی	افروش زمین کو فرش مشجر بنیاد
اوس شک منی که شک منی سیر	جنبت چمن کو عرض کو کو تر بنیاد	دومن مین گریه بین در کد و شک	اگه کون کور و نی روی سمندر بنیاد
بی هوش بنیم کوروش چشم سیر	ساقی نی چشم مست کو ساغر بنیاد	تیه نگه کا جنبت نی جبر کسیرا محی	گردن سحر شیشه و ادب سیر بنیاد
دولت ده سیر حریفی دی	سرکات کمر اسبچه افسر بنیاد	اد و فرش حسن یار نقش انگر کیر	کالو سیر کوه ماه و دیر کیر بنیاد
۱۱	غزل	۴	
آتش سوزی پهلای کاتر بنیاد	تونی نشان کور سکندر بنیاد	از کین خرامین سوزی تری بنیاد	مندی سوزی نقش پاک گل تر بنیاد
هر خرد تن به پهلای زخم کی نشان	دوری نی باره کی خطر سطر بنیاد	اکدم مین عکس عارض گلگون یکن	ششم کور کله پی خون کور تر بنیاد
تیری یگر می بین در شک خیم	اگر تون مشهور کابنی یوز بنیاد	چرخه بنا جو کلاسی گنج زر	برفون کی بال بال کواژ بنیاد
گذری جویانی ز شیکو پرچ	نار و ران ماه منور بنیاد	مانی شب کور کواژ نقشه کیر	عارض کواژ خال کواژ بنیاد
۱۲	کی سیران کلاه دین هفت آسمانی	ای عرش شش جت کوشی بنیاد	۱۳
خیم کا شکر زبان غار مین بر بنیاد	عازر گلگیر شکر مرغ آتش فر بنیاد	بنیست دیکه گل کورب ناگل کاتر	رشته نظاره کویا آتش و کا آتیا
گوش زدم هر جلد سست تیر و ز آتیا	کمان کی بالکی جملی کا کورل خاتر	شک بر جت بین آتیا زینا و آتیا	نخت خیمه سوزی اولت و بیدار آتیا
مهر و مهر و زون دولت سوز آتیا	دوستی یا چاندنی یا یه دیوار آتیا	کوبه دل جونیون تیار کلاک سوز	مردم دیده کور دیده روزن دیوار آتیا
نوشی کوا دولت دیدار وقت سوز	زنگنه خیمه گنج ز کسوی چای آتیا	هم سرایا هستی تیه سست کیمه خونی	بر دیوان خم مین ندان اسب خاتر
تجهی سوز آتیا قاتل سوزان خیمه سوز	مهر و دکان کی زخم دهن و آتیا	دو عدل تما جملی نیا تارون کلاک	دو چشم مست مین تن خانه خاتر
عاشق کلاک چایان لایان بوی گل	نایه تقدیر بلبل مین خوک کلاک	انگی گشتن مین بی بی منت گل کیم	راغ دل عشق تیان سوزی لاک کلاک
چیر کور خیمه سوز سینه خیمه	کیا دل برون بیلانی سوز آتیا	وصل کی شب کور کلاک تارانه خور	دیده هم یارون پرتی تیارانی کلاک
۱۳	غزل	۱۱	
یاران نام شکر کور کور کور کور	کرا و تون نامی بی نامی خیمه	بگل غنچه گل سیر کلاک عالم کی	بیا آتیا کیمه سوزی و نسی خور
خدا کور پرتی خور کور کور کور	کلام آتیا کور کور کور کور	دیکه خیمه خیمه کور کور کور	کیمی کور خور مین دیرا کلاک

مردان و دوشاخ و قدیم که در سنگا	گیا بین جاک بود وقت سپهر	کله پر گشتی لاری در تازی جادو	شعبه بین سیرا گشتی در جبین آریا
زبان بند در چرخ ایلای ناگاه	لب پیاکی حکیم و شوخی قرین آریا	جلایا طور ساسو کورنک خنکالی	پیام وصل یکدشتر روح الامین آریا
دل بر زمین لغزین و کراسی چال	اگر کاس لیان پری زنگین آریا	جلایت کورنک اینه چین و شکلی	مردم سی شولی کی سی غامان چین آریا
۱۲	چند شید سخن پای عرش مخفی	زین چرخ بر عیسی گردن نشین آریا	۹
تری جیست شوق کا خیال ناخوش	همای گورین گشتن سوار سپین آریا	ازل خنده گل کرشمیم کاهت	ترا سهندا جویا و آریا جی فنا حسین آریا
تسار لیکه شاکا اوتی کی نگین کا	خیال غنچه بی نه وقت و پست آریا	تر و یار کا امان علی پوچی	سیجا جو کون نصیر و یار فقیان آریا
تیمبر شمسوار اپنا گریا کی ایدیا	کرک شکر سیرک و مینو لمان زین آریا	ادوی شکریں گستر زین و فنا	برکین طبع غنچه لب زبان جبین آریا
گلی کا شکلی جی کیکر مینو و شاکا	کبریا شاکا پری گزاف کی چین آریا	و کنا یا دارن کا عالم مدید و سری	برکین طبع شاک جی استیر آریا
۱۵	خدا آیت خود کا نام در جانا چرخ	سکام کام خوش طبع اندکین آریا	۹
زلف کف و جویه تیر اعظم سوا	ای پری تو شک و غم غیر آدم سوا	ابو عشق کپ و حبیب عالم سوا	شاکا زلف کف جی نبی مریم سوا
کیا و گل چنی کا اپنا فین ای عین	عاشق و زن مینا کورشمیم سوا	طبع عانی تو منع کی ازلی خدایا	برخ سان و زلف و قد و پنا خرم سوا
اشک که تندی و سوزان افروز سوا	دوبی بر گل اپنا جور و غم سوا	کان کا با لاسین عارض پر نور سوا	کانه متعلق تیر اعظم سوا
غیر تنبا آتش داده آنسو سوا	سوز غم سوز تیرا لیل بر غم سوا	فکس رخ ز دو جاک شیر کلا کی اوست	اکینه و غم مینو شاک کام سوا
۱۴	تا جی کی ز جیم کار کا نامک و تر	تروق شاک گل پریشتم سوا	۱۰
نصیر مینا شعل مهر کا عالم سوا	پونین و ده جی ایدنی کیکر سوا	شعبه و شنبه تر و یار کاسک و غم سوا	علاقه شادی و یار اعلقه نام سوا
چوچه یار و سکا شاکا چو خورشید	هر شاه کفش کاساره عظیم سوا	باغ دریا بین تیاب کی جا چلیا	خنده گل پریشتم کورشمیم سوا
و کیکر سوزش کوریت سوا جراح	و ان پر کا فورجی فوکا مریم سوا	یار کاسا شاکا تیر بدتر موت	حال مرد و زنده کی کی محرم سوا
صدقی و ناچو طبع کیمه و شمس	خضر و عیاد و زنده چن ز غم سوا	زندگی تیری و سوز و خورشید	یار جان شعل تیر اعظم سوا
یغیم دینا شاکا فی لاغر کردیا	طوق کردن کیکر میرا حلقه خام سوا	سرت کاسا اکی حیات جادو و اصل	مرکبا ای شاکا و سرت کاسا
۱۶	غزل	۱۳	
دل چن اگر مینو کج جاتا رط	دوم عین هوا سید پر جاتا رط	پیر جی کی کج عشق یار جاتا رط	اوش جی کج کاسا و جاتا رط
کشتن جی مینو یار نه گر جاتا رط	شاکا کی گل کریان و یار جاتا رط	سرت هم تاش ز جاک و تر کاسا جاتا رط	شک و جیم و یار شاکا جاتا رط
و انگر مینو جی کی اگر تر کاسا	برق و کاسی و یار و تر جاتا رط	و یی کاسا شاکا یار و تر کاسا	مرد و دل و یار و تر کاسا
شکستی فی نه زلف تین پاکین	عشق جی جاتا و تر و تر جاتا رط	پس شاکا جیم و یار و تر کاسا	کیا زانای کج کاسا و تر جاتا رط

ما قاتل شمعین یار و کی یار و کی یار دانه پوست کوبی و شمشیر چینی بوسه بختی و شمشیر بختی	آزاد میگرد و بختی وقت چایا یک یک عالم هم آینه گریه جاتا یک یک عالمی را مشور و مشور جاتا	نخت وای ایگر آینه گریه جان با بی چایا پس توانا راستی چایا و دانه کی مرآت آینه	جنگل بی بیایا گریه جاتا رمی بی بی شمشیر و شمشیر جاتا کیا تری کوبی و شمشیر جاتا
۱۸	غزل	۱۱	
بیل بول بول بول بول بول بول جنت بین بول بول بول بول کمالی بی بی شمشیر و شمشیر اک شمشیر زری کی گریه جاتا	می شمشیر و شمشیر بول بول رزار جاده و شمشیر بول بول اک آن بین بول بول بول بول عالم طبع و شمشیر بول بول	عالم گاه و شمشیر بول بول آیا جوش و شمشیر بول بول آرسته بول بول بول بول ناتوس بول بول بول بول	روز آفتاب و شمشیر بول بول اک شمشیر و شمشیر بول بول دانه و شمشیر بول بول بول دانه جگر جگر و شمشیر بول بول
۱۹	غزل	۱۰	
زار و دهر و دل دیوانه بول نام و بول بول بول بول جنگل و شمشیر بول بول تو که بول بول بول بول	محو نظاره رخ جانان بول کعبه می و شمشیر بول بول بجلی گری و شمشیر بول بول نگینی کاد و شمشیر بول بول	اشتری و شمشیر بول بول طاف و شمشیر بول بول آیا جویا و شمشیر بول بول جنگل و شمشیر بول بول	خاف و شمشیر بول بول آینه جگر جگر و شمشیر بول بول دانه و شمشیر بول بول آینه خانه و شمشیر بول بول
۲۰	غزل	۱۲	
دل پاک شده و شمشیر بول مری و شمشیر بول بول بول بول بول بول بول جنگل و شمشیر بول بول	بهار و شمشیر بول بول گمان و شمشیر بول بول شقی و شمشیر بول بول تر و شمشیر بول بول	دانه و شمشیر بول بول کمالی و شمشیر بول بول کسی و شمشیر بول بول بیا و شمشیر بول بول	تو عالم و شمشیر بول بول یقین و شمشیر بول بول کمالی و شمشیر بول بول کمالی و شمشیر بول بول
۲۱	غزل	۱۱	

[illegible]

[illegible]

۲۸	پادشاه شهنشاه بر این چنین حال سیرایین بر عالم صنوبری حال شوقین روح کو بر قصد استقبال کمال کیا عشرتین گردا گردی عا نور قسمت بین هر عالم بنور پادشاه سر بنای چو چو چو چو چو چو چو هر گاه که لک لک لک لک لک لک لک	برق آینه دل خطه کی چو شال نص ترا بر دوشه رخ او را کشید جود تو را که یکبارگی یک سفید بچه رنگین که سفید آتشین هر که شمع بر او گوشتین برقرار اک نظر ز کای چو چو چو چو چو عشر هر که بر این سر که برین	۱۵
۲۹	جان کجای خرا و دهنه شکلی الیک یاد دل تو که سیوین نیکامین شفقت کی طرح از ترس توین سوار است تصویر چو گردن تمام چشم موم تمام دال سین ببین یکا جرس در تو کاشیون	گرچه تمام روز قصد آتشین خدا که فضل سو شب کو گذار بار هر یک گل از نیلایه بنور کلام تمام عمر سوئی که خون کی کو چوین خیال بوسه عارضه ترا کبود هوا خدا به فقرت عرش پر کنده هر	۱۰
۳۰	خون آگامیری سر بر جرقه دود آه قفس شک برده محل کو یک جاننا خا ز کور چو کل چنگه دریا کس ن دهن حال چاکه کش چو کوه سما تا چو چو سحر چشم عجز از عجز مایل دیده گران گردیدین دل هوا	دیکه رقص بر این روانه پید دل هوا بن گیا تصویر چوین جب تصور هو گیا بهیوش چشم مست قی دیکه نکار گیسین بین نیلایه کوه گفتگو ایسی لک مدام کاسه دینا کون راغ فی انصافی که درون شل ماه چاکه چو چو چو چو چو چو چو	۱۵
۳۱	زندگی کی بی ثباتی حال در نو کا تونه اندیشه دران هوا	اسقدر رویا که شل ده گل در گل هوا سیر چشمه مرز در دکان دران هوا	۱۵

۳۵	نہا صبح کرین ہزاروں عیش	نہیں بشارت الکی کی میرا	۱۳
طالب کسی دلا جاہ دل کا	خشت جبین سے توڑ پیا سوال کا	عاشق کیوں کر و خفا کا	مجھ پر چرخ کل لکھ سیراں کا
حسرت ہی سنگ داڑھ دہر گری	پہل پہل سے دھینچ پیاں بچوں جی	ہر کوئی ناک دست افش سے شود	کسے نشان پایا ہوتا رنکلی کا
ماں پر آؤ جو ہو فنا دار جانکر	انہا کمال ہی سبب ہی زوال کا	ہر برگ ہی زبان شجر سرخ رہا	سعد و پر نہیں ہی جوت سوال کا
مانی شبنم لخت کینے سے جو	یل کمالی جو فوج پڑا کیال کا	صیاد و امین ہی جہر دج کر کین	تا چرخ روح کو مہر ہمال کا
بوٹو نہیں گل گشت گل بستی تیرے	عالم ہی شگفتہ گشت کشمیر کا	تو اسنی کا سبب بے شک	طوفان دھماؤں کا عرق نعل کا
یہ سب جہاں کیوں کہتا تیرے	ہر فاشی جوابتاری سوال کا	چرخ کی طرح میں ہی گرفتار عشق	ہر ایک رخ تن مجھ حلقہ ہی حال کا
۳۶	ای جہر شمس تیرے تیرے	مکمل نہیں فراق میں نہاد	۱۰
اثر ایسا ہی پیغمبر دلا کا اولٹا	نیض دیکھی تو ہو بہار میاں اولٹا	خفاں غم فرقت سوال ای اولٹا	سنگ با سر نکل آیا جو کلیا اولٹا
حسرت یہ میں آخر کوم اپنا اولٹا	پروہ چشم نہ اوشن خ لہ اولٹا	چشم تر پر جو منشی جگر کا اولٹا	نزدیک ہی اشک دریا اولٹا
پن کی چادر گل بحر عرس تربت	سراوت ہی ہو نہ نکاح جہاں اولٹا	انقلابی لہری لہری کمال نام نشان	مثل خاتم قدر سیر ہو لکھا اولٹا
ہمسرگی قد موزوں نہ خوش	چرخ کھیرج دیا شمع کو کھڑا اولٹا	نزد اندازنی دیوانہ بنایا دل کو	اوس پرانی جو دم فوج پڑا اولٹا
صبح کو چہرہ نور شیریں ہو نکلا	سرواں ہی نہ جوق شیریں کا سہرا	میں تو کرنا نہیں آتش گل فروخت	شکوہ بخت دہک باز ہو کر ترا اولٹا
۳۷	غزل		۱۵
در شمس تیرے غم میں دل زار ہو گیا	آزاد ہو گیا جگر گرفتار ہو گیا	عشق مہم کل کامری مار ہو گیا	گردن کا بوشہ زنا ہو گیا
یوسف کا لکھن جانا خریدار ہو گیا	تو کہ میں غل ترسرا زار ہو گیا	پیغام وصل ہی میں خفا یا ہو گیا	اوار ہو گیا کہ پیکار ہو گیا
رخنہ طوق عشق میں لاجو جری	ناسور دل کا نون دیوار ہو گیا	شام سو جگہ چنی جو داغ جگر لگا	خوشید روز شمع شیار ہو گیا
قاتل ز قتل ہی چسک جا کر گیا	لاشہ بزنک لہجہ سکبار ہو گیا	کارہ خزانہ سوت آگنی	خفت بند دیدہ بیدار ہو گیا
اگر کلا جو زہر فنی کیسویا رہے	ہر کو مار زلف سے مار ہو گیا	قاتل جو گل کلمانی گناہ تیغ	مقتل ہی دم تیغ سے گلزار ہو گیا
سویا عشق قہر میں جا کا رہا	میں خیر ہوا دہ خبر دار ہو گیا	کہو جو نہ کہ کن جیب کپڑے	سو جاسی کڑی دہر کسار ہو گیا
بہا گیا نہ لاش غنیمت کما کر گڑا	قاتل یہ میر خون میں گرفتار ہو گیا	یاو تباہ کعبہ دل تیکہ ہوا	تاریف ہی شوشہ زنا ہو گیا
۳۸	رویا طلوع مہر تن غور ہو چرخ	آب روان جاہ زریا ہو گیا	۹
تخت نشا ہو پٹال کا جھوٹ ہو گیا	سوت آؤ ہر جاگ کو ہو گیا	غیر کامل نقص نقص کو کج ہو گیا	ماہ کو کمر کر تیکہ شیشہ ہو گیا
دید کی حشر میں کٹنا بھی نسب ہو گیا	دور کنوئی نہ لاشہ کو ہو گیا	سجدہ حق آدمی کرنا نہیں طمان	سجدہ کوہ نمک ز سر مغرب ہو گیا

بمنش

(۱۸)

(۱۲)

جند

سویا شک پیغامی خندید ساز جبینی تو در بر کمر آفراد جگر بر لب جوانی دوار و کوهی پیر	سویا ماه کاه کوب بر گیا دگر بر لبی نوحه و عده بر گیا نزل فرشتی تابان بر عقیق بر گیا	سویا میثا میثا سار لب بر گیا خون حق کاه و کاه و کاه و کاه عرش گشته هوا و کاه و کاه و کاه
۳۹	غزل	۹
نظر کسی که در کمر نهی آتا غم زاق می در کمر نهی آتا سینه می بین بر کمر نهی آتا پیشی نگاه در پردتغ زاق	بزرگ ز نظر بر نظر نهی آتا دو کون شب بر دو کون نهی آتا کلی کون شب بر کون نهی آتا که التیام بر زخم جگر نهی آتا	زبانم غم فرقت بر نهی آتا نقطه ز نام سحر جلتا بر کلام نهی آتا وه ز کوهی نهی مل کی حکم بر نهی آتا زاق زلف بین ز اوج کوه نهی آتا
۴۰	ره شاه خفا بود که عرش کشا	گر ابرو یون بر کوه کاه نهی آتا
ز قوت دست دل بر نهی آتا چرخ دانی کوه غریبان بر کوه چرخ رمال دوت بر لب حال می شناید غبار چشمی بر چرخ می گردان	غم فروز بین جبینا نظر نهی آتا چرخ لیک کوهی قمر نهی آتا کوه او در کوهی بر نهی آتا سویا شک لبی و ده راه نهی آتا	خیال یاری روی و بر نهی آتا کوه شب کوهی بر نهی آتا کوه عشق کوهی بر نهی آتا ده شوق خایه خرابی نهی آتا
۴۱	غزل	۱۲
چشم جانان بر کوهی غم خان نکلا ز کل حلقه باران بنساجا نکلا شوق نظاره می آنگاه نکلا بر لب جانان قند و خم می قوی	گر خباز به کوهی جانان نکلا عیب سینه کوهی بر کوهی نکلا سویا شک لبی کوهی بر کوهی نکلا کوهی کوهی کوهی بر کوهی نکلا	سویا شک لبی کوهی بر کوهی نکلا کوهی کوهی کوهی بر کوهی نکلا کوهی کوهی کوهی بر کوهی نکلا کوهی کوهی کوهی بر کوهی نکلا
۴۲	غزل	
نزدیک کوهی غم خان نکلا ز قوت دست دل بر نهی آتا سینه می بین بر کمر نهی آتا پیشی نگاه در پردتغ زاق	بزرگ ز نظر بر نظر نهی آتا دو کون شب بر دو کون نهی آتا کلی کون شب بر کون نهی آتا که التیام بر زخم جگر نهی آتا	زبانم غم فرقت بر نهی آتا نقطه ز نام سحر جلتا بر کلام نهی آتا وه ز کوهی نهی مل کی حکم بر نهی آتا زاق زلف بین ز اوج کوه نهی آتا

اک دین غیر کاسا گارا رجعت کی زبانی ز کاسا تیج دل چ من جو حلقہ ہر موی مازل جتی کر تو چکی تی ہی باج	دو ٹکڑی تیغ ابروی خمدانی کیا سایہ ازل ہی امیر گریا نے کیا گردش میں جگر دودھ پرکاری کیا ہر خندہ خستہ رشتہ زنا بی کیا	خبر صبح شتر آگے کاسا گارا کیا جیستی ہی باج کی فکی ہوئی کیا جہاں کاجو جگر دانی میں باج کیا صیا دورا حیا پلو گیلنے رات کیا	کیا خچر گل دیدہ بیداری کیا تجستہ ہی پیچ گیسوی خمداری کیا دیوار کجیو رخت دیوار نے کیا انھا ہر ریل گلزار نے کیا
۴۳	ای عرش دیکھ روق گل کار اورا	شرفندہ گل صنفہ شہداری کیا	۱۵
سیر بجو خیر خوار کی کیا آخر وصال گیسوی ارنی کیا دل زندہ مردہ آج کی انکاری کیا صیا دسی ہانہ گیا جب ہمارے اشری شان غلو کجی باج وقت میں اصال جو سوچتے ایا ہ رات ہر ملک ہی پلک لگی	کاسا زبانی گنہگار نے کیا اپنی چراغ زیت گول لاری کیا فروا جی شتر وعدہ دیداری کیا آزاد مرغ روج گرفتار نے کیا عذر گناہ ہی نہ گنہگاری کیا شرفندہ وصال جی یاری کیا اختر کا کام دیدہ بیداری کیا	جادو دیدہ سیراری کیا دل آقا چاند سخی راری کیا جانی ہی کوی یار میں ہوانہ ہو گیا دوم ہو گیا خفا خفا ہی جبا کیا فروا کی جوج لگی گنتی سرگشت اسلام سوال وصال کا یہ کچھ جوا جہاں کا جوا ہی آگہی ہی ترنگہ لگا	جہاں کاسا گنہگار نے کیا پامال شتر کوتری رفتار کیا سایہ پری کاسا دیوار کیا وہ کون قصو گنہگاری کیا دل آقا سیر لگہ کسار نے کیا منہ خدایا کاسا لہار نے کیا ناسور دل میں رزون دیوار کیا
۴۴	ای عرش کیون زمانہ علی اللہ	آزاد عشی حیدر کراری کیا	۱۳
بزم عالم میں حسن پاک دیوانہ بقتل و بجا جو ہا کی شہرہ میں منزل مقصود کو پہنچا جوارہ شوق کعبہ میں ہی عیدہ کہی اپی برگ کی نعرہ اشد اکبر ناکہ تاوس تھا واجب غفلت اتھائی عشق میں ثابت	دل مرا شاید چراغ طور کا پروا نہ تھا شانہ ای قاتل آری ہمارا کا زدار نہ تھا نقش پار کاشن سجدہ شکر نہ تھا دانہ انگور تھا تیج کا جود نہ تھا عید میں تیر ہی ہم کعبہ ہی اکبر نہ تھا آتش جو تھا حقیقت میں ہی بکایت نہ تھا	صبح شتر کشتابہ شوشی قتل کروا یا قیسو کی ہی سن اپنی جیتا آغا ز سیرہ رنگا غرض اتر گیا روز ہوتا تھا گدا گدا خان غندیپ گل نظر آیا گریبان چاک بلب غریب شیخ کا شعلہ فروغ میں ہی تھو شید	زندگانی ہر چراغ دل چراغ خانہ ایک جانی تو تنگ بہت مردانہ حسن ہی سادگی فصاحت کو خطہ دانہ خیرت گلزار اپنا ہی کہی رانہ تھا ایک ہی وقت میں اگلے چکر تھا محفل جانا میں کو شتر پروا نہ تھا
۴۵	وزن دو شمع کی تہ تیج کل آتش	ہر سر پروا نہ شمع شکر شاد	۱۱
وہ جی لکریا جو نظارہ اپنا سیر گریہ ہی بہت جوش پہی دراز کس طرح حضرت نامحسین ہم اوس ریل مال کی تیر نہ مکس ہی مال	ہوگا سوس ملک لکھت تھا و اپنا دن ہی کرجا نہ ہلو کی کھا و اپنا دل پر قابو ہی نہ جی چاہی اپنا کیجیہ کیا نہیں تقدیر ہی چاہی اپنا	ماتوئی سی ہنکشت نامل بلال ماتوئی سی نیقہ ہی شال تصویر عکس آئینہ میں جس کل نظر آتا ہی شور فریادی ہی جوتی ہی قیامت ہوا	کیا نظرائی ہم جو ہوتا و اپنا جی جی ہی نہیں لانی کا ہی را و اپنا تیر نظارہ ہی یہ نظار و اپنا نارہ مودہ لعل ہی نعرہ اپنا

چاک چاک بزمی منت بیابان	از پی سیرین جسمی یار و اینا	وقت بارش کی کاظمی علم ہرم	آئینہ کرتا ہی جیت نفاہ اپنا
۴۶	عشر عشق سہا ہی سیریت زمین	دن کو شہ کی خوشی شاد ویا	۹
بقیہ اون کو کتہ سوار آیا	موت ہی آئی بر نہ یار آیا	جب ہوا جسم خاک یار آیا	گرد و ٹٹی تو شہسوار آیا
نہ گیا کاروان صبر و قرار	قاصد اشک شکیار آیا	خس سے جیسے چراغ جنت ہی	راغ کی کام جسم نزار آیا
اگر کوئی خاک و خاک ہوا	خاک اڈا نہ فر اختیار آیا	کاسہ چرخ و زرگون ہی رہا	جا کی مجھ سناہ بادہ خوار آیا
زلف ہی سیرین زگین کی	دامین موسم بہار آیا	لوٹے شل ہا ہی بنے آب	کہ سر تیغ آبدار آیا
۴۷	اوسنی سوار حال پوچھا عش	شکوہ لب پر نہ ایک بار آیا	۱۱
کان مین نازک سہرا آیا	مژدہ موسم بہار آیا	کیا خیال شراب خوار آیا	برق سان ابر بقیرار آیا
باز عالم مین تہا مین غل شمع	جل گیا گل نہ برگ و بار آیا	دیکھ نہ شطرنج دہر کی رفتار	کہ پیادہ گیا سوار آیا
مرکز پر ہی شوق وصل رہا	خواب مین ہی خیال یار آیا	شیشہ ساعت گھڑی مین بنا	دل مین جسم ذرا اخبار آیا
یار جب غیر کی گھٹ سے ملا	یاد کیا صد مہفت ر آیا	پاک طہنیت وہ تہا کہ پروانہ	شع بیکر سہر نزار آیا
شب کو ای گل جو غیر ہی تو ہنسا	محکور و نا ہزار بار آیا	بخشی اتنے ای خدا کریم	دل مایوس اسید و دار آیا
۴۸	اک نظر عشق سیر ہستی کر	کون جا کر عدم سے یار آیا	۱۰
لازم ہی سرائین دیہان گہر کا	اگر کوچ مقام ہے سفر کا	تہا بال میان تیغ و تاق	سر کو کفن ملا کر کا
آئینہ آفتاب حشر	دکھلائی گا بجو ہونہ سحر کا	مانون سی اور گیار خواب صیاد	تکیہ ہی ہماری بال و پر کا
وہ گرم رو رہ فٹ ہون	کوسون پیہی کاروان کر کا	گل گئی مین ہنسکے بدلہ لون سے	دنیا مین فقط جہن ہی زر کا
خوشید بنا چراغ دریا	طوفان اور تہا چشم تر کا	ایسا ہوسعیدہ سرخ لب سے	ہر لعل مین رنگ ہو گہر کا
طہنیت مین مری خاکاری	تمی سی خیر ہے بشر کا	ہنس نہ کو گل گل ملا عش	اس صلح سے ہوتین شدہ کا
۴۹			۹
کھایا ترس تیغ کا نہ چر کا	کیا سینہ پہ داغ ہی سپر کا	کھینچا شیشہ وصل جو کھما ہا ہی	جہان مین درد اب کر کا
چہر تپ چمک بڑی گستاخ	سیر نہ ہی جام چشم تر کا	کفارہ فراق مین ہے مرن	اگر عشق گناہ ہی بشر کا
دیکھون مین اوی مجھ ہ دیکھی	دورانی تازہ نظر کا	شیرین کی شبیہ ہی ہو شیرین	مانی خامہ ہونیشکر کا
بیگانہ ترا جو بہا گستاخ	دل کو نہیں پس کی بیکر کا	ای چرخ و رشک سر سکل	ہون شام سی منتظر سحر کا
۵۰	تصویر خیال عشق کھینچی	مضنون باندہ با جو اوس کر کا	۹

عالم شب بصل ہی یہ رکا ہم ہی میان میان نہات ہے عالم خواب نوجوانے ہی قبر میں پاتوب تن ہی	کشتکا ہی سرک گدی گورکا چکرین کہ بال چہ بنور کا سورہی ہی وقت دوہر کا ای روح ارادہ ہی کہ ہر کا	حیران نو دیکھ لے سکدر اوپر کی مچی دم آ رہی ہن ہی چشم جاب کا اشارہ باؤن لگی لگی سر کو شوکر	صن آئینہ دی اوی گی گد کا اوکھ ہی خیال بام ہر کا وقفہ نہیں دم کو آن ہر کا سر کاٹ کی ہی جو یار سر کا
۵۱ چشم ترین شک بہنہ تاشا آبرو دین جو وقت تیر دین لوگ کی تیری جنت میں ہے غدا سنبیل جنت کو دین لایہ سمجھا سیر دیا کو جو نہ آشنا جانی لگا جوگی ہمیشہ خوش نسل لال	پرتما ہی خراب بدر عرش کس طرح یہ بند اک کوڑی میں دریا قطرہ شک نہانت بڑی دریا گیا شہر ویران ہو گیا آباد صحرا گیا عاشق کیسو عورتا آخر کو سودا گیا اگر ہر کا ران لکھوں خرابا گیا بان کانی ستری خون سے بجا گیا	رستا تو تباری اپنی گد کا انقلاب کیر و راج چکر لپ گیا شکر خان ہرزبا ہی ہر کتا آنگیر کما چھ عشق تو دین لگا جہا تیان بہرین جو قادیان اگر گیا پردہ دو کا دم کما عرش ہر ہی اویں دیو کوشا	۱۲ میکدہ کعبہ نیا کعبہ کلیسا ہو گیا کیا عسیت کہ جہا بامینا ہو گیا بغفلت شک پتلی کا تاشا ہو گیا فصل گل میں مارو نخل تنہا ہو گیا باترنا شہر تدا میں ہی تنہا ہو گیا ذکر طر گیا طر ہی غیا ہو گیا
۵۲ شکاف وقت چپا ایسا کہ داپو گیا کر دیا برزد و گدی رنگہ انقلا نہر جو تیں سست پیر سوگی کیا	بوجہا ہی یار رو کو تھی کیا ہو گیا ایک ہی توار دین ری کا آدما ہو گیا دیدہ بھو جاہ آئینہ اندما ہو گیا	دیکھ چشم سیاہ ہر جوش ہو گیا کیا یا بوسہ شیرین ہو کر تر ہو گیا دل جو تر پاداغ سی شبن جہا	۸ چاندنی میں جس کا رنگ لا ہو گیا منہ ہوا سیتھا تو کیا لپا گیا برق جب کی اندہ میں اوجا ہو گیا
۵۳ گرہی پیوند دل سی کو دشمن ہو گیا فاحہ کوئی وہ برباد فتن ہو گیا کان کی بجلی ہی لگا داک کی بجلی سی داغ دل کو دل انجی جھوٹا ہو گیا	عرش او سر ہر کا دم خری جب گری بجلی چراغ قبر روشن ہو گیا خاک اڑانی کو ہوا اس کا تو روشن ہو گیا دل ہوا دانا فلان یاکر خرم ہو گیا چرخ نہ خربہ ہی شک ظافرن ہو گیا	دل ہوا شہدائے سارا چشم ہو گیا چاند جب اس سی دیکھا روشن ہو گیا جب گریبان میں چراغ دین روشن ہو گیا دہم اندری باد تیان سنگدل ہو گیا چرخ گل نے اکو سید مار دیا بول ہو گیا	۹ ماہ نو کا عکس باز کو روشن ہو گیا مگر کوں چراغ برباد ہو گیا رشتہ جان آرزو میں ہو گیا سر کاٹن ل تو سیدہ کھن ہو گیا
۵۴ آتش زنجی گیل کو دم غم ہو گیا دوست غم اور فرشتہ دان دشمن ہو گیا عشق ہر دیا مجاز تھا جگر ہو گیا	عرش عشق ہر دیا نہیں جہا شکوئی مشور چراغ حسن روشن ہو گیا نہر ہر عشق کو فتن کا شوق ہو گیا شعلہ حسن حقیق برق خرم ہو گیا	داع دل خدائے عالم پر شبن ہو گیا دمل میں گر کر خفا خوب فرن ہو گیا اور میں روبا جو آئینہ کج ہو گیا ہجر میں کچہ تجزی ہی ہی ہن ہو گیا	۸ آتش بدی دوستی کی جھپکا شرم ہو گیا اور سن دریا گد کو گل و دم ہو گیا نہر ہوا دیکھا تو شبن ہو گیا

و صل من با بیکم کز سوز پادشاه	درم منم غم منم قاتل طوق کردن دیوکیا	او نه گویا ای عشق چو بستی ده گلگون	چاک شل گل گریبان تابا من دیوکیا
۵۵	غزل	۱۳	
شماره زاری از نیند کوه چران دیکیا	زلف کی سنا منی سدل کمر پریان دیکیا	بسکه تها دنگوتری کوچه ای جز دنیا	رات کو خواب من چیت کاکلستان دیکیا
او قیدی شکر گویا عشق منم تو قیدی	وزن دکانی دهری کو بی نه خندان دیکیا	عیش فریبش است بهین چلی	شکر الله نه غم فرقت یاران دیکیا
خواب من بهی سنا کوش زنجاری پیر	چشم دیکیت نه تجسما تیران دیکیا	ریخ بهی بخود و حیران کوسر و کار	دیدۀ روزن دیوار کفخندان دیکیا
نه تصور من بهی آید من با نظر	خواب من بهی نه کبھی چهره چرخان دیکیا	کرتی سوجا قیسی بان رنگی کولی	یاری جوهر من بهی جا کز کاکستان دیکیا
حبس کاکلی تیر فرقت نه حقیقت میسر	خامه سینی کز گوشت به ندان دیکیا	مرد دل ای غمی تها که پس من بهی	دهرن کوز کو بهی سینی نه خندان دیکیا
نبدۀ خامه ز ابر منان کو پایا	شیخ کو جانی من ای کلی شیطان دیکیا	پچچ کرانی کاکلی خدی بهی شرم	اوسنی جانی منۀ عارض غایان دیکیا
کاکلستان داغ جگر من بهی سوز خار الم	کونی دنیا منی ای خاکستان دیکیا	غم من ایس تها شربت نهی داغ سوز	پیر بهی عرش کو منی نه سراسان دیکیا
۵۶	غزل	۱۵	
وصل کی گل ترا کز شب جوهر ستا	جانی منم بهار بهی سطر سوتا	قاتل نیامین کاکل کز جوهر ستا	شب فرقت منم کز جانی منم جوهر ستا
خوب منم جانی جوی کاکلی کاکلی	دهرن شاه مسعود ابا کز جوهر ستا	عکس منم کز کاکلی تو قیدین بهی سوتا	خوش منم بهی بهی بهی کز جوهر ستا
عکس منم کز کاکلی کز کاکلی	سایه سرو قد یار صنوبر سوتا	چاندنی منم کز کاکلی بهی سوتا	شیخ سنا منم کز کاکلی بهی سوتا
کاکلی منم کز کاکلی قاتل کی بدلی	پاؤش منم کز کاکلی بهی سوتا	سهر بهی مروت منم کز کاکلی بهی سوتا	شیخ انکشت منم کز کاکلی بهی سوتا
رات بهی منم کز کاکلی بهی سوتا	کاکش پروانه جان سوز منم سوتا	خاطر منم کز کاکلی بهی سوتا	خط تر کاکلی لایا تا و بهی سوتا
دوغ و منم جانی منم کز کاکلی بهی سوتا	خاک جگر منم کز کاکلی بهی سوتا	سرخ منم کز کاکلی بهی سوتا	کرتی منم کز کاکلی بهی سوتا
مرد دل و بهی منم کز کاکلی بهی سوتا	عطر منم کز کاکلی بهی سوتا	اپنی منم کز کاکلی بهی سوتا	ساقیا منم کز کاکلی بهی سوتا
رقص منم کز کاکلی بهی سوتا	رشک منم کز کاکلی بهی سوتا	پای منم کز کاکلی بهی سوتا	سرخ منم کز کاکلی بهی سوتا
۵۷	غزل	۱۲	
نغمه جوی لایا سیر سیر لایا	شمشیر بلای ترا ابرو لایا	خوش منم سیر سیر خوش لایا	کیا چو کز بهی لایا ابرو لایا
خوشبودن لایا سیر سیر لایا	خوشبودن لایا سیر سیر لایا	برسات کی چشم منم لایا	چو لایا کز لایا سیر لایا
خامه ده شل منم لایا سیر لایا	لایا منم لایا سیر لایا	آنگون منم لایا سیر لایا	گل فرق منم لایا سیر لایا
منم لایا سیر لایا سیر لایا	لاکه کی منم لایا سیر لایا	جان جگر منم لایا سیر لایا	برخ منم لایا سیر لایا
کیا منم لایا سیر لایا سیر لایا	لاکه کی منم لایا سیر لایا	قاتل منم لایا سیر لایا	کون منم لایا سیر لایا

و ده گل جو چلار گنجین ترنگی آید	بیل بجی هر گل گل شبنم نظر آید	ای عشق چرخ از هر دو موج هوا	قائل کا تو بجزو بجی بجزو نظر آید
۵۸	غزل	۹	
نیم گنج و وصل بر جزو تر تصویر کا ترجم سخیل قتل بجی آتینج جگو خیال یاری بجی شمع کز آتینج گنج جوان بجی دلکشی بجی بجی خالی	گمیر بجی بجی لکھا تما تقدیر تصویر کا و گرنه غیر کشته بشو شمشیر تصویر کا بزرگ لفت ہو جائید بجیر تصویر کا گمان ہو جائیما کھو خضر بر تصویر کا	مرقع آئینہ رود مکھی بجیر تصویر کا خیال بآئینہ جاتین ہم وصل ہو جائیما تو بجی اگر دم تیر بجی پیش نظر بجی خیال محنت فرما دوسری شمشیر ہو جائیما	دل حیران تصویر کا تما تقدیر تصویر کا انتر بعد قبا بجی بجی تا شمشیر تصویر کا جانبک ساہو بجی بجی بجیر تصویر کا یقین شمشیر بجی بجی شمشیر تصویر کا
۵۹	بہ شمشیر عشق تن ہم وصل و خیر خالی	کہ شکل آئینہ حیران ہو تصویر کا	۱۱
شکے یاد مژدہ یار نے سوئی ندیا نعت بیدار شب وصل و کار رمل نالی کر کر گنجی یاد دلائی نالے برنگ گلیخ شب بجزو تر پتی گدزی مالہ دل جو بجی بجی شب نالہ صور	خاشقہ شمشیر خوار فی سوئی ندیا سو گیا بین تو بجی یار فی سوئی ندیا رات بر بلبل گلزار فی سوئی ندیا بتقداری ل زار فی سوئی ندیا فتنہ حشر کی آمار نے سوئی ندیا	روز آئینہ کا بجی اقرار نہ آیا شمشیر بجی تما دکھو تصویر کہ مدھی غم کی پاپ تا سحر وصل کی شب آئینہ لڑاکا باہم شبی قوت تصویر جو بندہ زلف تصویر کا نوبی ہون کہ نمودن کہ گھر ٹپائی	سالمہ وعدہ دیدار فی سوئی ندیا شکے اس ہم غلط کار فی سوئی ندیا دل بیمار کو بیمار فی سوئی ندیا رات بہر غم و شب باری سوئی ندیا وصل کی شب ایندین جان فی سوئی ندیا
۶۰	ساتہ سو گیا جو آئینہ کی خیال آگیا	رنگ بجی بجی اخبار فی سوئی ندیا	۱۱
شکے پیر گرم زینت کچر چرخارہ تما بانی خمی بجی بانیان بجی بجی خون کچر اوکی مقبرہ کچر بجی نشان بکشتین افسندہ بخون کچر کچر کچر کچر کچر کچر گوشہ قہر کچر کچر کچر کچر کچر کچر	پارہ باقوت جو ہنسا و کثرت پارہ تما جو ہنسا و کثرت پارہ تما شکے اکی کل کثرت فوجت و قارہ تما عشق بین کچر کچر کچر کچر کچر کچر عطفی بین کچر کچر کچر کچر کچر کچر	جستوی یارین جو کو کچر آوارہ تما شکے افشا کچر کچر کچر کچر کچر کچر سروا رتبع قائل کچر کچر کچر کچر کچر کچر صورت آئینہ دل تما کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر	دل ہمارا کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر تہم ہمارا کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر میری کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر دولت دیدار کچر کچر کچر کچر کچر کچر نہر قہر کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر
۶۱	زندگی ہو کثرت اوٹا کثرت کثرت کثرت	خرا اجل عشق در بجو کچر کچر کچر کچر	۱۱
چاندنی منہ پر خبار تن جو آوارہ ہوا کس طرح سنگا دشت غم جو جو جو جو بجی کچر	کچر کچر	شکل فضل شک کرتی بجی کچر کچر کچر کچر بانی بانی کچر	دوست با در کچر کچر کچر کچر کچر کچر کچر جو کچر

۹۲	آه سوزان کایه شعله فلک را بپوش بام پر شو کعبه که گفتش زین کی چشم تر و زاریها مدح و طواف کیسایا تو شوی کردی بیتاب ای یمنی جو تیر خشت کلین	تا ابد رنگی جبین کس غم من بکس آتشین ناله جو کینیا مندی غبار آید جو تیر تیر سی طاعن کاتار هوا چکه جادو است چو کار و دل بگو که اگر فکر کستر جهان پار هوا دل مرا کائنات کی چهل کار مار هوا	آج چون زین عرش بپایه هوا سایه کاکل دم ترین چون آرا هوا دلکی دسمنین نه زلف پیر سیه بهر سینه آناه تر پات مهر سینه چشم غم غم غم کی که نه غم غم غم خط بنا کرش او روی گیسو گیسو	۱۱
۹۳	حسن رضی جو خشت اینا بپوش مد و پیر چو بیتاب کاری بپوش شعاع گشت خانی کوثر آهون بیسکه رسو کسین چسب بعد فنا بهرین بلی شون کی بهر از نزار	چایه ای شوش بر بانگ خنجر گیسو شگون ز راز و زور زنده زنده شک سود کاسو بپوش آه بیونی کی چرخ و سست بامه دنیا سو جو کینیا خود بخور جامه جو کینیا تن چو زین بپوش	سخت جانسی سر ماری پیر آ سوز جرات سی در و زار بپوش توده باغ حسن اسر و بالا بلند و عده دیدار پیر اسر و عده خلا ساکن زین زمین تله و حال شکان شام کی دوری سی گیسو زوال	۱۱
۹۴	دل کی نمی کو جو کجی محبت پیدا تونی بایتین جو دم نزع مکین استدرا دل کی پیش کمر روی جا چار دیوار غاصر من بی گبر آهون	جان بیکو سوئی سو شب وقت پیدا تخمی مرغین شیرینی شربت پیدا شبهت سی سو صبح قیامت پیدا بهرین کسین سو سو حشر پیدا	دکینی میج شمشیر کاتار بپوش روزاک گل کاجانه نظر آتای محبی ای بتو تشنه پنهان سر بپوش دل شکسته سو تو بهی ناکر شوق شوق دیدار من چشمی روزن کی طرح	۹
۹۵	تم چکی گرسه سواد هر سو جانا میرا ابر و برق کاسه جانا ناشاید زنگی کاسه راجت هر گسایه تکری کوی سر دست چشمن سیت لی خورک زینین سو جاسی کلان گیسو	سرد دل هرین چو گوشت کانا میرا تکلیف منظر چو شمشیر رولانا میرا مالک الموت کو و خوار بی پانا میرا پارون من شکسته زین پیرانا میرا جامه جین سیت هی پیرانا میرا	سو سو ان کار لازم کوی عبرت پیدا آب و آه اگر دوتا تو سی جانا میرا جامه تن سی بهون با صفت نکست گل سوزن بلین کسوت زین تیکان تیکان خانه پر شور زانی من چون باطل کس آه و زاری و فدا کس صورت یادم	۱۱
۹۶		و نه کسایه جو کوی عرش کاتار	سخت و شور و جی منون چرانا میرا	۱۱

سیری تاقین هر وقت فتنه برید آبرو بود چو کمانی بنی بارانی بلبل سرخ پوشاک چو کبریا کیست و شمع در هم خورای می گونی کا جسته دل کشتن وصل پیش ما کی تراکت	چرخ باز تو بی گوهرین شانه میرا گوشت گل بین در شتم سوخته میرا سرو گیاه خون بهانه کاهانه میرا کیا تیغچه کا خزانه بی خزانه میرا بایه کیستونه اویر جا میگه شایه میرا چون فتنه کن بلبلن سید و هو جو آواخ	و شید کمال حشوی لگا نامیرا نرم عصیان سیه بر لبی اکیل کسیر نمونه بی وفای کین کیر شور نشور گرویش بخت می برکتش طالع می ای کانداز کراتنی پند سینه غیر اوڑکی بر نهنگ کا جسته کای نه میرا	دو مجنون کا گیاه بی زمانه میرا مبتک کا دیده گریان هر دانه میرا نامه صود قیامت بی ترانه میرا دور گردون کی تصدق بی مانه میرا هنگام بیچ سین لغت نشانه میرا
---	--	--	---

۶۷	غزل	۱۱
----	-----	----

ساکان دهل چرخ کی نام کی کودیا محبوب کی محبت هر دم کی کودیا کچراغ دل بی شمع کی گداخته دل هر بی نور گداز لاف کی برقیش ماری جلن گدازین اوس کی گداز	سببش ماه عید محرم کی کودیا یوسف ملا تنها چاه کی پرستی کودیا آتش شمع کی تراف نه سرم کی کودیا مگر گفته هو کی نام نه حاتم کی کودیا شوق بخت خور نه نم کی کودیا	سپید و سواد گیسوی پر خرم کی کودیا بانتون کا تو سپید کس سوختی کودیا چاه دهن کودیکه کس ابرو دل کودیا بلبل بی غنچه گل تر آری تاب پر دانا هویش شوق کس کس پر خرم کی کودیا	عالم کی رو یار کی عالم کی کودیا سینه کا دهن کس کس نام کی کودیا شوق طواف کس کس کس کس کودیا کس کس کس کس کس کس کس کودیا کس کس کس کس کس کس کس کودیا
---	--	--	---

۶۸	غزل	۱۰
----	-----	----

عید شباب صورت صر صر گداز گیا قزاق کی کلاسیں رحلت نبی گردن میں بام می ہو سیت صبر گردن پر چو تری خم شیرین بال تھا اس باغ میں سنہ سوره میں غنچے	جہو کا ہو انا او دیر لایا او دیر گیا مکتوب یار دیکھی جی نامہ میر گیا آب و آفتاب ہی دور فر گیا وہ کو کونج کیسے پرویز سر گیا ایال گیا ہی جو سہی گداز گیا	بورلہ دہ سین چنچا چو شوریدہ سر گیا برہم خروہ کی کون ہو چلنی دل صفا غفلت میں کیا ہی جی جیو گئی دم ہر کام میں ہی شریہ فروغ حسن شرم گنہ می رو رو کی ای غرض جان	اچھا ہوا فدا گیا شور شر گیا برما جان پر او میں بدیا گیا دوبول کی چو کس وقت نماز سر گیا لکڑ زبان حال سی یہ بکسہ سر گیا اگر کم سی دھو میں ایمان سر گیا
--	--	---	--

۶۹	غزل	۱۰
----	-----	----

آفتاب کی چرخ پہ گداز گیا پکارا کی خوار میں بنج خندہ گداز گیا ای سفیر بال نشانی کا فکریا مرنی پر چو تری ہو کدی مہر کی طبع کدیا آبرو کی دم خیر بیان کرد	ملتی ہی دونوں کی دھج گیا کیا خست جان تھا کہ نہ فرقت ہو گیا تولا جو باز و گوہر و گوہر گیا سین کی نشانی شکر گلین نام گیا پانی کا گداز تھا کہ گلی گلی گیا	اچھا ہوا انبیا کا عالم گداز گیا عشق کم نمی سی وہ کم سن جا گیا لو خوار ہی جو نیائی وہ سنگدل لکڑا تھا و کی جو دہ بت گیا نہیں ہر جان بحر میں شمس خیر گیا	اک جہن جہا ہوا سر کی گداز گیا جوین جی چو کس کواد ہوا او بر گیا پتھر کی سسل ترش کس چانی چ گیا فصل خراسی کام ہمارا سنو گیا ہو کا سوال یار کا کدیا کدیا گیا
---	--	---	--

۱۱	غزل	۱۱
سیرت کی نیچی وہ جگر تری نکل گیا منصور کو جو قتل کیا راز قتل کلا تاج و شیشه دروخت کا قصور کیا گھر پر یا تو کونیند جو کئی شے صلا در بانگ و رسی بند و روانه کلا	خفا کا ہاتھ تھا کمر سی نکل گیا آخر شہرہ حد شہر سی نکل گیا خودست یا حلقہ زری نکل گیا نار و دیان غم شہر سی نکل گیا لا غرہ ہوں کہ وزن در کلا	سودا زلف و رخ جو نہر سی نکل گیا اگل ہم مہر سی بل کبریت نکل گیا پیری میں خاک گرم نرا جی کبریت مسک سی ہاتھ مال جو آئی محال وصف سول انجمن میں نکل گیا
۱۱	۱۱	۱۱
دین توں چو پیکر چاکل تن میں گیا شمار و جہاں شوق و سوزی تھی گیا زلف پکاروں کلا خیر چہ نبی گیا اگل گنیشاد و گرا دون میں گیا عاشق گنیشاد کلا قیر میں گیا	چاہے یوسف نکل کر پیر میں گیا شیخ سان پروانہ جگر انجمن میں گیا شہر تکرانہ کلا شیخ و پیر میں گیا تقیات کچھ نہ خضر و کوکب میں گیا خاک لہنی پیری بان قی رسی میں گیا	دین توں چو پیکر چاکل تن میں گیا اگل گنیشاد و گرا دون میں گیا عاشق گنیشاد کلا قیر میں گیا دین توں چو پیکر چاکل تن میں گیا اگل گنیشاد و گرا دون میں گیا
۱۵	۱۵	۱۵
قدیمت خدایا تاجی کتابی روی گیا بر عالمی گروں جن منہ سامان گیا ولی سبھی نعت جی نان بھی گیا راز گیا دلی حکیم زور لاکوں پیر بھی گیا نیال بھی نام شاو کا گلیو غمی گیا	دلیل آمد شہر سی ہمتا حوت و راز گیا اوشا و گلی دہن در گنیشاد گیا ہلا یا شہر علی میں زنجیر نام نہان گیا اثر کتا ہی ہر نقش درم ہر جان گیا روا تا ہی ہونہا رمان غم خدا گیا	دلیل آمد شہر سی ہمتا حوت و راز گیا اوشا و گلی دہن در گنیشاد گیا ہلا یا شہر علی میں زنجیر نام نہان گیا اثر کتا ہی ہر نقش درم ہر جان گیا روا تا ہی ہونہا رمان غم خدا گیا
۱۲	۱۲	۱۲
نام تہہ سہ علی علی شہر بو تراب کون لہم سہاد سہان بو تراب شکار جہاں تہہ کاندوی مدھی	اسطینہ فرسوں ملی چکان بو تراب ہمین ہلا و سہان تیغ و فانی بو تراب ہر وقتہ تھیں حاصل اسطینہ بو تراب	چاہی کیاد و فقار لایان بو تراب گر تھی دشمن ایشانی بو تراب در وقتہ کونیند شکار کو کیا بو تراب

[illegible]

پرتو تراپی اگر از شکم سرواه	هر دزد ز دزد گوئی کار آفتاب	سفت فلک شکست تو بباران نیشگر	تغیر خاک کرت هر سحر آفتاب
۷۷	دن بر کی خوشی در فلک و مفرود نیاید	بر بند هوکارات که بازار آفتاب	۱۱
ابن لیتو بیست رت بین سو شکل تر	سایا بیست و شش بان جهان کفر شراب	دشمن دیکین چرخ بی بیکر شراب	نصیف ساقی سو کرباکی جگه گداز شراب
نشد کی جابجری کی سو درد شراب	چاندنی چشکی فلک هر گز ز خون شراب	بیک کی چون پر از نیکای شراب	هر گز بان ترنگه گردی من تر شراب
نیز ای سو جگه کشتی لگا بیکر شراب	سج سکا گلی بر کینج کر خنجر شراب	مست غلی شکر معشوق شراب	میشتر پیوستن قی در بین شراب
عیش از کیمو عالم بیست هر گز شراب	وصل بین پیوستن قیست بین شراب	پهل نامه کردی قی رنگ شراب	رو بر و لعل بول لعل سو شراب
نشد بین پیوستن چاه سحر با راه	دور که پیوستن اسیر جاک گداز شراب	خون کردی خیال ساقی پرست شراب	جوش بین آبی سنا کاسای شراب
۷۸	روز بی تماندین میخانه عالم شراب	سای کفر بلای کینج لب کفر شراب	۱۰
گر خوشی فقط براسه محبوب	ببین شمع قمر خدایه محبوب	قدر اب روی جابجری کی هوگ	محبوب سو متیلا محبوب
لون کیمون نیکو بین سحر و نیک	محبوب بین سحر و نیک	کیا محو حال سحر و نیک دوست	کثو ادیا سحر و نیک
سر کسودن بین با و نیکو سحر و نیک	دل نیکو سحر و نیک	جبهه گل پر برق چک	یاد او کی خنده با محبوب
بین رنگ بدن پر داغ پوست	طافوس نیکو قیاسه محبوب	دی جان مکر و فافا نیکو	باقی نیکو جفای محبوب
دل جوش صفایه سکندر	آکینه روناسه محبوب	نقش بین جوش و نیکو	هر راه سینه نیکو ای محبوب
۷۹	غزل	۱۰	
یون دور و نیکو دکاهای محبوب	دل تری نیکو نیکو محبوب	بت کیا که حلال یون بر من	جل جاک چری جگای محبوب
بتی کی طرح نظر نه آس	آککون بین اگر سحر و نیکو	ای جذب ل و سکو کینج لاپ	چپ کر نیکو نیکو
اکل ات توخت خفته جا کین	سحر و نیکو جوبین گای محبوب	ابر و سحر و نیکو کولگان	تواری مجله لگای محبوب
نیکو کل سا و کما ک شکل شبنم	هنس نیکو مجبور و نیکو	دل معنی وصل کای مشتاق	صورت نیکو نیکو
هی ابر و نیکو کج کلزار	اندر کرسه ابائی محبوب	محبوب خدا کا واسطه	ای عرش خدا ملای محبوب
۸۰	غزل	۱۱	
هم جان بین پر نیکو محبوب	عقبا هی مکر و نیکو محبوب	وه خواب بین کسب کو چپ کر	کسته بین اسو و نیکو محبوب
سنت بی کردن جو مان لای	سر شیب وصل پایی محبوب	املا یزل سے خاطر یار	افلاک بنو برای محبوب
هرن محو شکست جام دل سے	آبی پر سدا صدای محبوب	پاس لئی تو دور هو تکر	دل صدای صفا می محبوب
نام آبی نیکو سحر و نیکو	دل لاک کیمو نیکو محبوب	اکل عدو وصل پیر و نیکو	علم و سحر و نیکو محبوب

فرقت بود تو من روح او در جاک	پرنکونه آردای محبوس	نون بین جو بلائین زلف برودجا	سرو او تری بلا منی محبوس
۸۱	دکلمه دین خورگه سنگ بر عرش	هوز در رخ خانی محبوس	۹
نبد که بر تو رخ قاتل تمام است	تدا جان در خم دلی مقابل تمام است	یاران رنگان مدین با دل تمام است	کرتی تری روح قطع منازکی تمام است
نیکو که بر خود مد کا قاتل تمام است	هوکا کنار چهره قاتل تمام است	سبج تری جیکو صبح غریب خوشتر است	آخر سبزی جواد غریب تمام است
دو فلک که جانیکو سیلی بناودیا	تدا آسمان قبه محصل تمام است	ای ماه تری چال درالی بی شکر است	رتباهی چرخ بین مکمل تمام است
سو جایگه سینه تری فسانه کو میر	رسمی سو دلی محبی مصل تمام است	دن بهر بیاید با تبه سینه با فدا کیا	پرتباهی چرخ منور سائل تمام است
۸۲	نور تبتان یا دین تریاکی عین	مفطر با در فراقی وصل تمام است	۹
تدا نیم نخت تیره مقابل تمام است	انگشت پهلوی قاتل تمام است	بارت و سانق مدین با دل تمام است	گذری میانه چیدل تمام است
کس گل ز گل کیا تمار می شمع گو	تدا قبر پر پیچوم غنادل تمام است	دسیا لگی ز رنگ غیب و سیاه بین	هوی گو تمام دنگ مقابل تمام است
روشن تری صبح که سر دین شمع	رویا که سر کوشی مرا قاتل تمام است	ای شکر سر دماه تری منده به شکار	سورج تمام دن مکمل تمام است
جانی تری یا گویدو زمین فلک	مستتابا اسیر ساسل تمام است	کرتی بین گل کجا گریان تمام دن	سینه بین نا که غنادل تمام است
۸۳	کشتا عرش سبج سینه تریاکی عین	کرتا تری حق کو د باطل تمام است	۱۱
مبد فانی یا دوزگافای دوست	آیگی سیر قمر سو آردای دوست	دیتا برون جاننی خوشی محرابی دوست	کوتی نینس، دشمن جانی سو دوست
دل بین خیال غیر نو یار که جگه	خالی کو دین غنچه دشمن جانی دوست	شیطان کامیله می یاد دهنین	دل آشنای دشمن نا آشنای دوست
کجه نیتیاق حور نینس بر پی تصور	لیجا آنگی بهشت بین جگه سو دوست	کاغذ رنگه رخسار حور سو دوست	پسک بانج سو لکھو صفا دوست
ای نقاب بر او دواون کمان تلک	مهر و دوا دشمن و جرجفای دوست	سینه کی آینه بین نظرائی شکل وصل	کوتی جو دشت شوق فی بند قبا دوست
اعضا جسم سو دنگه دوز باز پر	کوتی بی دوجا بین خردای دوست	نور ک حشر و عدده دیدار بار دوست	ای ابتدا عشق سو دوست
۸۴	ای تدا وصل بین آعرش جبرگ	تران دوتجا بین سو دوست	۱۱
کافی کل کو ایکگاه وفای دوست	جز عشوه کرشمه ناز و ادای دوست	بنی لی بین کر و خطر رخ یار دور سو دوست	کوتی صفا آینه دل صفا دوست
شکل لانه سو تملون مزاج یار	که آشنای دشمن که آشنای دوست	تداوت که یجا سو د مقام سو دوست	کاغذی کوید سو شمع صفا دوست
اکدم بین غرق عشاق کی رو	پادون بلی سر پیچگی خانی دوست	دو دین سو یادون تلک سو خوشی دوست	سیر بلائین سو او تری بلا دوست
لازم می شکل آینه سو عیب بانر	کیمی سو دوست که تریاکی دوست	دو کل سو سو سو سو سو سو سو دوست	دشمن کو سو سو سو سو سو سو دوست
طوق لکھو پنگی ده حلقه مکر	آینه بین ندی کی صلیک سو دوست	سیر بین قی دوست تو سو لیتوق دوست	اوستا دوست لیتوق سو سو دوست
۸۵	آخونک سو دین جبر حین	مدن سو عرش سو دینک بلا دوست	۱۱

محبوب دیوانہ گردا دی ہے عیبت	ای پر نیراد تو فقا ہے عیبت	روغائی میں زرتو کیا سڑو	دل کا آئینہ دیکھتا ہے عیبت
دل عاشق چڑا کے دزد خا	ای پر ہی مارتے باندہتا ہے عیبت	عضو نازک جدا نہو جائیں	خیز شوق اور سکو گنیچا ہے عیبت
کشتہ تیغ نامہ یون قتال	وہمید متع کینچتا ہے عیبت	دل سے دہم پرستش حق کر	برہمن بت کو پوجتا ہے عیبت
تری خلوت میں آبت کیتا	سایہ جسم دوسرا ہے عیبت	دختر زہر چھپ ای دا عطا	سر مہنگار ہا ہے عیبت
قتل عاشق سے کیا ملا نہجکو	خون ناحی مرا کیا ہے عیبت	زندہ شرب میں نیک را شیخ	کہ رہا تو برا بہلا ہے عیبت
۸۶	دید کراوس ہلال ابرو کے	ماہ نور عرش دیکھتا ہے عیبت	۱۲
ہجر میں طلب شفا ہے عیبت	مرض عشق کی دوا ہے عیبت	ہجرت ہی تو ہو وصال آخر	جسم میں جان ہی با خدا ہے عیبت
لون بلائیں میں نازن باتون	پیچ میں گیسوی دوتا ہے عیبت	مرث آئی میں دنوں میں مجبور	شاہی ہی عیبت گدا ہے عیبت
غیر خاک اور سکا آشنا ہوگا	مجھے بریکانہ آشنا ہے عیبت	تیغ ابرو میں سر دھڑکے	زیر تیغ صنم کلا ہے عیبت
ہو کی عریان گلی سے لجاؤ	ای پر وصل میں حیا ہے عیبت	جان گدا کی دل سی کتی ہے	بیوفاؤں تو دوا ہے عیبت
نخ پکا بہانہ رحمت	زادہ وطاعت خدا ہے عیبت	تخت شاہی حصیر فقر کو جان	حسرت سایہ ہا ہے عیبت
دہم میں ہی ہستی جاب فنا	سر پر حرص کو ہوا ہے عیبت	شوق گل ڈر کی لایکا گل کو	بلبلو منت صبا ہے عیبت
آنکھ ٹرنیکا کیا علاج سچ	چشم ہمار کے دوا ہے عیبت	عرش رزق آسمان پہنچو گا	دور میں کل آسیا ہے عیبت
۸۷	غزل	۱۳	
ہی چشم دل کو نفٹ حیدر حیات	اس جام کو ہر سہ کو نثر کی حیات	حق تو تر لہو کیا آخرا سیلے	تا حشر ہر پہن کو پیہر کے حیات
مر کی نام پر پہی گریو ہر اجر	دیکھا تو بعد مرگ سچی ہر کی حیات	دشمن ہو ہی نیزین جان دوستو	سکڑت دون جود ہر بخیر کی حیات
دنیا میں کی عشق کو صدا آوازاں	اس لوح کو عدم سے بیکر کی حیات	ادھر کر بنگا غذا باو آب جائیگا	کیا خط شوق کو ہی کبوتر کی حیات
باغ جہان و اور کے جہان کو آجکا	مرغ نفس کو انہیں شہر کی حیات	گلدستہ اپنی گورین آئی میں خلد سو	تی آں مکان کو نوزن شہر کی حیات
ای چراگی گنج شہیدان میں رکھی	اس خلد کو ہر چشمہ کو نثر کی حیات	شیرین کو ہی بگا دکھا اسکو کوہ	گر جو شیریں تو ہو شکری حیات
گر کو ہی گور مردہ لی نو بنا دیا	دیوار کو ہر ہر نہن کی حیات	ساتی کو چشم سگت دسی خالی	نیشے کو دوری میں ہوا کی حیات
۸۸	جوش کمال اپنی پوری جز جان پرش	دیرا کو ہر نہن ہر شتاور کی حیات	۱۴
آوارگی میں گویا دلبر کی حیات	کہہ اپنی آئینہ کو نہیں کی حیات	گردش میں گل چرخ عیبت ہر خرم	کیا ہی تلاش نذر تقدیر کی حیات
گاہا خلد توڑ کی لائی ہر خلد	کس کو ہر ہر ہر ہر ہر کی حیات	ہوئی ہو کیا صلاح سو نیت جہان	کیا ہی ہر ہر ہر ہر کی حیات
توڑا لاکھ ہر دست دعا بنے	بکارت میں ہر ہر ہر کی حیات	رخ پر زلف چوڑ کہ پڑ جائیگا	دوسرے کو ہر ہر ہر کی حیات

اشعار اہل ہندوستان کی منتخب ابن عربی کے دل کو خدا کا خیال عربان جو جگر و کبیر و سوسنا و ہن	تیر زبان کو کہ نہیں جو سہر استیلا تو نا تو آئینہ ہی سکند کے احتیاج حاجت ہے میر کی تیر زبان کی احتیاج	نعت پر تاجون کو سہر شہر کو اعلا علیہ رنگ ملک سہرین ہر امید داشت سہر تو کیا وہ زمانہ	اسن شاہ کو نہیں شکر کی احتیاج بغیر دشت کو نہیں شکر کی احتیاج بہا کی سہر رخ ہونہ برادر کی احتیاج
۸۹	دنیا تو کیا وہ دین میں ہی کام لگنا	کوہنہ پرست عرش میر کی احتیاج	۹
سہرے کرنا ہی عبت گفتار کج سہرے تو افسانہ ہی بزرگی کا کٹ ماہ یون قاتل جنوں کا لگا میر قن پرست میں جہاں لگنا	رہت بانہن و نواہی ہار کج کیون نہ سیر ہی میں سہر زار کج جس طرح بہتو صفت زار کج اگر پری کہنہ جو سہر دیور کج	عشق ابرو تو تری لکھی کا کاد کچھو ہی اوس لکھی کا غامض راستی اک بات میں لکھی جای نظارہ ہی میری چین کج	بالہ ہفتا سہر ماہ نوہ ستار کج صبر طرح جہاں کی رفتار کج کج اول کج جہ زبان گفتار کج ٹوپیان رکھر سہر بازار کج
۹۰	کچھ نا آئینہ عالم ہی عرش	بی سبب پڑ ہی عبت میں بار کج	۱۲
کرتی ہی یہ استقرار یار کج آفتاب بادہ نکلے سا قیا جلوہ گر تیک نہ تو خوشید خشر ای صفت تار شمع مہر سے تجہر ای خوشید روہ جاون تو اگر نیک نہ ای خوشید روہ مطلع خوشید ہی مطلع مہر	ہو سرا پادیدہ بیدار کج ہی شفق سے غیرت گلزار کج ہونہ شام فرقت دلدار کج پینے سے تیری نین زار کج ہو رنگ شام ماتم دار کج ہونہ شام سایہ دیوار کج ہونہ کیونکر صفو ہشتار کج	شام تک شہر تو قنار کج بہر کی شب کی کا فور کفن سامنی چکی لگی ہی سوت کج شام کو میخانہ سے آتا تاش کج صبح کا تارا جو ہے خوشید کج مہر ہی جو روزن دیوار کج موت کو پیغام ہی شام فراق کج	ہو گئی پیش خرام یار کج ہو گئی ہے شام سی مویار کج خاک دیکھی کا تار بیار کج ہو گئی ناگہ سہر بازار کج صبح خوشید ہی بیار کج ہی سواد کو چہ دلدار کج عرش دکھائی خدا بیار کج
۹۱	غزل	۱۱	۱۱
ہر ایک کو تار پیر نہال کی شام چشم سے قریب خوشید ہر لاف سایہ جو یکسین پڑ آفتاب کا حیوان کو نہر گرجی ان شہر ہی کسک و تدا کا ہی پڑ داغ کو خیال	گوہ زبان ہر شہر سخن کی شام دیتی ہو وہی مشک ان شہر کی غریبہ میں یاد نہال و طبع کج آخر کوشتہ فار ہو کر گدن کج علوی ہو بلند ہمار کج کج شام	جوش بہار ہی یہ سہر عروج کج پیوند خاک لاشہ عربان ہی کاش کج ماہنوں میں گل اگر ہو تو با کو نہیں آملی خامش کو زبان سے ہر تیر شہر کج کسک کج شام چشم کو شوق نکا کج	دیور باغ پر نہال چمک شام اکر و دستون فی اکران کج ہو پیکر ہر لکھی نخل تن کی شام ہی شام تخمین شجر انجن کی شام دست ہر شہر غزال خست کج شام
۹۲	ہی عرش و چشم میر کی احتیاج	پیولی پہنی بزرگ شہر سہر کج شام	۱۱
روم میں صوفی خانہ کی کج شام	تیر شہر و سہر کا کج شام	بیل و گل نہیں تو گل کا کج شام	تیر کشیدہ چرخ میں کج شام

۹۳	پیش و پس کھنڈ لکھی ہو تصویر سفید خون قح کی سر کون کر گیا پیش اگیا زلف کی جو صفائی کا خیال داع علی امیری مدتی دل روشن	یونی کو تو گروہ کون گنن ہاں کمال پیر یونیکو کمر بیکری و دست گلگشت باغ میں یونیکو کی لکھی بیچانے نکال دیں ہاں کمال کو	پہنسی میں دانت چھب کی ہر لک پیر یونیکو کمر بیکری و دست گلگشت باغ میں یونیکو کی لکھی بیچانے نکال دیں ہاں کمال کو
۹۴	پیش و پس کھنڈ لکھی ہو تصویر سفید خون قح کی سر کون کر گیا پیش اگیا زلف کی جو صفائی کا خیال داع علی امیری مدتی دل روشن	دری رہی نہ ہوں اب پیر سفید رنگ تصویر سیہ صفو تصویر سفید پرتوہ ہوتی ہر شب قیر سفید رخ یوسف ہوزی دم تصویر سفید سوی افعال ہر کوئی غم تصویر سفید	۱۱
۹۵	خاک ہر خط کمان کمان قاصد دم پہلی خط جان جان قاصد حسن خط ہو تو نامہ برین ہر بار خط میں گروہ فانی یا لکھوں غیر کامر ہر خط یار کے ساتھ منزل پر وادہ اور کی لا خط یار نامہ کی جامع فیہ دیتی ہیں	پیش و پس کھنڈ لکھی ہو تصویر سفید خون قح کی سر کون کر گیا پیش اگیا زلف کی جو صفائی کا خیال داع علی امیری مدتی دل روشن	۱۲
۹۶	خاک ہر خط کمان کمان قاصد دم پہلی خط جان جان قاصد حسن خط ہو تو نامہ برین ہر بار خط میں گروہ فانی یا لکھوں غیر کامر ہر خط یار کے ساتھ منزل پر وادہ اور کی لا خط یار نامہ کی جامع فیہ دیتی ہیں	۱۵	۱۵

لا انگلی او سکو خنایه فانی قبر پر چادر گل منجی پی دامن ده و فادارتی بجز جرم و باران شکل آینه جوی خنایه مندر کمر غم زبانی منین اپنا غم عالم زندگی بهر ناله قبر یا آخر خفته آینه بنده می دهنالیتا	ده حسن نهو جای گدا میری بعد گل کمانی بی عجب با و صبا میری نسب طینت قاتل بین جاسری بعد نگو و غیره تم میرا کلام میری بعد کسکه سر جاسری کیسکه یلا میری بعد کی مری در دیکه عیسه دوامیر بعد دم خفا هوگا اگر سوگی خفا میری بعد	شعبه سر نرم و گل ترین جنت غم منین بی تقصا کایم بی عجب یقین کفن چوین ده کیان پیکر روح فردوس شکی کی بدن فیت خون عشاق مری طرح کر گیا قاتل بیج تهای بی جی ام بین کارا ماتر سریش کی نلی مرا شوخ کر	چوبه بگوگان کنی بی سر چاک میری بعد کونک نما یگانه سوزی زودامیر بعد برقیبای تن ناز کن قیامیر بعد کونی اوست سانه پیدامیر بعد زنگ لایگانه بیتلک خفا میری بعد بل نکم انگلی تری زلف قیامیر بعد ماتر پوتاجی کبود کی خفا میری بعد	
۹۷	غم مردی نیش آتش گدیزم تین ن پان نه کمانه در میری بعد میرا حواله کس بهلای میری بعد سیری قاتل کاکین لنگ لکامیر بعد کاش دالی کی مری بی گلامیر بعد راز دل غیر من کمانه نسامیر بعد	کرم خیار کرین مری جاسری بعد ناتجی و ده رنجو لکامیر بعد دل جانت دهن پیداشل چراغ کاروان بین پیداشل کی بی شک زیرا بیل پر دانه کوشن گل ارسل معشوق جهان کی بی شک	شور شمری فن اپنا میری بعد پیرگی ایسی نازکی هوا میری بعد سوی حدت شاره و گدا میری بعد نام کوبی کونی عاشق زلامیر بعد عرش لنگ نوا تانوا میری بعد	
۹۸	ظلم ظالم کوی ظلم کو آرام پسند شعبه سنا مرتبه اپنی سحر و زرق خط بنای کی بی جوی مقابل بیضا میکو در بار کوه و نوس سر و کانون پیش و پس کافک لنگ جو چوین نیک و بد شاره افان و شکم پرورین	آشیا رخ کو صبا کوی آرام پسند شکل پر دانه شنبه صبل کی شام پسند دل کو تری آینه صورت جیام پسند کفر کافر کوسا نکوین سلام پسند دارع سان لکوی خوشید لبام پسند نمان و نامردی خوش مر و کوی نام پسند	فضل حق بهر تو کایم ناکام پسند زنده می بهر جویون کی سیری نظر ز مهر برادر جنم سے یکانی اصر دروانی بین نودوش به صورت چرخ نیزنگ کی زراته هرگز نشین عرش نکامی بهلایری بهر سیر	فصل جلی کوی جک و ده بهر عام پسند باد بهی کی بهر جنم کیا جام پسند سردی حوض بهر گری جام پسند میری صبا کوی آبی بهت دام پسند رخصه و شکم بهر سحر شام پسند دل بهر جوی حقی کار نام پسند
۹۹	غم زرق کیت بهر رخ جان فریاد جو عشق جوی کیت بهر سرین کیا غم لکاک تیغ جو سوزی تیغ ساق قاتل	کرنیک صورت ستار استخوان فریاد خوشی سی کرتی بهی تیغ بین فریاد دوان زخم کرتی استخوان فریاد	زرق یارین تری و طوق پندار عروج قامت بالا پست بین تیغ اور تیغ پیکر ماند کوسا رکند	کرنیک سر چین صورت زبان فریاد زمین پیکر کرتی زرق آسمان فریاد خاک انگلی ال کیسک و کار نام فریاد

[illegible]

کیون گسار پی نہ پڑا نہ بیاں کا انجیل دان نہیں ہو کاشان کا اگیا ہون بیچ میں شل میں تجہ فاقہ نہ جانی بلکہ بتا آوار چرخ فی شہر حرات کا نیا ہا ہا	شمار داغ جنوں پر شمع سان بالا تین کینچہ ہر تیرکسا آسمان بالا آسمان زیر قدم آسمان بالا کاش ہوتا سنگا طبعی آسمان بالا ای نجم کیون نمون برج کمان بالا	رات کی تین سنگ و گلاب روزی تھی یا کہی پاوت ہر گلاب خسبر باہر ہر ہر قرآن ہر دست و پائین سوانم لکھانی کا پہل بین باورین او لکھانی کا	عشق بت اوشو لکھ گوہر ان بالا کرل ہین یا بگر نخل بوستان بالا چاند سورج ہین جرایان جہا بالا اور دم ہر ہر ہر بوستان بالا بیلیدین زیر قدم ہین گلستان بالا
۱۰۵	حسن زلف و سر شایہ کجی	پاؤں پڑی جوئی زلف تباہ	۱۱
روشن ہو سفید داغ دل و سر چہ دل کی نظر ہر تین آفتاب اکرات مشکل ہو ترقا لیدین ہا موج ہین وادی ہین کیکو جاک شوق ہشت خون ہین ہر ہر	پروانہ جو چرخ مرا آفتاب روما ہر شیشہ خندہ جام شراب مرث کی کاش مجھ کو تری فرشتہ ترد امنون ہی کو چکانہ آفتاب ہو چون کہیں در غلبہ یوترا	مرا ہوا اک بہان سرخ فرشتہ ہم روز دیکھو ہر تجی شل آفتاب ظاہر ہر شمع مطلب ہین کور اوس جان ہان کورم ہین کچا ہر اک دم ہی ہر ہر ہر طوفان ہر	دیتی ہین ہر شوق و شوق ڈاک بیفادہ نقاب پڑا ہر نقاب نام کتاب کتی ہین جلد کتاب دل رخ نام ہر ہر مرا اضطراب ہی کجی کور آسمان کا گمان ہر حجاب
۱۰۶	دل نام حسین ہی عرش داغ ہے	ہر ہر معرفت مری فرو حجاب	۱۵
عجب بار پر افشان ہر زلف و سر کیا خیال جو سودا زلف غنبر لکھا جو چو نہ کیا لکھ لکھ لکھ سمجھ برادر دست غیر کو نہ نہیں یہ داغ نہ بیا ہر ہر مری او بھائی کورہ جان جو چہ ہر ہر ہین پانی ہر آجیا ہر ہر	سفید داغ ہین گویا سیاہ از در داغ خشک ہوا ایک ہر ہر کبھی تو نہ آئیں آئی گھر جو آشنا ہو تو ہی فوق اوی ہر اک در چرخ سی ہر چاند ہر ہر تو روح زلفہ کو آتا ہر شک ہر کہ خندہ زلف ہین چہ ہر ہر	نہ کہ نہ قتل ہون ہر ہر ازل ہی ہر ہین ہم اسیر ہر ہر از جہدہ شکرا نہ خدا کر آدا سری گلی ہین ہین ہر کو ہی جالبی عجب ہین ہی ہر چہ ہر ہر دل از ترنو صحبت کا غیر ممکن ہے عرق ہی ہر ہر ہر ہر ہر	کتنی صورت ابرو ہر چشم ہر ہمیشہ دمن فرکان ہر دیدہ ہر پیر ہون کو ہے شکست ہر ہر ہر نقش قدم فکرا ہر ہر کروں ہر ہر ہر ہر ہر اور لگی ہر ہر ہر ہر ہر نما کی ہر ہی ہر ہر ہر
۱۰۷	ازل ہی اعلیٰ حق ہی عرش	زمین ہر زیر قدم آسمان ہی سر	۲۰
امین ہر خزان ہی داغ تصویر وکیا کہے ماہ نے سر شمع آئینہ رخ کا ہون یہ حسیہ ان حیران کورہن طعام کے فکر	کیا پائی شکست ایاغ تصویر کروں یہ ہر اب داغ تصویر چال ہر چہ فراع تصویر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	پڑا ہی ہر عکس شمع رخسار کینچہ جو شیشہ چشم تر داغ تصویر قدم صنم جو کینچہ اک کدائی دی کدائی کدائی	خوشید ہی چہ عرش تصویر ہر داغ خلیل داغ تصویر محشر ہر میان داغ تصویر جسکا نہ سر ہر تصویر

<p>جست بهی چه چرخ جادو دانه بجست بهی نهین جیسوای قصه سنگی زین بریای سحر بی نور بود جیسوای قصه</p>	<p>۱۰۸</p> <p>خان سودای قیامت سیر خیر لیتی بن قرآن کی بپشت کی خنجر آتش ناک ناپر خنجر اس چمن بن باده نعل بی پروایی سکندر عالم عشق قامت مجرب</p>	<p>غزل</p> <p>کیا بلایان سو ساقی خانه خار ایک قطره میر خون کرم کا چکاگر ایک سببی تصور میں نہیں بین خانہ برادی کو پی قیامت باران ون تگرز ادویه عین شتی زنجیر</p>	<p>۱۰۹</p> <p>محبت میں دل روپا چون شمع تو جیتا شمع کتا پر میں اور پیتا مگ سگندہ گل پر اس پر چون گویا آج کل تو اس عشق میں سو کا گاہ ای نور بزم تو حاضر وقت گیتا</p>
<p>۱۱</p> <p>جست بهی چه چرخ جادو دانه بجست بهی نهین جیسوای قصه سنگی زین بریای سحر بی نور بود جیسوای قصه</p>	<p>۱۱۰</p> <p>خان سودای قیامت سیر خیر لیتی بن قرآن کی بپشت کی خنجر آتش ناک ناپر خنجر اس چمن بن باده نعل بی پروایی سکندر عالم عشق قامت مجرب</p>	<p>غزل</p> <p>کیا بلایان سو ساقی خانه خار ایک قطره میر خون کرم کا چکاگر ایک سببی تصور میں نہیں بین خانہ برادی کو پی قیامت باران ون تگرز ادویه عین شتی زنجیر</p>	<p>۱۱۱</p> <p>محبت میں دل روپا چون شمع تو جیتا شمع کتا پر میں اور پیتا مگ سگندہ گل پر اس پر چون گویا آج کل تو اس عشق میں سو کا گاہ ای نور بزم تو حاضر وقت گیتا</p>
<p>۱۲</p> <p>جست بهی چه چرخ جادو دانه بجست بهی نهین جیسوای قصه سنگی زین بریای سحر بی نور بود جیسوای قصه</p>	<p>۱۱۲</p> <p>خان سودای قیامت سیر خیر لیتی بن قرآن کی بپشت کی خنجر آتش ناک ناپر خنجر اس چمن بن باده نعل بی پروایی سکندر عالم عشق قامت مجرب</p>	<p>غزل</p> <p>کیا بلایان سو ساقی خانه خار ایک قطره میر خون کرم کا چکاگر ایک سببی تصور میں نہیں بین خانہ برادی کو پی قیامت باران ون تگرز ادویه عین شتی زنجیر</p>	<p>۱۱۳</p> <p>محبت میں دل روپا چون شمع تو جیتا شمع کتا پر میں اور پیتا مگ سگندہ گل پر اس پر چون گویا آج کل تو اس عشق میں سو کا گاہ ای نور بزم تو حاضر وقت گیتا</p>

۱۱۴	راغبین کرانیه سون و شریک منه خند سا و یک کوفی بی نوان یکیک	۱۱	روکیان شونین شریک ای پر توانی ایوانی کی تره کو تو
۱۱۳	عروش جویا سواد کو کا کا خنیا باره گروی کم نیند تری اگر کر	۱۳	رات بر رویا سونین لاف جانان آنگین می کیمتا نیند شکل نظر کر
۱۱۲	شیکا حدیث سون هر سونال گیا بزرگ چایک گل سپر پری چیمان هر	۱۵	باریک ش یاری کی کفر کر نیدین و جهان بین ایما چید پری
۱۱۱	بست و گا جو رسه کچر کچر کوئی دم دل نیندین لوتی سیدان	۹	خفا هو نیندین سید جان مهران هر میدان نالان چون که می سول سون

سجده کبک باو تخی باغین آسیر	تو زان شمعین پالان شمشاد بنور	جانشین دیر فرید کوهرت گذر	سر زبان پر هر کوه فرید بنور
مرگیاست بهون آتش چرخ	نگشت گل کی طرح روحی بر بار بنور	مرغ جان کو قفسین پیکر کی توی	نگشت لوت کی چرخین هر صیاد بنور
۱۱۳	پیران پانورین لایت تنق کی کبی	عرش زان کی شمشاد لایت آرا بنور	۱۵
سجده مرانا نفس تا نفس	رشته بر پاهون گرفتار نفس	مرغ دلو نوح ای صیاد کر	اور طائرین سیرا و زار نفس
شوق بیل کو اسیری کا جو	پوز گل سے خریدار نفس	کیون نہ میں نگین بانی قیدین	مرغ خوشخوان و سیرا و زار نفس
پوگنی لاکون پیکر مرغ سرد	کستد پیکر مرغ بازار نفس	زندگی ہی قیدین ہی پوگنی	گاه بار دارم که بار نفس
چوبیس بیل قید پیکر چوبیس	سنگ کی کیا نخت بیدار نفس	چشم عالم میں اسیر دارم	روح ہی تن میں سیرا و زار نفس
پہاند کر آیتا دیوار چین	پہاند جاو کون کیونکہ دیوار نفس	کیا ہی طرح خون بیل کے بہار	دیکھ کے صیاد گلزار نفس
کب کسی بیل کو ملتا ہی گلاب	خون کی پیتا ہی بیمار نفس	نوح کرنے کو اوار نخل سے	سیرا ایتا پانی رفتار نفس
پوچھتا ہی کیا دل بیل کی لال	بیکارم جسم انگار نفس	اشک کوئی گم کیسوی کی تلاش	طفل پوچھتا ہی خریدار نفس
۱۱۷	تابہ کے ہوگا اسیر دارم فکر	عرش کمر قوت شہار نفس	۱۱
تلاطم کبک پانی زبان خاموش	کدو بحرین پانی پانی خاموش	خوش پیری کو نو جوان خاموش	ہزار ترن آواز پیر کمان خاموش
ترجی رام سی زیر وزیر زمانہ سے	زمین پر شوکرین کمانا پیر خاموش	ہوا کون یوسف نیر گرگ قضا	کدو شہر خوشان و کاروان خاموش
سوم آہ سی اندر پیر شبنم	چرخ زیت نہو چرخ شبنم خاموش	شب فراق میں نیندائی پیر خاموش	نہو رنگ بک لیکہ خاموش خاموش
بنی جہار سنگ یا سورت قفس	کرشم سان کر مکتبی پیر خاموش	خزان پیر کی لکھی سو لکھی پیر	بیل بیل میں ہر غنیمت خاموش
جوب پیکر شکرہ سوز غم فراق آئے	بزرگ شکرہ دل رہی پانی خاموش	ہوا ہی نقل مینا سیکرین شربت	کہ شکر پیرین رہی پانی خاموش
۱۱۸	زینت و ہوا دودہ پوی خوش	چرخ مہر سوار آسمان خاموش	۹
بہر پیر کبک تواریت خودم	پیر پیر پیر پیر پیر پیر	چشم کی گردش کا گرد لکڑا وہ خود کام	بیل پیر پیر پیر پیر پیر
زلف چان میں تر شاہ جلال	جیت تر شاہ جلال و شام	بیل پیر پیر پیر پیر پیر	نغمہ شیرین ہر شاہ جلال
کبک کدو کو تیر پیر پیر	شام شام شام شام شام	سردم شکر کدو کدو کدو	دل پیر پیر پیر پیر پیر
دیکھ کر نصان ہم آتش پیر پیر	موت کا لایا تھا اپنی شام	نوح گلشن میں گیا سرد چین	خوش شادی کر گئی گلشن کام
۱۱۹	ناجی میں شہرہ و شام	نام کر نام کر نام کر نام	۹
نہی نیر تار شام شام	نقل مینا پیر پیر پیر	پیر پیر پیر پیر پیر	پیر پیر پیر پیر پیر
ہون میں پیر پیر پیر	دست پیر پیر پیر	دور داس تری گردن میں پیر	دور داس تری گردن میں پیر

پنج گیسو صوفیان ہم ہی کرتے ہیں رومی ہی دوسری میں جانی پہچانی	تو میں گنج سے چکر دار ہوں دیکھتا ہوں ہم پرین ہی بزرگ نام	اہل ایمان کی میں ہر اس سے چھٹی عشر میں ہو سکوتا دیکھ کر تری	دیکھتی اگر کہہ دوں جس کا نام قص کری ستور تو ہو گا بدنام قص
۱۲۰	عزل	۹	۹
جنت پہلو کا نام نہ گلزار غرض خلج کا تاج شہی کیا رنگ ہم	رکعتی میں عرش کو چہ دلدار غرض ہم کو تیرے سایہ دلدار غرض	مطرب ہی سو مایوس گلزار غرض پر گل کھیل میں میں ان رنگ ہم	ہر فصل گل میں میں چار غرض بہر بحث کی ہو بلبل گلزار غرض
۱۲۱	تو کار کا جو عشق سپاہی بھی نہیں	کیونکر رکعتی ابرو دلدار غرض	۹
دل پر دلی کو گیسو خدا رکھو شعشعہ کام ہم نہ مطلب ہم	یاسو خدا وس کوای شکر چمن مایوس بیل کا فرس نہ رکعتی میں دنیا رکھو	اوس کا نام کو کوئی نہ خواہ غرض روی تو ہو سو طرح ملی سر خدا رکھو	ازلی باغ جہان میں گل خدا رکھو روز روشن ہو چھیل شبنم رکھو
۱۲۲	عرش ہم جنس ہم جنس کس صحبت ہو	بودہ عوارون کو نہ کس طرح ہو خدا رکھو	۱۱
میرم گل میں عین شان واعظ آج زندان قفس نوش کو اچھی سوچی	کون اس فصل میں شہر بیان واعظ می کشی کی لوتا کا ہو مکان واعظ	دشتر رزی خدمت کا ارادہ تو کر میرم گل میں جو سنہا تو میں کستان واعظ	پہنچ لوں گا اسی گدی ہو زبان واعظ بہر صدائی سگ دیوانہ بیان واعظ
۱۲۳	عرش میں جن جن میں سرور کی طرح	اور رہے جا اہل خفقان واعظ	۱۲
ایک ہی دیکھو اگر حقل جانا شمع گوشہ سے ہر نفس بجا کلمہ کا	سیکھ چکے کون نہ نہ شمع بزم میں کاز بائیں گھر افسانہ شمع	اہل فصل تو میں بائیں سو ہمال حسن علم سو رکھتی تجلی آتش میں شمع	بزم گلزار میں گلشن شمع کاکل دو دیکھ کر کی ہو کستان شمع
۱۲۴	تو جہاں تو تھی ہوگی ہر سو روانہ شمع ایک شہر کہ جانی ہو چہ جاوید شمع	آشنا جوتھی ہی گئی کو جلا میں جہان شمع بن گئی فانس لکھ میں وہ ہا شرم شمع	کچھ تربت پر بائیں شمع ہو گئی شمع جادیدہ پروانہ شمع
۱۲۵	مسل شعلہ لگتی ہو چراغ کا بیچ شمع	صبح سپری کوئی ہو جادیدہ شمع	شبک شمع ہی ہو شمع شمع

چای سیر کیکیا میان مجلس سنجایشیم هر کجی به دوشتر خضره بیکانه شمع	چشمه خورشید که در چرخ ماه سپهر اعتراف با جوی آفرین بر خیمه خورشید	ای چای شمع که در مجلس سنجایشیم کای شمع بر سر زرم وصال ای لعل
۱۲۳	عزل	۱۲۲
ایکونیکه برون نه حسن مایه که بر دانه عقل و دین بر یک خانه دلی میانه	منه بر شعله دود زلفین که من بانه ای چای فصلین مایه در دم دوا شمع	ایکونیکه برون نه حسن مایه که بر دانه عقل و دین بر یک خانه دلی میانه
موتیون که در مایه زردان سحر آه و دندم که کند هوا که کند سحر	هر ترا بر خاک خاک هر یکدانه شمع خانه دین بر دانه دینت جانا شمع	موتیون که در مایه زردان سحر آه و دندم که کند هوا که کند سحر
آه و دندم که کند هوا که کند سحر آه و دندم که کند هوا که کند سحر	هر کجی روشن مایه شمع و بانه شمع روشنی که بر روشن محفل اهل قلم	آه و دندم که کند هوا که کند سحر آه و دندم که کند هوا که کند سحر
۱۲۵	عزل	۱۲۴
بنگش آتش زبانی سوختن به چرخ کرم سوزن که کی شستر که ز شمع	حال تنهائی شب که در یک کانه چرخ عاشق جانا که شستو که در غم نهین	بنگش آتش زبانی سوختن به چرخ کرم سوزن که کی شستر که ز شمع
زخم که تی قند موم ز خون سو مرا کشتی و کشتی جو فصلین تری شمع	آه و دندم که کند هوا که کند سحر هر کجی روشن مایه شمع و بانه شمع	زخم که تی قند موم ز خون سو مرا کشتی و کشتی جو فصلین تری شمع
کرم سوزن که کی شستر که ز شمع کرم سوزن که کی شستر که ز شمع	هر کجی روشن مایه شمع و بانه شمع روشنی که بر روشن محفل اهل قلم	کرم سوزن که کی شستر که ز شمع کرم سوزن که کی شستر که ز شمع
۱۲۶	عزل	۱۰
عجب مشق سیر به چشم سیر اعظم چرخ هون مین بر دانه چرخ خانه زنجیر کا	فانک تک بر باد کی اگر نه صبح سینه آفتاب خشری کل نه عین شرم سحر	عجب مشق سیر به چشم سیر اعظم چرخ هون مین بر دانه چرخ خانه زنجیر کا
روشنی زده نوکی پیش زرقاب آه و دندم که کند هوا که کند سحر	دانه که مایه کل لب با قوت رنگ یار رات بر آینه لعل سیر و دین کی خوش	روشنی زده نوکی پیش زرقاب آه و دندم که کند هوا که کند سحر
فانک تک بر باد کی اگر نه صبح سینه آفتاب خشری کل نه عین شرم سحر	خود بخود روشن بوی اماره آتش شمع هر کجی روشن مایه شمع و بانه شمع	فانک تک بر باد کی اگر نه صبح سینه آفتاب خشری کل نه عین شرم سحر
۱۲۷	عزل	۱۲۸
کرم سوزن که کی شستر که ز شمع کرم سوزن که کی شستر که ز شمع	هر کجی روشن مایه شمع و بانه شمع روشنی که بر روشن محفل اهل قلم	کرم سوزن که کی شستر که ز شمع کرم سوزن که کی شستر که ز شمع

زیر گردن کمری کاهان شمشیر چرخ	نور بجای رسای و بر کلاه دامن چرخ	اشک مار بخت زان سنسینو کاغ	عمر بر حلقه نین کاهان بر دامن چرخ
۱۲۸	غزل	۱۲۷	۱۲۶
در بخار پروانه در دامن روشن چرخ	اگر لک او می بودی هرگز روشن چرخ	دانه می بر کمر حلقه نین بر دامن چرخ	بین یار روشن بختی روشن چرخ
دانه می بر کمر حلقه نین بر دامن چرخ	سقف پرستایه بر سقف روشن چرخ	کسوف بر دامن حلقه نین بر دامن چرخ	کسوف بر دامن حلقه نین بر دامن چرخ
صمیمت روشن لایق بر دامن چرخ	تابه آهنین بن جانان خود روشن چرخ	آدمی که عمر پیری بر دامن چرخ	صبح که بر دامن حلقه نین بر دامن چرخ
جانکاهی که بر دامن چرخ	برق چکانی چکانی روشن چرخ	تیره خنجر سایان روشن چرخ	زیر پای تیرگی که بر دامن چرخ
دل جویشی که بر دامن چرخ	خانه آینه نین بر دامن چرخ	صبح سرکش نین بر دامن چرخ	هوا که غلغلش که بر دامن چرخ
جانی بر دامن چرخ	کوتاهین سوز بر دامن چرخ	کسی که چرخ روشن چرخ	سامانی کالی که بر دامن چرخ
مرگیا بر دامن چرخ	قبر بر دامن چرخ	بی عرضی بر دامن چرخ	ایستاده بر دامن چرخ
۱۲۹	غزل	۱۲۸	۱۲۷
کری جوشن روشن بخت چرخ	زبان شعله سو گرم بخت چرخ	تصویر رخ روشن بخت چرخ	هر اکیه بر دامن چرخ
متقابل رخ گشتی بخت چرخ	نید بیکان بخت چرخ	زبان گرم بخت چرخ	عجب نین بر دامن چرخ
بین کیک بر دامن چرخ	فلک بر ماه چرخ	طیله خانه فانوس شمع سان چرخ	جوانه بر دامن چرخ
وه شمع در بخت چرخ	زبان شعله سو گرم بخت چرخ	خدا کی که بر دامن چرخ	تیرگی که بر دامن چرخ
چشمه یار کی بخت چرخ	که چلیک دیده آهوی بخت چرخ	فروغ داغ نیکو بخت چرخ	کردت شام جلوه بخت چرخ
جود بخت چرخ	جلی فتیله بخت چرخ	دل خیزن بخت چرخ	کسی بنام نین بخت چرخ
فروغ ظاهر بخت چرخ	کجی بر بخت چرخ	مرا فروغ بخت چرخ	که آفتاب فلک بخت چرخ
۱۳۰	غزل	۱۲۹	۱۲۸
فروغ بی رخ روشن بخت چرخ	که آفتاب قیامت بر بخت چرخ	هر گاه بخت فانوس گرد بخت چرخ	اورا کی خاطر بر دامن چرخ
بین ده بر دامن چرخ	جلال و خفته بر دامن چرخ	جود بخت چرخ	کجی خانه فانوس تار بخت چرخ
بزم حرم بخت چرخ	هر اکیه چلیک بخت چرخ	رونگی شعله کی بخت چرخ	کسی تنگ کاکه بخت چرخ
کلی بین بخت چرخ	بجای بخت چرخ	شاد رنگ بر دامن چرخ	که روشنی بخت چرخ
۱۳۱	غزل	۱۳۰	۱۲۹
عجز بر دامن چرخ	عجز بر دامن چرخ	شمع بر دامن چرخ	شمع بر دامن چرخ

خوش رویی و جگر رنگ دار چراغ	بزرگ شمع گری جبر اختیار چراغ	جو عکس بر تری روز گلین کا	و کمالی گشت فروس کا بهار چراغ
خیال زلف و سر و رخ و دل و شمع	بجای جیسے صورت سیه مار چراغ	جو روشنی کا ہو اس کا گوشق آبی	بزرگ و چرخان ملین هزار چراغ
یہ سوز غم و حلاوت جلا جو پروانه	ہی نا سینے سو بہ تر مرزار چراغ	جو رویت سے بانی چراغ پروانه	لکا کی شعلہ کی گشت آبدار چراغ
و شمع روی تو پروانی کیا تصدیق	بزرگ شمع جلا ہی نثار چراغ	فروغ چوہ روشن ہو تر مین ملکر	کسینت باوکی کوڑی سو سیدار چراغ
۱۳۴	فروغ صبح بر جہان روشن شد	کے شمع گردن جہان پر یار چراغ	۱۱
کسینت تارنگا باز کوکٹ جانیکار صفا	اس صبح میں تارنگی ہو جانیکار صفا	عکس نہ پڑوئی سو جا اگر صفا	ہو مشور خورشید فلک ہی تر صفا
خوش چشم چرا آگہی جیسی تلبیس	منہ پر توڑی سو آگہی نظر صفا	گر تر کز تعلق ہو بجز دکا ملی پہل	پتوں جی ہوئی جیانی بدہ شجر صفا
کیا دانا زجرن شہر روک کسینت	توڑی جی جیل کی کاٹن میں سہر صفا	ہی بچہ رنگین جو دم رقص کر سہر	شانی سو او جیتا ہو ترا سو کی صفا
کیا خاک مکدر ہو صفائی ازلی کو	دور بانی مکدر ہو مگر آب کہ صفا	صورت پہ بچا حسن جانی بہ نظر کر	مٹی میں ہی پتھر جی جی ہین شہر صفا
سینہ پر جو زردیدہ کاتیز نظر ہی	دل شام تیار ہی جگت ہی جاکو صفا	اوس شک مکندر کی جو بونو کی نقا	ہو مشور آئینہ ہی روی سپر صفا
۱۳۵	بجای گری باتیغ کی غم کے سر پر	ای عرش ہی جیسے گم او کی نظر صفا	۱۱
سینہ ہی جڑا صفا دل آئینہ کی صفا	ہم مشور آئینہ ہی آئینہ کا گم صفا	پرواز کی کرنی کہ لکیر ہی ہین پر صفا	رخان چمن باغ سو آٹھ جاکگی پر صفا
اثبات ہو شہر جی جیانی میں قافی	سرتج سو جاکر کی بوشمنہ نظر صفا	خاک لڑتی ہو دلیہ صفت شمشیر صفا	بار و بے گانہ دل کرنی جگر صفا
چرواہی مری گم اوڑ گھوڑا جی صفا	آتی ہین نظر شام سو آٹھ جاکگی صفا	ہوتا ہو سفیدا برسہ جیسے پس صفا	ہی باتر گری ہو نہانی یہ تر صفا
قافلی سو گم اوڑ جہر جہر جہر جہر	کیا آب ہی بانی میں ہی آتیز نظر صفا	عکس نہ پڑوئی سو ای شک سکندر	ہو مشور آئینہ مرا فک جگر صفا
سینہ میں ہی مشور دل عکس رخ میار	چرو نظر آتیز ہی میں نہ سپر صفا	لب لب میں کندہ جہر جہر جہر جہر	نظر ات عرق بنی ہین جہر جہر صفا
۱۳۶	نظارہ ہو اکثر ت و شمشید ای عرش	ہی تار شامی کی طرح تار نظر صفا	۱۳
نظر زلف ہون بائال سو وقت	و چین میں ہون بائال سو وقت	ہوئی وہ زلف سیر بڑی کمال سو وقت	محال ہو مشور بلال سو وقت
لکا کی دل تو میں ہم ہون خوش ہون	نیف من و نیف من ہون سو وقت	ہو آبر و زنا سفت ہو کمالا نہیں سو	صفت ہون و ذلالت سو وقت
جواہر کامل عارض ہو مشور غم اندوز	نہ آفتاب کہی ہو زواں سو وقت	نہ جواہر صفت ہو کمالا نہیں سو	کمالی گم انہن قافلہ زکال سو وقت
عرب رہے ہو شملہ داغ انجام	گم اوڑ جہر جہر جہر جہر سو وقت	عدم ہو تی سو دم کا ظہور کیا	محال ہو زخما محال سو وقت
بارگاہ خزان گاہ گل کہی کہی خار	مزار باغ نیف من ہون سو وقت	علا میں خاک بن ہی پر وہ گل نہیں	بزرگ نہر سو پایاں سو وقت
بزرگ برق ہوئی ہوا تیشل فتادہ	کسینت ہون انہن کسینت حال سو وقت	کرون نہ منٹ گم اوڑ جہر جہر	کہ زخم زخم ہی ہون انہن سو وقت
۱۳۷	کرون نہ منٹ گم اوڑ جہر جہر	کرون نہ منٹ گم اوڑ جہر جہر	کرون نہ منٹ گم اوڑ جہر جہر

جو بوده چنانچه بابر و کمال وقت نه عکس چنانچه بابر و کمال وقت نخل کی بقیه و صبا و زلف کچک برای همیشه غم چنانچه بابر و کمال وقت	نیز شریف کی بقیه و کمال وقت که بقیه و کمال وقت نفس به چیت بابر و کمال وقت سوی جنون چیت بابر و کمال وقت	گلیم بین بقیه و کمال وقت خلش میان کمال وقت هوای دیر بقیه و کمال وقت مال کار کا آیا خیال بقیه و کمال وقت	نمین و کمال وقت که بقیه و کمال وقت صبا بقیه و کمال وقت عدم بین کمال وقت
۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۱
عدم بین کمال وقت زمین به چیت کمال وقت سیاه کمال وقت چنانچه بقیه و کمال وقت خیال بابر و کمال وقت	بدل کمال وقت کمال وقت کمال وقت کمال وقت کمال وقت	بیشک کمال وقت بدر کمال وقت جواب کمال وقت تن کمال وقت بدر کمال وقت	نور کمال وقت و کمال وقت و کمال وقت بدر کمال وقت نمین کمال وقت
۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۹
سور کمال وقت شکل کمال وقت نور کمال وقت عایش کمال وقت	تپ کمال وقت جان کمال وقت عاشق کمال وقت عاشق کمال وقت	شب کمال وقت موت کمال وقت زنگ کمال وقت تن کمال وقت	اس کمال وقت بدر کمال وقت بدر کمال وقت موت کمال وقت
۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۱
هم نام کمال وقت غم فانه کمال وقت اشکو کمال وقت ایوان کمال وقت بعل کمال وقت	باقی کمال وقت بدر کمال وقت بدر کمال وقت چنانچه کمال وقت کمال وقت	کمال وقت کمال وقت کمال وقت کمال وقت کمال وقت	چکر کمال وقت برادر کمال وقت کمال وقت کمال وقت کمال وقت
۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۳
سبز کمال وقت فرقت کمال وقت	بدر کمال وقت نمین کمال وقت	یون کمال وقت نمین کمال وقت	چکر کمال وقت کمال وقت

پہنچ گئے ہنسنہ داغ جنوں یون ہوں کو غم ہم آغوشے منہ ہونق برق کا اگر دیکھی یہی سرخ و سفید وہ گل تر	بے خزان ہوں ہر بار کا رنگ جیسے تربت بیچ فشا رنگ دل بیتاب بقرار کا رنگ جیسے ہو دانہ انار کا رنگ	چشم گریان یوں یہ نہکوان رنگ لائی جوابت ایتام کمل گیا جب پڑا کلام شد ماند آئینہ سے صفائی سے	سیل جیسے اکتار کا رنگ نہ جے کوئی سفسوار کا رنگ صحن لا جواب یار کا رنگ گرد ہو در آبدار کا رنگ
۱۴۰	موجرگان بابرہون آغوش	دل میں کیونکر جی نہ خار کا	۹
منہ پر گل خچہ دہن رنگ سخن پو بلبل تو اگر نہ انصاف میں بولی ہنسن میں جو اگل درندہ کا چرخ بی دل کو مری گل کی روش داغ چرخ	باتوین تیری جہتی میں ای کی چرخ کاشانہ ہنسی بسکہ ہی اوس لگا چرخ شب کو کاصباح میں ہوا بندہ چرخ تو شام غری صفت ای چرخ	غم جو گل میں ہی فصل خزان کا بلبل اگر گسوی مشکین ہی چرخ ای سر و شگفتہ ہون کہ لبتا کی لکیر چرخ گلدازہ مہارت میں در آہی چرخ	خوش ہو کی نہ شمشاد پہنچ چرخ ہر چند نہیں ناتوا ہو ہی خن چرخ ہی فصل جوانی شجر سب دھن چرخ کشتہ کی تری آج میں ای شجر چرخ
۱۴۱	دالہ رنگ ہو ہنسی جوہ خوش	رشتہ کی عوض ہو گرفتار چرخ	۹
بلبل تری صدق کری ای شکر چرخ کاشوین ہی طایران عشق شہ چرخ پر وازہ پلچل پلچل چرخ بالیدہ شہزادش باران ہی ہو چرخ	خوش ہو جو ہنسنہ پو ہی شکر چرخ جس رنگ ہی بلبل گت کا چرخ میں ان چرخ لحد و زکین پو رولی ہی ہری ہو ہی پو چرخ	بلبل تری نالوسی جلا گشت چرخ ہی گیسو پیمان عرف خری شہ چرخ قاف چن آرا میں تری تہ چرخ مثل گل کا کہ دوری ہو چرخ	آتش گسی نہ پری من چرخ بل گسی میں گر سیک کی جانی چرخ کیونکہ جیتنے نہ تہ چرخ بل ہی گری ہی پو ہی چرخ
۱۴۲	ای خوش گل فاختہ پڑو کو چایا	شاویر در لاش گئی زیر کفن پو	۸
کیا ہنسنہ صلی بن دہم بدن پو اب بلبل و لکب اپنی گلی تھی کاٹن جس حلقہ کاکل میں گل سرخ کو کو	چاندی کی تصدیق میں ٹی سیکو ای ترک سپرین ہی تری چاند گن پو تھک دھن میں نظر آیا بھی پو	خندان تری آگ ہو ای شکر چرخ وحشی میں تری زکین ہمار کی اگی آتش مشتوق ہو عاشق کو جلائی	ہنسنہ ہی تری ہنسی گری گن پو سو گھٹن نہ کہی نہ شہلاک پو گل کیا گارو چہ چہ چرخ
۱۴۳	سر ہو رگم جا صفت کھن کو شکر	وحشہ میں جھوکی طرح ویکہ پو	۱۲
تنگ آئی میں تیرہ تہادی جفا ہی کیا پو چتا ہی عاشق گیسو کا خاندان ہینین کہی جو چمین رونو کے کو	کافر ہوں گر کرین نہ شکایت خدا ہی کہتی میں پسند تری نہ دے سگم دریا بہا میں دیدہ طوفان نہ ہی	بند کو اپنی اب کیا بندہ بتان وعدی پ آب آئی تو غیر وکولی کی کیا پو چتا ہو عاشق گیسو کا حال نہ	آتش لگہ ضرور کرین گی خدا ہی ہم گدڑی حضور آپ کی مہر و وفا ہی دھی میں یار تیری میں تہا ہی ہم
کہ اسے پڑیاں کہیں جلد ہی سگت ایسی خفا ہی ظلمی یاد کو چرخ	کب تک کہیں جہاں گاہ جاسو ہو پو پو اوکلی شکایت خدا ہی	آتش لگہ ضرور کرین گی خدا ہی ہم گدڑی حضور آپ کی مہر و وفا ہی دھی میں یار تیری میں تہا ہی ہم	آتش لگہ ضرور کرین گی خدا ہی ہم گدڑی حضور آپ کی مہر و وفا ہی دھی میں یار تیری میں تہا ہی ہم

رتبه بی شوق کعبه ابروین بقرار	اسکی تربیبین طاهره کعبه ناسی عم	ای عرش دل نیکار کولند و کعبه	مین خوب شایسته شایسته
۱۳۳	غزل	۵	۵
دهر تنک مین کلام نهین	اس نگینی مین جائی نام نهین	بی بویه صبح توده شام نهین	همیش و غم دو نوک دو اتم نهین
اب یوسف بی بن تو کیا نمکو	بنده اب آپکا غم نام نهین	چشمه بی کین کار و خواهری کون	خون ناحق کا انتقام نهین
مردی کنتی مین زندگی نهین	آمد حشر بی حشر ام نهین	محبوب دل نه تو توبه کر	کچھ شیشہ شیشہ نهین بی جام نهین
کباب کیون وصف یا نشا	داستان سہ است ام نهین	جیک کی ملتا ہوں اسپر تو	مشریہ ہی مرا سلام نهین
نکر نگین مین خون دل ہی حلال	بادہ فردوس مین حرام نهین	زلف مشکین ختن ہی کرتاراج	عطر دان ناقہ کی مشام نهین
سور فرقت سی ہی اسپر ودا	پختہ کاری خیال خام نهین	حسن صبا و پرہیزگار ہون	عقی سبیل ہی چشم دام نهین
جھوٹ دن رات کنتی مین شعر	زنج نہین صبح زلف شام نهین	مرد کا ساتھ دیکھا گیا نامرد	جنگ مین تیغ ہی نیام نهین
۱۳۵	عرش کی لگی دند اکا نام	عرش کیس علی کا نام نهین	۱۰
بہری خروئی جو ساقی سر شیشہ	ہو چکی قلب فلکون کیا شیشہ	بہری مین آئینہ مین آئینہ شیشہ	ستاری جام مین مین آئینہ
وہ شہسوار دل زار کو ہی ہکراتا	لڑائی ہوتی ہی گویا کباب شیشہ	راکھون جو ز تو زنگی لنگ ہو	بہرون کباب تو ہو جائی آئینہ
بغل مین رکنتی مین واعظ شیشہ	نہین ہر نقطہ کا فرق کیا شیشہ	لہا ہی عالم بالاسی دلو عیش نام	شراب اگر ہی بہر تاسحاب شیشہ
جو مین ہی پڑی سایہ زلف کا	بزرگ مار کر ہی پچ و تاب شیشہ	سروئی ہی غفلت ہو چکا روکو	خیال خام ہی ہو جائی خوش شیشہ
کفن مین جسم مار و خرچ ہو چکا	وفا سکھ ہو کر کباب شیشہ	کیا جو عرش از سریری شور چکا	شراب ہو کر اشک کباب شیشہ
۱۳۶	غزل	۱۲	۱۲
بدن مین روح نالان ہو خیال نہین	کیا ہی ناکہ بیکر کو جو بس زندان	شری نامہ خالی گل نہین چہ بیان	گریبا کی مری پڑی مین پڑی
بگولی مین سراپا سر و خوجہ جانان	سیا بان کی طرح ادھر تھی ہو جانان	تصور نہ ہی اک جو رکالان نہین	ہوای فید یہ وصف ہی مری ہو جانان
رک کر تاسی مقتل مین تماشای بار	چک چاتی تھی برتن قاتل ترکان	کھا کر تانہ خوش خیز نہین نہین	بہر اگر ہی مین آہو کر فام کی سندان
یگانہ چہرہ گل مین ہی گلشن مین	گریبان مین گل مین گلشن مین	تھی جوت اگر خاک عراودانی	فدایا جوان فزون مین آستان
گران ہو سنج او سنا سنا سنا	کدو کدو جانا نہ کادو درد	مین آس او کاشی کباب شیشہ	مین آس او کاشی کباب شیشہ
نزع آس او کاشی کباب شیشہ	کدو کدو جانا نہ کادو درد	مین آس او کاشی کباب شیشہ	مین آس او کاشی کباب شیشہ
سنگ ساقی کی گلی چو چو چو	سنگ ساقی کی گلی چو چو چو	مین آس او کاشی کباب شیشہ	مین آس او کاشی کباب شیشہ
۱۳۷	غزل	۱۴	۱۴

سبحانک یا هو اقصی و اقرب نظر آید عالم زلف کار یک جبرین نظر آید عالم عطر در کار کل زمین ده متناهی است به خورشید نبوت قیامت هم آید به خود آرائی سر پادشاهان در تیر لور جانا جگر تاجی بر اندامان بجا وقت غم و غم کز زندگی پانی لغو کی	تسبیحی که در ملک است سحرین یقین بر عیند ما قوتی آخیرین مگر کمالی عطر به پانی زورین هر مهر و ده کا عالمی من اور حیدرین برو کا حشر کمال کینه دست سحرین اسی لور کی شعیب کاز سرین الهی شمع و فانوس بین این سحرین نچاره اپوزر بر نوال رسا مقدرین	ملکی خفا غریب جاک زلف دلین چرخ اوج فلک جاک شاد دین مری تقدیر از سر برتری بر کمالین سینا در تان نه در تیر ای کمالین کریا گشتن دوس سینا در انون تشی شکی سایه کمال در تیر تالی جوشی بر کمالی اختر بند کمالین علی ساهی بی کماله شری لالتور	کیا چون فی شوق کویا شک و غمین بال عید عالم کمال حلقه زمین جوتما تیر شیت بین هر سحر مقدرین پیر و زور کیش جان کاتیر کی سحرین روان سلسیل محض کثر زمین تیری سکیس کوروش لیلیا ایکه جدرین مندا کاک کوه سینه تو سحرین کورین هر اکبه بین سید اکر کماله کورین
---	--	---	---

۱۳۸	غزل	۱۴
کاش آب کلا کعبه بر تعمیر کلین سرکاک کیون کک شمشیر کلین گردن کمری بار تر عشق و جبر سینه پر شیمه اکنیچ کلینی تسلسله زلف سلسل جزیان پر جیرت بر لوتی کلور آب شیشه دیوانه بر کماله کور کور و داغ خود جادو تر کلین ملی دیکار زار	اسد کاکر سحر بی سیر کلین دیوار اکسین کی بر تعمیر کلین هریکل تیر لری ای ب بر سحر کلین هر داغ کی جاجاند سحر کلین حلقوم بنا حلقه زنجیر کلین هر گردن مینا تری تصویر کلین هر لوتی ترا حلقه زنجیر کلین رنگو کانسین جادو دیر کلین	کیا صفت تره کز تیر شمشیر کلین کاتانسین شینا خط تقدیر بر طرب کشته سحر عشق مینا ل سحر سجود لفظ اول کعبه دم قتل جلیج سینه سحرین ل ترانج کی تصویر یاد آتی سحر افعی کسور جودت کاشین کس شری کوشه کس جبر کلیر خون کس سینه کس
		چرخ جانی من کاشی دم تقدیر کلین تحریر غنا خط تقدیر کلین چشمی کل طبع سحر شمشیر کلین دم سحری جبر جی تیر کلین مجر کی غرض مردم کس کلین طفا سحر کس سحر کلین بهری سحرین سحر بی سحر کلین اغر شربت تیر شمشیر کلین

۱۳۹	غزل	۱۳
ایجاز سحر عشق سحر شربت لایا سحر سحر سحر سحر دشمن سحر سحر شمشیر شمشیر کعبه کالور خانه ولی کالور مینا تیر کس سحر سحر کس اگر سحر سحر سحر سحر	استدراج جان سحر کرباب سحر دم سحر سحر سحر سحر هر اک سحرین سحر کس سحر جیس کس کس سحر کس سحر اولی سحر سحر سحر سحر مینا سحر سحر سحر سحر	اتق تر سحر سحر جهان خراب سحر ای چرخ اپنی سحر سحر سحر اود سحر سحر سحر سحر صحب کس سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر سحر
هری سحر سحر سحر سحر کیا کس سحر سحر سحر عالم سحر سحر سحر سحر نقش قدم کس سحر سحر سحر سحر سحر سحر اتق سحر سحر سحر سحر	هری سحر سحر سحر سحر کیا کس سحر سحر سحر عالم سحر سحر سحر سحر نقش قدم کس سحر سحر سحر سحر سحر سحر اتق سحر سحر سحر سحر	هری سحر سحر سحر سحر کیا کس سحر سحر سحر عالم سحر سحر سحر سحر نقش قدم کس سحر سحر سحر سحر سحر سحر اتق سحر سحر سحر سحر

۱۵۰	عزل	۱۴
خندان همی هوانه جان آیین دل کونه سر و مهر جانان تو را گر شکی با شتاب تو نکو آفتاب پسینا پاکون گویند یل دم بپوش زلفون ز میرو دلکو کیه غرق شک آیا کهنی بین کپهی حرج پر گیا سوز و فراق سوختنم بین آتدین هلی مین هو گیا غمی خوش گدگان	آنسو کل پری خوشی کی خورین جای مین به تیر غمی لب نقابت روز و راج هر طری حسن نقابت کر کوچ جلد سر بر کویا یا ترابین کندار میسر و بهای این بین مین برق سان همیشه را فدا یاب والا هر سیر دل نه بجز غل غل بین کما جورونی با نچایین کایتین	دیگی جوتیر چاند سیکر کو خوش بعدا وصال مین بیجا حجاب میرا لکوری جوسینا ترا کر آه شرفشان گداز آسمان پر دل غم سوخته چاه سوز بر کمان کروی سوهر داندل زمره عشق پر هردو که دست دل شکو ساقیا مینا جی حرج مین مین کز دهره شای
۱۵۱	خبر خرابی که شمع آتشی بگویند	نیدار پی آنکه سوگی تنهای خرابین
هر پنج و شش می بی غمت خرابین ساقی هر دو صبح جوی ماهه بین پامال کر کی خاک کیا تو نشسته رو بخیال گرس خور بین بدم آتی بین میکنی که جوانان باغ اوی گلگون یار تو سن با دوست هر مغزش نه جوش می مین محال ای تیر مشربو مرا سر کاٹ دانا	هرام هر قریب جویا رانی خرابین عالم هر صبح غنیمت کا شمع بین پر آب بی شل گرد و جویا خرابین پیتیه بین جیسو آتاکر آتین هر سووم بهار کا عالم شایین عالم در شیت کا هر سر کایتین پیری کو یاد کر زین غم شایین رکون جویا دین مل کز دهره شای	کشتا هر یار دیکجا چهره شایین آتا هر آسمان زلفه آفتاب خبر جهان بین تصدیر ساقی دم کر هر زمان سیری جازی پر آتین ای صبح تصدیر ساقی دم سو وجود کا دریا آشک مین پیتار نو کا حال عالم شایین کایدین بیان کر کترای هر روز چرخ دلی هر غمت سول
۱۵۲	عزل	۱۴
ساقی مین نقش جام خرابین آکین جوسینا شمشیر غل غل دریا فیض هر تنکاف غل غل بیدار جوش فتنه خرابین بر او شل کافه بادی ورق	هر پنج و شش می بی غمت خرابین کسیکه خواص مین فی شرف بین شل شد گر نه بیدار حجابین یار جی شکر که مین شیت خرابین کما جویا صفت لک شایین	هر پنج و شش می بی غمت خرابین تابت جوسینا خرابین سیر مری عباد کو چشم تلک کر تقدیر کا کما مین کایتین کشیخه غل جوسینا کایتین

سشوق بیدارگی بر تنه من آرام بگو تو من کو من من من ای نهال من بر سر چو چو که	او عندی پتی تو منی کلار من زندگی جو من خرابی منی من تا منی منی تو منی کلار من	پتا من یاد عارض تا منی کلار هم کو منی تی نگه دار منی کریا منی منی منی کلار	هر طفت می کشی کاشب من جوهر کمان منی منی من منسکه ده من منی منی
۱۵۲	روزی منی که منی کلار من	بکی منی منی منی کلار	۱۵۱
ره شک منی که جوایه خویش سیاه منی که زیاده منی کلار ساقی دوست منی که کو کلار تبی منی که منی کلار مردی منی که منی کلار کین منی که منی کلار انگاری منی که منی کلار ای ماه منی که منی کلار مکر منی که منی کلار	منی کلار منی کلار خفت منی کلار منی کلار در کار منی کلار منی کلار غیر منی کلار منی کلار ای که منی کلار منی کلار اگر منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار	ره منی کلار منی کلار ای منی کلار منی کلار ای شک منی کلار منی کلار بیل منی کلار منی کلار ساقی منی کلار منی کلار ساقی منی کلار منی کلار جسط منی کلار منی کلار جوهر منی کلار منی کلار ای منی کلار منی کلار	منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار
۱۵۳	غزل	۱۵۴	۱۵۵
بعد منی که منی کلار افشان منی که منی کلار از منی کلار منی کلار کو منی کلار منی کلار پایه منی کلار منی کلار مالان منی کلار منی کلار	منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار	منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار	منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار
۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷
نکلا جود منی که منی کلار صبا دوزخ منی که منی کلار کیا منی کلار منی کلار	منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار	منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار	منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار منی کلار

۱۶۳	عروش تاجی تو خجسته است که عیسی نام	اکبر و پادشاه شیشه نام علی شوارمین	۱۳۵
۱۶۴	عروش تاجی تو خجسته است که عیسی نام	اکبر و پادشاه شیشه نام علی شوارمین	۱۳۵
۱۶۵	عروش تاجی تو خجسته است که عیسی نام	اکبر و پادشاه شیشه نام علی شوارمین	۱۳۵
۱۶۶	عروش تاجی تو خجسته است که عیسی نام	اکبر و پادشاه شیشه نام علی شوارمین	۱۳۵

دست کشی کو نہ اندھا ہوئے	آپ سرتن سو جدا کرتے ہیں	تو ہی آندوہ تو میں جیسے تھا	اس جفا پر ہی وفا کرتے ہیں
دشمن جان میں عیش شکوہ کر	موتوں میں سو گلا کرتے ہیں	کیا ہی نرت میں تھا آلی کج	سجود شکر ادا کرتے ہیں
ہونک میں نکو راہی ہوں	ای شوخ غنڈا کرتے ہیں	تبر پر ہی نہ چڑائی دو ہوں	شکوہ باد صبا کرتے ہیں
سچے دراز اب یہ زبان شیر	کرب خیم گلا کرتے ہیں	کتنے میں عیش اوٹھا دیا سی	آپ بیٹھی ہوئے کیا کرتے ہیں
۱۶۷	غزل	۱۱	
نہاں میں کب کب کر تو میں	برسات کتب میں سکنا بنا کر تو میں	شب فاق ہی آما کہ سحر سیاہ	کرشک فقر خیم سیاہ کرتے ہیں
کبھی رہنہ جو کیا تھی تصور میں	سب شال گدا تر شاہ کرتے ہیں	وصال شہید تو میں جان پر دیا	یقین یہ کہ تر اشتباہ کرتے ہیں
جواہر کو تری پادوں پر لکھی ہیں	صلوح در در کج گلا کرتے ہیں	تر لہجہ کج گلا کرتے ہیں	دھوکہ لگ میں جو تیرا چاہ کرتے ہیں
دراستان قدس ہا گوشتہ گر تو میں	کر دل میں چید کر تیرا کرتے ہیں	تیرا عشق میں ہو کجاں تیرا	یہ خدا کر گشتی شاہ کرتے ہیں
جنون شوق پہلی بام کوست تاق	گلا تر شمع جا کر گلا کرتے ہیں	چکر رہی کو یہ دیا عشق پاد	کجگو چار ہم آتش گلا کرتے ہیں
۱۶۸	جوناگ اور تی کر مجھ پر سخت کی کر	غزل مرہ چشم سیاہ کرتے ہیں	۱۱
جو تیرا نقش قدم رنگا کرتے ہیں	گمان چہ غور شدہ ماہ کرتے ہیں	یقین سچت و جنت میں حجاز اس	گناہگار جو غدر گناہ کرتے ہیں
یہ پہل عشق تھا کہ میں جو کتب میں	کر اہل شمع طلب گلا کرتے ہیں	تر خیال تو آبا و بول ویران	حراب ملک آباد شاہ کرتے ہیں
گدا کرتے ہیں چنگ گلا یہ جو گلا	نگاہ بایں گلا کرتے ہیں	یقین شوق قیامت چاہو ہو تہا	کبھی جو شور مری داد خواہ کرتے ہیں
کسی سوا تیرا نہ کی ہو گلا	چھٹ کر گناہ آہ کرتے ہیں	خیال میری بیاں ہو گلا	تجھے کو جوش ل غفرانہ کرتے ہیں
جو وصف زلف میں کچھ تھا کر گلا	یقین غلقہ مار سیاہ کرتے ہیں	گلا غفر تو ہم بیگم کرتے ہیں	جسید بات کوئی کج گلا کرتے ہیں
۱۶۹	نزد لکائیو دو روز کی محبت پر	کہ عرش ساری میں ہی چاہ کرتے ہیں	۱۳
وصف دہان یار کی نالہ ان میں	آگاہ میں سو ساری زبان میں	یہاں میں گور میں جنت گلا کرتے ہیں	منزل میں شہزادہ کج کرتے ہیں
دشمن نہ مانہ ہوں کچھ میں نہیں	غصا کی طرح نام نہ تو کرتے ہیں	یہی قصا میں جو سرتن میں	کوئی سوا تیرا نہ کرتے ہیں
سرکاشا مگر مری باتیں نہ گلا	دل خون کیا ہو باری کو غصا ان	سیت کا غسل بکایت دی شہید	کیا سچ آب خجور قلی حیات میں
ہر دم چرخ زینہ فکر بند ہے	سیری زینہ شعر نہ آسمان میں	حق پر شمع مردن پر دانا پر کج	زنجیر و دوش بھی لگم نہ فاق میں
کیا تریت ضرور گر خود دیت ہو	یت زبان کو حاجت سنگدستان میں	رہتا میں شل بر کرم کشت حال پر	کوئی سوا مری غصہ بر زبان میں
جیہ کو کیا ہو اس کی یاد آئے	حال غافل بل شمع و جواں میں	شدت شوق رہی جو ابرو اترا	مدت ہوئی محی غفر رنگا میں
صدا کو بھی دھوکہ آئے	اس مریخ جہم تو آشتیاں میں	کر تو چو آتش گلا شام کین عیش	پیرا کو کجاں اگر آشتیاں میں

۱۴۰	دریا قناعت آشنا ہوں ظہار ہی سی جنت آشنا ہوں چو سکتی تین چراغ تک ہے ماگور ہی صفت نہ پہنچوں ہر شعورین زلف کی ہر تونین کتنی ہر زبان حال ہی سورت یہ تو سن عمر گزرتا رفتار	میں موج نشاں بوریا ہوں میں دشت کشین بلا ہوں طاؤس صفت عمو پا ہوں بافرض اگر ہزار پا ہوں اس بحر میں موج آشنا ہوں میں درد فراں کی دوا ہوں کتا ہر میں اب چراغ پا ہوں	میں عاشق چشم سر سیا ہوں دیکھی جو بھی جان کودیکھے دیوایہ ہوں نہ ہوں میں شیش صحبت ہو میرا کس طرح یا ستا نہیں ایک بیت مرا حال کتنی حید ہر تن سے ہر دم ای عرش زیارت کیجیوں گا	۱۳	گر خاک بھی ہوں تو تیرا ہوں میں آئینہ جہان مناسوں زخیر جہنم تو ہی صدا ہوں تو شاہ ہی اور میں گدا ہوں فریاد ہو تجھے ای خدا ہوں تو خاک جو ہو تو میں ہو ہوں میں رہر دشت کر بلا ہوں
۱۴۱	نام اور سنا کہ میں با قتا ہوں میں نے نہ خواہ وہاں جان ہے ہاتھوں میں پیکی لاش میر صغور کعب منائے یا	آئینہ صورت آشنا ہوں میں اپنی جان تھا ہوں فیروز کی رنگ مر گیا ہوں سندھ کی روش ہو با قتا ہوں	خار شب بحر میں دوا ہوں راگمداؤں جہان کو قاصت یا صیاد کی سرد سیر میں سے دریا وصال ہو جو ہوں دور	۱۴	میں صورت شمع عمل ہوں بر پختہ ہو کر میں چاہوں کا فوری طرح اور گیا ہوں چھلکی طرح ترپ رہا ہوں
۱۴۲	ای خاک سوز غم سی جلتی ہیں گامیان کہا کی کو کہیں نے کہا چشم گریان پیش گریان ہے باد قد ہی جو ہے روشن کو پاؤں پر سر رقیب اوٹھا صل گوڑے کے ہتھین کی یہی لاکھ پر کہیں یہ رخ جان صیاد روح پروانہ جسم ہے فانوس	داغ خورشید سے بدلتی ہیں لب تیز ہیں سوئل و گلتی ہیں داغ دل پر چراغ جلتی ہیں شعور اند شمع ڈپلتے ہیں ورنہ دو چار ہاتھ چلتے ہیں گل ہی کپڑی کہیں لپکتی ہیں کب تری دام نہ نکلتے ہیں استخوان شل شمع جلتے ہیں	نہ گریبان چھپی نہ دھن دشت کون شکر ہمار جاتا ہے راہ الفت سے ہل جادہ تیغ کشہ مار زلف سے عالم بت ہیں سیر جم ورنہ نالوں سے نہیں علی گور لپ اسفل سے نخن نام ہیں نخل کھائے امید یا علی کہا چشم عالم سے	۱۵	جب نکلا تیرا پاؤں جلتی ہیں کہتے افسوس بگ بگ جلتی ہیں پاؤں کی بدلی سر جلتی ہیں سانپ ہر گور میں کھلتی ہیں کوہ مانند خچ کھلتے ہیں آسمان کہ ہیں جلتی ہیں نہ کہیں پہونے نہ پہلے ہیں عرش گرتے ہوئی جلتی ہیں
۱۴۳	دل سے جب نالی کچ نکلتے ہیں	اگ لگی ہو شہر جلتے ہیں	ہر قدم میری خاک اور تری ہے	۱۶	اگ کیا جو اس جلتی ہیں

۱۴۷	ارک نظر دیکھا گناہ ہوا نار حبش صور کرتا ہوا آتش خون چرہ گرے پر مرقی بین خلعت کفن لاوا تیرے پیرت سو جان جائیکے پردہ میں ہر شرمین توار	آنکھیں تلخ ہون تھی وہ ملتی ہیں مرد سے زیر زمین دہلتی ہیں خال مثل سپند او چلتے ہیں ہم ہی پوشاک لب بدلتی ہیں راش دن ہاتھ پاؤں جاتی ہیں کبھی دو کام کر رہے چلتے ہیں	خط ہی نکلا جواب خط نہ لکھا کسی کلر و یہ داغ کہا ہوا چاند سا نہ دکھا دی کبھی کوئی ریگ عشق زلف میں عالم آتش حسن جب بھرتی ہے خون ہوتا عرش گلیوں میں	کیا کبوتر کے پر نکلتے ہیں آتش گل سو ہاتھ جلتے ہیں دوب میں مثل مہر جلتے ہیں قافے جیسے شب کو چلتی ہیں کوہ مانند کاہ جلتے ہیں پاؤں ہر گام پر پہنچتے ہیں
۱۴۸	آفتاب شمع گول پہنچ طبع عالی کا تین شمع کی سبب خون کا ہی بولہ شمع کی حرکت ہو کر دیکھتے ہو گویا دو چرخ فانی شمار روز نائل ہو کر مکہ خاک ہو جام کون کا ہو جو غم میں ہو دور جو شمع کو کھینچ کر شمع میں گاند	آسمان ہی جہنم کوئی بڑھتی ہیں مطلب خوشیہ کچھ محتاج آب زہر ہیں کچھ جات سرقا قاتل جہاں کی شمع ہیں تین خولاد میں ہی اس عہد میں جو ہر آئینہ خورشید کا محتاج رہتی ہیں کشتی کی کوز ساقی حب نگاہ ہیں یہ ہی ہر شمع کو جہنم کی شمع ہیں	دل سیہ ہو زناں عارض انور ہیں ہونہ بی سامان غرض فانوس کی گرد گر گھٹیں بلکیں دیکھی کہ خط یاری یادنی مانند نہ بھرتی کاشترک ہاتھ اکدم توڑی ہو کر دیکھا جان خاک سے بھرتی شمع مرل مقصود ہے اوپر کی جہنم کی شمع کی شمع خرام	ہر تو حسن آئینہ میں گلے کی شمع ہیں سیر شمع کی گرد کا پروانہ جز مر نہیں کون و کر جا گیا کج نگاہ کی شمع ہیں پاؤں پڑتی کی قاتل کا سیر نہیں دل ارشد نہیں جلی نہیں انکھ نہیں راہ کر دی ہیں ہی در کا کر نہیں کبک کا ہی پاؤں کی شمع کی شمع ہیں
۱۴۹	ایک بھگوان گناہ سودا گستان ہیں شعل قمری حسن کی شمع کی شمع جلوہ گاہ بادل ہو روح فردوس ہیں بتوای عباد دام لوت کا نہ ہی اوٹنا منہ اصلاح خط عمارت سی نہ ہوتا دل شمع کی شمع کی شمع کی شمع شعشعی کی شمع کی شمع کی شمع گر کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع	ایک جہنم زناں گناہ بیا بان ہیں طوق زہرین گناہ کی شمع کی شمع ہر شمع کی شمع کی شمع کی شمع نر کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع اس کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع ہر شمع کی شمع کی شمع کی شمع نر کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع اک کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع	چاند نہ تھا آسمانی ہر شمع کی شمع خلعت مانہ کی شمع کی شمع کی شمع ہر شمع کی شمع کی شمع کی شمع گلیوں کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع اک کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع نر کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع باز کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع عشق میں کی شمع کی شمع کی شمع	ماں کے شمع کی شمع کی شمع کی شمع اتنی ہی شمع کی شمع کی شمع کی شمع آئی تھی ہی شمع کی شمع کی شمع سورہ لعل کی شمع کی شمع کی شمع دوستی کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع کون کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع خضر کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع عشق کی شمع کی شمع کی شمع کی شمع

میوه که از چوب گلشن می آید و در سبزه کلیه مردم بر آن بسیار است و در توده قابل بود که مقول در غنای تخت با آن که در سبزه گلشن	جامی بر سرین بیش که سبزه گلشن پس بر سرین بیش که سبزه گلشن شعبه که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن	کشتی که قاتل تری و در سبزه گلشن برای زلف یا در سبزه گلشن ایکس که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن	چوبی که از چوب گلشن می آید و در سبزه گلشن که در سبزه گلشن گلشن که در سبزه گلشن گلشن که در سبزه گلشن
۱۴۷	یون عرف افغان که در سبزه گلشن	گلشن که در سبزه گلشن	۱۰
مسکه گلشن که در سبزه گلشن جلوه دیدار سبزه گلشن وصف زلف گلشن که در سبزه گلشن جلوه دیدار سبزه گلشن	رغم این که در سبزه گلشن ایکس که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن	سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن	گلشن که در سبزه گلشن گلشن که در سبزه گلشن گلشن که در سبزه گلشن گلشن که در سبزه گلشن
۱۴۸	غزل	غزل	۱۲
سوزش که در سبزه گلشن نام این که در سبزه گلشن چراغ که در سبزه گلشن نام این که در سبزه گلشن	زیر عالم سبزه گلشن که در سبزه گلشن قاصد که در سبزه گلشن شکری که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن	ناله که در سبزه گلشن یاد آید که در سبزه گلشن بانه که در سبزه گلشن تقریب که در سبزه گلشن	کم قیامت که در سبزه گلشن ای که در سبزه گلشن عمری که در سبزه گلشن سایه که در سبزه گلشن
۱۴۹	غزل	غزل	۱۵
پرتو سبزه گلشن که در سبزه گلشن وکتا سبزه گلشن که در سبزه گلشن کر که در سبزه گلشن تیو که در سبزه گلشن	سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن	اسعد که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن	سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن سبزه گلشن که در سبزه گلشن

خجیر و زعفران سیاه بکرین	زخم شکم گان خامه بوی مشک بکرین	دیکند باد بکرین آنگاه دشتا تو نظر ترا	کیا دینم که سجده بقی قبله بکرین
چهار تن بی با نه گادی بکرای بکرین	ریوانی بین تری اسی طوق مشک بکرین	سر سرتاسی سجده پاک ختم بکرین	پانی جرابین زخم اگر هم وضو بکرین
شکل صبح چرخ چهارم به بکرای	زده اگر شکاک به خورشید بکرین	ای سر دیکھی تو فرمان بکرین	رور کی تاک بکس لب جو گفتگو بکرین
ساقی بلبل بی بدین سیر یار بکرین	شتر حاجت به بین تری سوس بکرین	سرتانین به زخم دمان سوس بکرین	جرع تاکلی بین که فرور بکرین
بین کبک بختل فرت تار سس	کیا سر حاکمین سجده کو هم کیا بکرین	دیوانه شک سنگ سرتوین بکرین	چکوه بلی بی پری تری روی بکرین
۱۸۳	بینی ناز نغزش مستانه خوش بکرین	پانی سس شرب اگر هم وضو بکرین	۱۸۲
دقمن نی به صیاد کیا کرتی بین	باریان تبرینیا دکیا کرتی بین	چاندنی سرتو سرتی یاد کیا کرتی بین	شب مشاب بین و یاد کیا کرتی بین
دم بدم کنی بید کیا کرتی بین	روز تازه شمع ایاد کیا کرتی بین	نکرین سجده سجدو نه چو بین بکرین	عمر سفاکده بر باد کیا کرتی بین
رکعت ساقی گل و طوط مسجول	لطف می بینی به زیاد کیا کرتی بین	کوتیجی یاد کی هر دم بین خیالی تصور	هشتری و نه یاد کیا کرتی بین
تار دشت عشق قاسم سس سرتو بکرین	ذکر قری بینین آرزو کیا کرتی بین	دل بین کرتی به سوز کجا تصور	نیشینه بین سوز کیا کرتی بین
کون آو کاشین بین شری بین	سرم نالی لولا دکیا کرتی بین	بلبل دل کو بین بهند بین خیالی	مخ جان قفس آو کیا کرتی بین
قد و زون به چو عاشق به تیغ ای	سرخ سر پیر کیا کرتی بین	به چرخ یار کی دکلای خیالی تصور	رانا کوه سس یاد کیا کرتی بین
۱۸۵	هم بین اردو سس کی بانی ای بکرین	سستدی جو کجا یاد کیا کرتی بین	۱۱
مندی گاتی بین که گدالتی بین	نور سس سس سس سس سس سس سس	تیر آمار ضرورت کی سس سس بین	سایجی بین ابرو دکیا یاد کیا کرتی بین
یسوق بار و کرم سس سس سس بین	یوسف کو ما به غم سس سس سس بین	سرتی بدلی تن سس و دم سس بین	بهانی گلی بین سس سس سس بین
نسبت به تری سس سس سس سس	خوشید کاه لولی وچ سس بین	به سس سس یاد افخی زلف بین	ایزاد و غلی بین سس سس بین
سیر تول جلا با به خاک بین	بر کاک کی اگر سس سس سس بین	چیکه سس سس سس سس سس بین	کس سس سس سس سس سس بین
اکتیری به سس سس سس سس	خال سس سس سس سس سس بین	کشتن بین کیا کرا سس سس بین	خواری آج کو سس سس سس بین
۱۸۶	و نه گاتی سس سس سس سس	سستل سس سس سس سس سس بین	۱۳
کشتان شکی باون سس سس سس	سکندر اندر سس سس سس سس	به سس سس سس سس سس سس بین	نکرین بر کس سس سس سس بین
عشاق بین سس سس سس سس	مانده سس سس سس سس سس بین	دیکھی جواب بین سس سس سس بین	دور کیا سس سس سس سس بین
سکندر ایک سس سس سس سس	سوس سس سس سس سس سس بین	کشتن سس سس سس سس سس بین	نیش سس سس سس سس سس بین
تا کورمانه سس سس سس سس	مرکز سس سس سس سس سس بین	بند سس سس سس سس سس بین	دور لکن بین سس سس سس بین
نغزش سس سس سس سس سس	سرتی سس سس سس سس سس بین	سورت بین اگر سس سس سس بین	سرتی سس سس سس سس سس بین

<p>تو دست گیر و کجایین گنج شکر سیرت</p> <p>۱۸۷</p> <p>دگر بجز دیدار کاشوق که بوی</p> <p>باز شمع و مشوق بیخ نیم بوی</p> <p>و عاقلش و مشوقش من کینا غل</p> <p>و بهر چرخ غم جگر که کینا بیخ</p> <p>رقص من کجاست این کس کینا</p> <p>زور زبون گری قیاد که کینا</p> <p>سخت دل بود خفته که برون یار</p> <p>نکست گیسوی غم کینا که کینا</p>	<p>باز کفن کی مانه بین انداختن کی پاوان</p> <p>پرو چکانه سنگ و کوه لانه وصال</p> <p>چهره خورشید خشنو نظری</p> <p>کینا کینا طبیعت کینا کینا</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>چهارون تنی باغبان شیر خور</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>آنگر کینا کینا کینا کینا</p> <p>چرخه کینا کینا کینا کینا</p> <p>روشن قلاب کی عودا کینا</p>	<p>بامالی بار حسین سے حلقے</p> <p>ای چرخ شکر زلفی در کج پاوان</p> <p>دل کسب بهر کج کینا کینا</p> <p>چرخ زلف کینا کینا کینا</p> <p>قلع و میری کینا کینا کینا</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>بحر عالم کینا کینا کینا</p> <p>چرخ کینا کینا کینا کینا</p> <p>خاک کینا کینا کینا کینا</p> <p>ناخن و تیش کینا کینا کینا</p>	<p>۱۹</p> <p>۱۸۸</p> <p>۱۸۹</p>
<p>ای کجایین گنج شکر سیرت</p> <p>۱۸۷</p> <p>دگر بجز دیدار کاشوق که بوی</p> <p>باز شمع و مشوق بیخ نیم بوی</p> <p>و عاقلش و مشوقش من کینا غل</p> <p>و بهر چرخ غم جگر که کینا بیخ</p> <p>رقص من کجاست این کس کینا</p> <p>زور زبون گری قیاد که کینا</p> <p>سخت دل بود خفته که برون یار</p> <p>نکست گیسوی غم کینا که کینا</p>	<p>باز کفن کی مانه بین انداختن کی پاوان</p> <p>پرو چکانه سنگ و کوه لانه وصال</p> <p>چهره خورشید خشنو نظری</p> <p>کینا کینا طبیعت کینا کینا</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>چهارون تنی باغبان شیر خور</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>آنگر کینا کینا کینا کینا</p> <p>چرخه کینا کینا کینا کینا</p> <p>روشن قلاب کی عودا کینا</p>	<p>بامالی بار حسین سے حلقے</p> <p>ای چرخ شکر زلفی در کج پاوان</p> <p>دل کسب بهر کج کینا کینا</p> <p>چرخ زلف کینا کینا کینا</p> <p>قلع و میری کینا کینا کینا</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>بحر عالم کینا کینا کینا</p> <p>چرخ کینا کینا کینا کینا</p> <p>خاک کینا کینا کینا کینا</p> <p>ناخن و تیش کینا کینا کینا</p>	<p>۱۹</p> <p>۱۸۸</p> <p>۱۸۹</p>
<p>ای کجایین گنج شکر سیرت</p> <p>۱۸۷</p> <p>دگر بجز دیدار کاشوق که بوی</p> <p>باز شمع و مشوق بیخ نیم بوی</p> <p>و عاقلش و مشوقش من کینا غل</p> <p>و بهر چرخ غم جگر که کینا بیخ</p> <p>رقص من کجاست این کس کینا</p> <p>زور زبون گری قیاد که کینا</p> <p>سخت دل بود خفته که برون یار</p> <p>نکست گیسوی غم کینا که کینا</p>	<p>باز کفن کی مانه بین انداختن کی پاوان</p> <p>پرو چکانه سنگ و کوه لانه وصال</p> <p>چهره خورشید خشنو نظری</p> <p>کینا کینا طبیعت کینا کینا</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>چهارون تنی باغبان شیر خور</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>آنگر کینا کینا کینا کینا</p> <p>چرخه کینا کینا کینا کینا</p> <p>روشن قلاب کی عودا کینا</p>	<p>بامالی بار حسین سے حلقے</p> <p>ای چرخ شکر زلفی در کج پاوان</p> <p>دل کسب بهر کج کینا کینا</p> <p>چرخ زلف کینا کینا کینا</p> <p>قلع و میری کینا کینا کینا</p> <p>کینا کینا کینا کینا کینا</p> <p>بحر عالم کینا کینا کینا</p> <p>چرخ کینا کینا کینا کینا</p> <p>خاک کینا کینا کینا کینا</p> <p>ناخن و تیش کینا کینا کینا</p>	<p>۱۹</p> <p>۱۸۸</p> <p>۱۸۹</p>

گر کردن من به نظر نام آتش بویان در دل به چشم عالم که بود پرده مستی چو باده و مستی زهر آگای چو باده و مستی	سوزان می افتد نفس سیر حسیم زار کو نیل که در آن کلام خورشید فایر کو خشم می بینم که عاشق است و در کو کینا باقی می بینم زبانی ماز کو	عشق کاش خوشی و دلین و شوق یکدیگر شش و کاندگی زمین پر میت و تیر که کند چو این هر گویا آب دانه آگای و آبر و زرق در	بلبلین شش و پایش چو گلزار کو نقش با آتش کیمی خط بر کار کو بگردن تیر و کیمیا آینه رخسار کو دانه آگای و آبر و زرق در
۱۹۲	خمس بکای چو شوق و زار سینه	زنده گلگیر و آتش بر سوختن	۱۵
که غیر کیم غم ز کوئی زده بر تن شده اسیران عشق کانا چشم ز تن سیر کیم غم ز کوئی زده بر تن شده اسیران عشق کانا چشم ز تن	ای جان یون کل که یون یک خبر نو دلکی می نگار چو پانه جگر نو شب گندی نوت وقت نماز سحر نو گر تو نو تو خلق جن و شر نو	اگر آن گرم خشک بری چشم تر نو صبر و ازل و سخت و زوایا تر نو کیم مرده بین تیغهای چو شمشیر نو کستی بین چو کمر که عالم جان نو	در وقت باده و زرق در بدو نو نهرین آگای سنگین و کیم تر نو بر و پنهان برم جهان تو اگر نو ای جان ده آگای موی اگر نو
۱۹۵	خمس بکای چو شوق و زار سینه	زنده گلگیر و آتش بر سوختن	۱۶
خمس بکای چو شوق و زار سینه خمس بکای چو شوق و زار سینه	خمس بکای چو شوق و زار سینه خمس بکای چو شوق و زار سینه	خمس بکای چو شوق و زار سینه خمس بکای چو شوق و زار سینه	خمس بکای چو شوق و زار سینه خمس بکای چو شوق و زار سینه
۱۹۶	خمس بکای چو شوق و زار سینه	خمس بکای چو شوق و زار سینه	خمس بکای چو شوق و زار سینه

مچھو کا غور نہ دیا اناں کم نہیں انجام نہ دیا اناں کم نہیں اندھ کر عشق بیل بیتا کا اثر مصلحت سے فتنہ نہ دیا کوئی نہ فریب میں کوئی نہ فتنہ	تو دیکھ اناں کہ کس حجاب کو خیاں نہ جان خندہ جام شراب کو خالی نہ بیاہتا ہم بیل کا کلاب کو سناتا کہ غم نہ چکے رہا کلاب کو توڑا ہویا رہنے جام شراب کو	نہیں ہے یہ گرد و غبار کا کلاب کو ایک برص ہے جو تھی شہتہ سیکھنے فرہ جو داغ جو کلام کلام دیا ایک گل نہ پھینکے لایا دیا کلاب کو ایسی بات یہ تیرے عشق کی فریاد نہ	دیکھیں گے روز حشر آفتاب کو حاضر ہے ہر سید دل ہر کلاب کو ایک شکر شہد آفتاب کو غش کر گیا میں ہر کلاب کو ہر بندہ پوچھا ہے آفتاب کو	
۱۹۷	دم بین کا وہ فتنہ عالم ہر کلام چاندنی کے علائقہ کو سو فتنہ کلاب کو جاکر تیرے ہر کلاب کو کچھ نہ دیتا انہو باتوں سے اور کلاب کو روستہ کو تیرے ہر کلاب کو خانہ کلاب کو تیرے ہر کلاب کو	ایسی بات اگر لکھوں تم حجاب کو آفتاب جام نہ دے میں نہ کلاب کو سرخندہ کو فتنہ جو تھی کلاب کو خانیہ جام نہ دے میں نہ کلاب کو دل نہ دے میں نہ کلاب کو جیل نہ دے میں نہ کلاب کو	۱۱	چشمہ خورشید آفتاب کو کچھ یا آتش خورشید آفتاب کو چشمہ خورشید آفتاب کو کوہ ہر نام آفتاب کو جادو آفتاب کو
۱۹۸	ساق خورشید کو آفتاب کو دو تیرے کافور کو آفتاب کو شہدہ آفتاب کو بیاں کر آفتاب کو فوق ہر کلاب کو آفتاب کو آتش فتنہ ہر کلاب کو مگر کلاب کو آفتاب کو	ہر کلاب کو آفتاب کو خونہ کو آفتاب کو شہدہ آفتاب کو کچھ یا آفتاب کو بجین ہر کلاب کو آفتاب کو تو کلاب کو آفتاب کو روز آفتاب کو	۱۲	شہدہ آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو آفتاب کو
۱۹۹	خونہ کو آفتاب کو شہدہ آفتاب کو بیاں کر آفتاب کو فوق ہر کلاب کو آفتاب کو آتش فتنہ ہر کلاب کو مگر کلاب کو آفتاب کو	خونہ کو آفتاب کو شہدہ آفتاب کو بیاں کر آفتاب کو فوق ہر کلاب کو آفتاب کو آتش فتنہ ہر کلاب کو مگر کلاب کو آفتاب کو	۱۳	خونہ کو آفتاب کو شہدہ آفتاب کو بیاں کر آفتاب کو فوق ہر کلاب کو آفتاب کو آتش فتنہ ہر کلاب کو مگر کلاب کو آفتاب کو

۲۰۰	۲۰۱	۲۰۲	۲۰۳
۱۰	۱۱	۱۲	۱۳
۱۴	۱۵	۱۶	۱۷
۱۸	۱۹	۲۰	۲۱
۲۲	۲۳	۲۴	۲۵
۲۶	۲۷	۲۸	۲۹
۳۰	۳۱	۳۲	۳۳
۳۴	۳۵	۳۶	۳۷
۳۸	۳۹	۴۰	۴۱
۴۲	۴۳	۴۴	۴۵
۴۶	۴۷	۴۸	۴۹
۵۰	۵۱	۵۲	۵۳
۵۴	۵۵	۵۶	۵۷
۵۸	۵۹	۶۰	۶۱
۶۲	۶۳	۶۴	۶۵
۶۶	۶۷	۶۸	۶۹
۷۰	۷۱	۷۲	۷۳
۷۴	۷۵	۷۶	۷۷
۷۸	۷۹	۸۰	۸۱
۸۲	۸۳	۸۴	۸۵
۸۶	۸۷	۸۸	۸۹
۹۰	۹۱	۹۲	۹۳
۹۴	۹۵	۹۶	۹۷
۹۸	۹۹	۱۰۰	

کسی که سینه بزرگ و کمر گشاده و پاهای نرم و سیاه و کف پاها را در میان پایه های پاها نشاند و در میان پایه های پاها نشاند و در میان	نیاید و کسی که شش و کمر و پاهای نرم و سیاه و کف پاها را در میان پایه های پاها نشاند و در میان پایه های پاها نشاند و در میان	کسی که سینه بزرگ و کمر گشاده و پاهای نرم و سیاه و کف پاها را در میان پایه های پاها نشاند و در میان پایه های پاها نشاند و در میان
---	--	---

۲۰۴

غزل

۱۲

جلای ای که شوکر جوی تری پا تو من کو خیال منده زین منده عشق دل پران من در خیال زین منده جلای سوز عشق پاک آتش عشق ای سوز عشق پاک آتش عشق چهار ریح جادوین دوز محبت	جهنم جانتا چون شمع آتش من کو جلایا که کلجی ز منار شمع من کو بشاید اینچه اینچ ز پر زدن چرخ فانه جلایا که در شمع من کو وه دانه من جلایا که در شمع من کو که فانه من جلایا که در شمع من کو	هستایا که زیا که در شمع من کو جلایا که در شمع من کو و این چه کشتن کار قصه من شمع من کو پیش من جلایا که در شمع من کو برین سوز دل که در شمع من کو نیاید شمع من جلایا که در شمع من کو
--	---	---

۲۰۵

غزل

۱۳

فراق دست چرخ کا پایی گردن کو چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل برین من کل چرخ من کل چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل شادان من کل چرخ من کل چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل شادان من کل چرخ من کل چرخ من کل	فرون سینه شمع من کل چرخ من کل نمین چرخ من کل چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل	کسی که خطی که در شمع من کل رو لایا که در شمع من کل وه دیوانه من کل چرخ من کل رقیب خست جاک که در شمع من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل سینه باغ من زخم دل جو چرخ من کل
---	--	---

۲۰۶

غزل

۱۵

دل ناپا چرخ من شمع من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل بزرگ من کل چرخ من کل چرخ من کل صمیم من کل چرخ من کل چرخ من کل	بیت خنده که در شمع من کل رو لایا که در شمع من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل	کسی که خطی که در شمع من کل رو لایا که در شمع من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل چرخ من کل
---	---	---

بهر که جهان بین گشته این دنیا نزدیک قتل چو کجایین به خنجر تری کار کار دل بد زهرانی	کیا بنام سون سبک بر سلمان کو سر زنده دگر کی گن بران کو که هستی نیستش الا گنم خندان کو	مبارا را شیرین بین اری نیک بهر لعل باد بهار گنم کو برگه گنم منم زنده شوم زنده واک	جوانی بین گنم کو زنده واک مری با شوس سونست منم کو سجود شست برل منم سگستان کو
۲۰۷	تقدیر جسته بر دوش سبک ابرو کا	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو	۱۶۳
بهر که دگر گنم با نوجوان کو نقد مدلی تیغ ای سار گنم خندان کو زبان کو بر لبه گنم کا یاد آید	دزدان تو کیا تو دگر اگنم خندان کو گنم تیغی بر کافانوس خنجر گنم تو شست بر لبه سبک بر دوش گنم	از عشق گنم کو زنده واک نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید	محبت جسته بر دوش سبک ابرو کا دشمن خنجر گنم کا یاد آید از دال بین جسته بر دوش سبک ابرو کا
تا شام زنده گنم خندان کو بهر که دگر گنم خندان کو کسی گنم کو بر لبه گنم کا یاد آید	سجود سبک بر دوش سبک ابرو کا سگهار دگر گنم کا یاد آید دزدان تو کیا تو دگر اگنم خندان کو	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید
۲۰۸	گنم دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو	۱۶۳
بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید
۲۰۹	دزدان تو کیا تو دگر اگنم خندان کو	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو	۸
بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید
۲۱۰	دزدان تو کیا تو دگر اگنم خندان کو	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو	۹
بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا بهر که دگر گنم بر دوش سبک ابرو کا	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید	کر که بر حلق شل لاهم صدایان کو نیاید دل جان دگر شمع جان کو جنازه کو گنم کا یاد آید

بیتقل کی شهر موکج شمشیر	کیا رنج ویا گل نی بی لال کی چرخ	تو دسکو کی گیسو شکنین چرخ	نرسندگی رنگی شک منق کو
جن او سپه چرخ با جیکو خوشی	کیونکر نه کوبن برالم چاه دقن کو	یون بر منیم کو بوجیت قشور	غربت بینگی یا کوی بی من کو
چران ده بون تصویر بر عکس	یجی بر کو جو دیکون تری آئینه تن	ای ستای گلفام پلا پاده کلنگ	سر شبر کیا ابر بهار سنی چین کر
۲۱۱	من خاک بر او مشی جان خوشی	جستنج بر وارن کو حوت بلی تن	۱۹
حیرت افزا خط جو در کج رشت	موی گی با طری تصویر رشت آئینه	ای کمان برونی تصویر رشت آئینه	روی تیر آه بهنگا تر رشت آئینه
ای کند چای بی سر رشت آئینه	شکل طوطی بر ال ای تصویر رشت آئینه	اوی سیدی بیگی تصویر رشت آئینه	عکس آن هر دو بر تصویر رشت آئینه
شور آئینه شیرین چیده بر کوی	کوبن بر جوی شراش رشت آئینه	آب آئینه سو دریا رشت آئینه کی کوی	ای سکنه خاک کی تصویر رشت آئینه
ای کند رکاکل رخسار کا دریا	رو بر آوی مری زنجیر رشت آئینه	عکس آئینه بیغ میرین کوی	عالم حیرت بین تصویر رشت آئینه
ساده بر چیکه آئینی کر چرخ رشت	ای کند رخسار تصویر رشت آئینه	آئینه بین کوی بر تصویر رشت آئینه	سند پاکر بیگی تصویر رشت آئینه
ساده بر کوی حوس عکس بر کوی	کوی بیگی حالت تصویر رشت آئینه	ماه بین آئینه لیکر دیکنا شین	ملک کند بر و اجاگیر رشت آئینه
بار کی آئینه ز فو کی چرخ شکار	زینت فتراک بر چرخ رشت آئینه	عکس رو آئین شکل سما او کوی	کاغذ بازی بی تصویر رشت آئینه
۲۱۲	خاک عاریت ما بر سودا گال عطر	سودا حلقه زنجیر رشت آئینه	۱۳
کشتن دل کی هو کی اگر رفته رفته	و ده بت آئین کا خود او هر رفته رفته	هر او رنج جگر رفته رفته	منو سو جیسو تر رفته رفته
صوفی دانه پشیر رفته رفته	سوی عیب آختر رفته رفته	هو ی حلق بران سر رفته رفته	کر بر شام جیسو حر رفته رفته
دین تنگ بر یه ندشام کلی	بند بی تنگی بر رفته رفته	بر جی جی تری بر رفته رفته	پر باون کی طرح سر رفته رفته
پنجه کی سنی ام گیسوین اگر	و ده بالی کجلی مگر رفته رفته	اجک آب بر چشم تر رفته رفته	منه بین هو بانی مگر رفته رفته
هری آله دل بین تاثیر آخر	کیا آه نه بی اثر رفته رفته	حجج بر قائل کین بر میان	نه آجانی تن و سپر رفته رفته
هر آگ یکان بر سودا گری	جستنج قائل مگر رفته رفته	سکله بین بکلی بین باغ جهان	شجر رفته رفته خر رفته رفته
۲۱۳	چک کر چله عیش جودم بری	مسی مثل بر رفته رفته رفته	۱۲
کوی عیش کوی دهم بین جان با	اوی دو جا کوی رشت جان با	مگر بی بین جاسه رنگین بر جان با	گل کا دهن غنچه کار میان با
ایچون مثل قبا تن بران سر	در من چرخ و نو کا گریان با	دین خراسان بر تاسی زان شب	کیر باقی نهی گ نه سلمان با
شوخ چشمو کی تیو نو کی بین	کینو کوزی چشم غزالان با	رخ بر زلف سیاه چهره غزالان	کافون سوزی دهن ایان با
عکس بر دلی نی آخر کوی دهم	حلقه جلی جوی شمشیر با	خراب بین بی آتانی نین باوان	دیکون کوی سوزی ان
تخته کر بر یخ سیلانی جگه	هر باقی بود بران نه سلمان با	سر دهم کرامت کرم سوین	ای جان کوی نه سلمان با

کچھ ہمارے رنگیں کچھ نہیں خزان	مشرق و سرزمین بیکار یک گستان ہے	آدمیت کجی نہیں آتش آتش	حیف کوئی نہیں اس عہدین آستان
۲۱۳	غزل	۱۱	۱۱
رنگینا با جبرین سدا جعبان ہے	نہ لائق گرن بار نہ زندان ہے	جی میں کچھ مجھ پر مری نہ ناز ہے	کہ نہ مرنے پر جو نامہ عصیان ہے
کوہ ویر تری نام ہی آباد ہے	رنگینا ایک بار دل ویران باقی	پیر یزید پر نہ مار لیکم کا چہرہ	ہی اچھی صبح و شام غریبان ہے
صبح کو ناری خاک نہیں پتی آہ	وہن پیر میں رہتے نہ مریں دانی	حشر ملک بھینڈ نہ دیکھ کوہی تھا	نہیں ملک کہ جو عالم کمان ہے
صورت دیدہ تصویر پر سدا دیدہ	کہ کئی تن میں فقط دیدہ چارن ہے	ماہ و شام سوئی ابو قاتل کیا	اور خوجہ کوئی ای شہ جبران ہے
خانہ ویران ہو چکے رنگیں کچھ	روح جنت کو کئی یون جی ان ہے	وہل گیسو نہیں ہر چوڑا گیسو	رنگینا سدا شہر غریب پریشان ہے
۲۱۵	غزل	۱۱	۱۱
آزاد سر وہی قد بالائی سنے	اسفل نزل سو بہت ہو اعلائی سنے	انہر احوال کرتی ہیں لاکھ سنے	سدا ہر نزل سے عالم بالائی سنے
رواں طرح لگنے دون پر آپ ہو	خیر تہی جا کا دریا کے سنے	دل کو خیال کر کے محسوس ہر دم	بہریر جام بادہ ہر دنیا کی سنے
ہر گل کا کچھ غم میں بھی خال	گلزار ہو کہ لہری صحرائی سنے	شاہی حیرت میں ہن جافان ہو	صیا و درام و دانہ و خفا کی سنے
عاشق ٹھہری ملک پہ نہ مقنونی	ہر پشت تو قاب چاک سنے	آئینہ پر ہو گلشن فردوس شہر	سنبھل نہ رہت رو سنبھل کی سنے
نہ کہہ نور شمع بجلی کمری خود	ہر چند کہہ طور ہر موسی کی سنے	تاوتہ نہ مارا دشمن کا تہی تہن	یاد دہی میں تہرالا کے سنے
۲۱۶	غزل	۶	۶
اپنی پر شمع ہو بار بار تہا سنے	انگیشت ویدار خدا سے سنے	جہک گیا وہ شمع حسن ایسے گدا سنے	خیم ہری زلف و دقا و دقا سنے
چشم شہدائی مری زلف و دقا سنے	سنا ہو گا باد و کھا بلا سنی سنے	تو ہر اک فعل علی کا ہر زاق کسم	آؤ خوان سگ پہنچتا ہو با سنی سنے
بعد ہو چہرہ جانا کی مقابل چہرے	چاند نہ او کی ملائی گت با سنی سنے	بعد ہی کہ کیا ہو خود فاداری کا	سقم کچھ شمشیر جفا سنی سنے
خون کی جھین پیات ہو تو غم نہا سنے	کہ دوا پیتے ہیں بیمار غذا سنی سنے	شوق گل صورت میں خطر گلچین	سجود باغ میں جانا ہو صبا سنی سنے
غفلت قلب سے زیادہ میں نہا سنے	بہن سجدہ کری بت کو خدا سنی سنے	تخت تابوت روانگی ہی تجھ سے روا	شاہ کیہ میں پہنچتا ہو گدا سنی سنے
نیش مری بھی شالی نہ ہو کو حجاب	وعدہ عمل جو اٹھا ہوا سنی سنے	شیرینی شہد کی تہ میں میں سنا	زنگ لاجی کلا ہو رنگ جفا سنی سنے
پا قاتل جو ہر گرجی ہو کر مارے	نہر سر کچھ تسلیم و رضا سنی سنے	رو برو تہر سوا اسفل و اعلی کا سنے	علم خالق میں تہا و دقا سنی سنے
کیا بیاں تہر اعلیٰ کو میں کران	سیر عراج کی جوب خدا سنی سنے	دستگیری ہو ہو بندگی خدا کو سنے	اوستی میں دقا و عرش جفا سنی سنے
۲۱۷	غزل	۱۰	۱۰
رنگیں گل کار جیل ہو نہیں غم ملک جیل	ہی شوق رنگ نعلیل ہو کو کھیل جیل	میں تہا رنگین تہا رنگین جیل	سو فریاد میں حال کو تو جیل جیل

جور و اسب عمو کاران تو را روی سیر مری جا حال هم تو را گدانه کی بود سری رستم مدتی دم سینه کی بود نیز چو کوی خال نه در شایسته دل و جگر	درم حوت است این یکایک ایستادگی تو که یکم تو تو یکم تو تو یکم تو تو یکم کاران میں ہے جو کو سیر کر رہا ہے ترقیات پاک چاند سیر راہ کی ہیں	تری در کار جو رفیق تو ہی پادشاه و وزیر جو تو جو رفیق صفت اس پرست نیز غرض جو چہ نہ جا کہ جو ہم ہی کام جو جو شریخ شدید کہ خالی کا نام دیا	ترا غفور و رحیم تو ہی سیر و غیرت جو یکایک صفت چوین شکل و سبک جو خوشی تو تو نام جو نام پاک چوین وہ شریک نہ سید ہو عقل و عین چوین
۲۱۸	غزل	۱۳	
مہر و چاند ہی جو شکر جو دکائی ہوئے ایں حیران کو بھی صورت تو دکائی ہوئے خبر و دل جان میں جو دکائی ہوئے توئی کہ حشر میں صورت نہ دکائی ہوئے ایں چہ بعد فنا قبر پر آئی ہوئے آئینہ دیکھ کے صورت تو دکائی ہوئے	ہر حقیق جانانی و کونکائی ہوئے دل کی آئینہ میں تصویر دکائی ہوئے روح بی جسم سو کھائی ہوئے ایں جسم میری طرف سے خدا ہوئے جواب ہی میں کہی صورت تو دکائی ہوئے خود کو ترسی نہا کر کھائی ہوئے	اصل کی نفی تو کار و دلی ہوئے بعد صورت جو کدو کی دکائی ہوئے اتنی حشر تو دم مرگ آئی ہوئے سکرانی بر جہان میں خوش آئی ہوئے کہ خنیاں نہ نازک میں لگائی ہوئے کہ منہ ہی میں خن تو آئی ہوئے	اگ کہ پہل تو ہی آگ لگائی ہوئے پہلا آئی نہ دل سو صفائی ہوئے نار سائی ہی تھکائی کا شمسائی ہوئے شیخ عیسیٰ ہی گردن جو دکائی ہوئے بہرہ سوسے دین او کی دکائی ہوئے توئی توار یہ توار دکائی ہوئے
۲۱۹	تیرا چاندی آتش مصلح کی غزل	۱۴	غزل شہار کی اک رسنائی ہوئے
ناک پارو کی سر مانتہ جو آئی ہوئی نہ تو انیکو دقت ہو کہ نہ دکھلا تا اپنی بال و پیر کا جو سناہ سستی طعن کیا بیل بے شرم و حیا کرتی ہو سنگ طلاق نہ در دوسر شریہ گیا سیکڑ تو نہ بنا تو عبت ای منعم اکہ پر تجار و عوف جس کی دیا جو خدا	مر جہ شیم سے اکسیر نیائی ہوئے ایک ہی بات کیسی جو ادا نہائی ہوئے نہند صیاد کی سر پرست اور آئی ہوئے گوشت گل کو بی آواز سنائی ہوئے تیغ کھار کر سر پہ لگائی ہوئے ایک تربت کسی بکس کے بنائی ہوئے روح حبت میں خشی ہو نہائی ہوئے	جان تیرا طبعیت کسین کی ہوئے سخت جانی عوف کا من میں تیرا ہوئے میں جی طرح دم قتل نہنیم مارا ہوئے تیرے کام نہ لگا کر کوئی شمشیر کاہتا ہوئے لہن تیری کا جلا تیرا جو شمشیر کاہتا ہوئے تیرے زانو پہ اگر دم نہ نکلتا میرا ہوئے حرف صبر کو ہون آتش توانی جنین	اگ کہ رہتا جو تو رہی ہوئے کبھی نہ تو تو قاتل کی لگائی ہوئی تیری ہی تیرسی آواز آئی ہوئے اپنی توار مر رہی میں بچائی ہوئے اپنی آواز میں پر دین سنائی ہوئے حشر نگ کو میں بھی نہ نہائی ہوئے اور میں نہ نہیں ہی اٹھائی برائی ہوئے
۲۲۰	غزل	۹	
کھیرت موعی دل نہام نہلا تو نے نہاڑ نہا خاک کو ادا تھا تو دنیا تو اکوئی کر تربت منصور سرتی ہو صلا اکہ نہن کی کا پتار دین نہا تو کی فنا	بت سنگین جو کہی خلق خدا بنا تو اپنی دل سے آید گرا یا تو نے قد کا کہ جو سولی چھو یا تو نے ایں دین میں ہی میں خلا بنا تو	اہل جو کہ تو فاع کو سکھایا تو نے تری دہش کو نہا تو نے کیا دیوانہ آب خیر سو بجا نہ تری پس یا تو نے ات بہر تری جو بانی کی طرح ششم یا تو نے	تیرا خدا کو کیا فریب یا تو نے خاک کو رشک سپر راؤ بنا یا تو او ہی خیر کو نہی میں بجا یا تو وہ نہا نہا کجا نہ نہا یا تو نے

۲۲۱	کلیه صیغه تثنیائی بین سیه عرش غزل	سبک اسبایت کا ایسا ہی تھا یا تو	۱۱
بخت خرابیدہ کو سپرید چکا یا تو	ای جو من مراد سیدہ املا یا تو	خاندن دل میں چرخ الکی جلا یا تو	
زردہ دگر رکھا دواہ بلال نہ تھا	رو کو خاک میں آجسم ملایا تو	جانہ ہی تیسری تاج کھلا یا تو	
کروٹیں خاک کی تھوڑی تھوڑی	کسو تھوڑا کوسا یہ میں ملایا تو	عوض آب بقا نہ ہر پلا یا تو	
غسل میت کا دیا خون سے چکھو تفل	عرو کو صحت شامانہ پھلایا تو	مرت اعرہ میں غنٹ دلا یا تو	
چاہ کر ای دل داوان ست چرائی	نگاہ ناموس کی کھینچ کھلا یا تو	اپنی گہو کا چم چوستا نہ تبا یا تو	
	عرش کر شکر خد عشق شہر دان	کسی نام و کا احسان او نہ لایا تو	
۲۲۲	غزل		۱۶
پرو انگو کر شمع جلا دی تو بجائی	آتش کی سپریش کی جنم ہی نہ رانی	شینے کا کچھ دھڑکی بھجائی	
جادو ہی اگر خشم نگہ تیر قضا ہو	قامت جو قیامت تیر زلف کی پلا	دولت ہو خوش کھن دیوانہ ہو	
اس لگ چھوٹوں کن گن گن نہ دے	سارو سو زیادہ خطر نہ دھنا جو	ہر رنگ میں قی پہل علی میں رکھا	
کسو جو کچھ تیر سپیکہ وہ ہی رشتی	زلف کو چوڑی شک تیر شہ	تو تیر گنا قفل مینا ہی کا ستی	
برخیز خط نہ تیر تیر شک سیجا	اوس چاہ نہ تمدان میں گرا ب لقا	تو تین میں داس عرقہ انجم	
دیر خطلا آتش سودا ہے زنجیر	آہن جو ہر سو رخ الگ میں نہ خطلا	چند یہ جو ہی قافلہ عمر عدم کو	
انرا ز غصہ غنا ز ستم چال قیامت	جوت چرائی میر تری شہر ربا	آئی ہمیں نظر نہ کہی عکس گل ہو	
بیک تو نہ دیک بیک کیا مال زنگ	حق دیک خزانہ میں ہمار دم میں ہو	کہتی ہیں اور کس دیک کس اور	
۲۲۳	غزل		۱۶
میں غیر تھا، اک ہی پروردگار	دعا کا لنگہ پہوٹ گیا ہو ساری	تیری ہمار ستر زمین پر پیر گاری	
اسوہ در دہ ساری کو ترک بادہ خداری	سہا ہو گیا ہمار اس پر پیر گاری	ہوئی باقی تیر رنگ دودہ تلوار آداری	
پہلک تیر دھن آسمانی سیر تیرا ہون	ملد پر تیر سراج چکھو خاک اری	لہو جا کر زبا نہ قضا ہی زخم گاری	
وہ جو ہمارا کر عسی سراج ہو تو مر جائے	اینا تیر قیالی کو بی تپائی ہو باجی	لکھ ساری نو دیکھا اک نظر خشم خداری	
نہاؤ نہ در حرم شیراب بلبل جنم	جنم کی طرح جلتا ہو دوا باجہ گاری	نہا رہی کار گنیں پر زون باجہ گاری	
علائی رنگ شاہ اکثر غیر تیر اتی میں	بنا سوز کا گہر کیا فی خاک اری	پیدا دوز زمین تیر میں گوسوار	
خدا یا کوئی ہی تیر کار نہ دہا	فیصل تیرا بہ تیر تیر چہرہ گاری	زبان نہ اگر دوجو دمان خرم گاری	

ایہدیہ سے قیام پلینا بارگاہی و کتب	نہا ہون آگاہیت اور غور باور و غور سے	اوسے جو پوری ہیں جو توجہ و توجہ سے	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
۲۲۳	غزل	۱۳	
جان کو شوق سی پر یاد نہ ہوا ہو	دم کل جا کر راز نہ افشا ہو	میرے دست و پیر چنگا گایا ہو	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
سیرت کر کے نام بدل زار ہوا	میرے غل میں تو عالم تو بالا ہو	وہی تین ہونے میں لکھو نہ ہو	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
میں گناہ نہ ہوں نہ ہوں نہ ہوں	یار آغوش میں ہو جام میں صبا ہو	ہی ہو کہ یہ تو کو قربے نہ لگا ہو	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
رنگ کی تیرے دینے کا چول ہوا	آئینہ میں تیری عکس ہی جا ہو	راز نہایت چھپا ہوا دل میں	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
کھنڈہ دم و دنیا کی ہی ل میں ہو	گر کئی قتل ہی ہو نہ کوناشا ہو	چال و چل کہ صنم آنکھ میں چینی ہو	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
رہنما تیری دگر کوئی کیا ہو	دل پرانے اگر عقد نہ ہو	مجھے جو کام ہو عالم آری بھی عجز	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
جو جڑی ہاتھ میں کون ہو صفا ہو	دماغ جو کمانوں وہ شک یہ صفا ہو	یاد میں جو تبسم جو رون ای غرض	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
۲۲۵	غزل	۱۲	
چاہتوں دل اس کا جو صدم ہو عفتا ہو	اڑھنڈوں تیرے جو زانی میں پیدا ہو	شع و کون تر افش شد ہو	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
خام سوزان کا چوینا کون ہو	خاصہ برق کا کافر میں پیدا ہو	تیرے ہی کا تصدق جو منجہ تبا ہو	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
طوطی کا وہ کہہ میں کہی پر ہو	میں نے بنام نہون تیرے ہی نہ ہوا ہو	وہ دم ہی دل بیمار کے حالت تیرے	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
مردہ دل ہون کر دشنام کرین نہ ہو	جنش لب بلی عجز سیجا ہو	طوق و زنجیر کی صبا ای طبل	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
ہر زبان تلک کر جو عجز زبان	دہن دائرہ حزن ہی گویا ہو	ایک کر میں اٹھیں کئی لکھوں ہو	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
گنج غاروں ہی جو تیرے آئی تو شمع نہیں	کوئی دنیا میں آؤ وہ دنیا ہو	راہ کہ میں جو کوشش ہوا رہت کا	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
۲۲۶	غزل	۱۵	
شہرت ہر مری مخموری کے	ہندہ میں ہی طرز فارسی کے	کیون ذکر وصال سو خواہو	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
اللہ سے تراکت لب یار	بخالی پڑی جو میکشی کے	شکار نہ کروں میں لب گوہر	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
ہو دینہ مہر شہنشاہ	حالت جو دکھاؤں یکیشی کے	جب موت کی طرح نہ آئے	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
خاموش ہو شمع روتی روتی	تقریر کر دن جو خاموشی کے	ای موت عذاب سے پڑا یا	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
میں کیا اسیر گلدارم	صیاد نے خوب ہنسی کے	دیکھا جو وہ رشک ماہ کھان	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
ہو بخت بزرگ نہ تیرے	کیا بخت میں نہ تیرے	دوزخ کے طرح جہنم نہ زار	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے
نالہ کیسے چپکے روئے	کیا کیا غم باری کی خوشی کے	خون کی چھپ رہی ہوں وہ وحشت	نہیں نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے نہ تباہا گئے

۲۲۷	اوی ترش خداوت احد مین	شکر کو سالی جو دوی کے	۹
گر ہونہ خفا تو کہدوں جی کے	اسدم تمہیں یاد ہے کسی کے	جو سامنی ہو کھی اوی کے	منہ دیکھی ہے بات آرسے کے
ہو مین کا کہی نہ بار بھنا	برہی جو پڑی تری پڑی کے	گلگیر نہ کاٹ کر سر شمع	پردانے سے شب کٹی جلی کے
بیتج مین ہی سوزا نہ زمار	خاطر نہ شک کر کے کے	آیا شب سر میں وہ جوانوش	باور ہوئی گرد مہندنی کے
صیا کہی تو فرج کر ڈال	مڑ جائیکے باز کیا پیری کے	آئینہ برق مین سپے لازم	تصویر کینے ترے مہنی کے
۲۲۸	ترتیب کین کی دفع ای عرش	مہنی دیوان مین نی کے	۱۴
غم مین غم شیباب جام ہے	آسمان خاک مین ملا تا ہے	کون گل ہر سیر آتا ہے	باغ پولا نہیں سماتا ہے
عرش پر ہی غبار جاتا ہے	دل جو دشت مین خاک ڈالتا ہے	جان دیتا ہے سبزہ خطا ہے	خضر ہر روز زہر کھاتا ہے
تیغ قاتل جو ہو کھی بی آب	زخم پانے مگر چراتا ہے	زندہ مرے ہیں مرد بچتا ہے	جبہ ہر شک سچ کا تا ہے
سحر شام وصل ہے شکر ہے	سوت آتی ہے بار جاتا ہے	اوجی پڑے ہی جیب کوئی توار	دہن زخم مسکراتا ہے
خون شاق کا ارٹھا بٹرا	بے سبب ہے ہانکنا تا ہے	حکیر سنگ ہو جہان پانے	وہ دیوان مجھ کو آتا ہے
تو جو گل ہو تو مین بھی شبنم ہون	جھی ہنسنا ترار دلاتا ہے	خوش ہر مرنے سی ہون لاکھ	گر مین ہی نہیں سماتا ہے
لاہ کوہ سے ہوانا بیت	خون فرما د جو ش کھاتا ہے	لاکھ تقلید کیجیے ای عرش	پر کب انداز میر آتا ہے
۲۲۹	غزل	۱۵	۱۵
ہر قطارہ چشم تباں ہے	نکہ مثل رنگ سنگ گران ہے	شریک رنج و رحمت ہوئی ہے	خدا فوس ہو تو بیت نامہ بان ہے
گل داغ جنوں کھلا مین کوہنکر	کہیں جنت کو بھی و خزان ہے	بہار داغ حسرت و کیتا ہے	مرا دل بلبلی باغ جہان ہے
ولا کیا شکوہ دیدار تباں کا	خدا ہی اپنی آکھوں نہان ہے	جواب کا دیو کی ہم ہی دیکھ	ہم کو منہ مین ہی خزان ہے
بر مین دیکھ کرے مین خدا یا	مگر قوس آواز تباں ہے	کیا ہے سبک نظرہ گلون کا	رنگ گل اب نگاہ باغبان ہے
تنو چرخ سے جز داغ خورشید	خیال خام اسید گرمان ہے	جفا سے انکی کوٹو بہا کما ہون	بجہ ہر دیکھت گلن کا ہے
ہو ای پاک ل حوس و طبع سے	مر اسینہ جا کا آشتیان ہے	غم یاران رفتہ مین اوڑا خاک	اسکی جان گرد کاروان ہے
۲۳۰	مرد فاقش پاک مین عرش	زمین شعر رشک آسمان ہے	۱۶
ہر اک شب فتنی کر جان جان ہے	دوستان اپنی دوستان ہے	تری او گلی ہو مثل شمع روشن	انگوٹے پر گان شمع دان ہے
خوشی نال ہو جرتنی دوجی ہے	کرا ہے سکندر بادبان ہے	خوشی ہون طوق منت کا جھکر	جو بہر قتل گردن بستان ہے
نہ ہوتا ہی جی اہان شک	شیر کیسوی غیر فشان ہے	زبا کر تا ہی نالان بلسیل روح	بہار عمر ہی شاہ خزان ہے

گمان گزینی کا ہوتا ہو جان	ترا دیوانہ ایسا ہے زبان ہے	پنہ طبع جو آورہ رہتا	مرا سر پہ طعبار کا رواں ہے
وہن پر غم غم کو غریب	تیار اور سکا جوی اسکان ہے	بزرگ گل ستاری کھل چکا ہے	شہید میل آسان ہی گلستان ہے
شہنشاہ کیا پا چھکا یا چرخان	سیاحتی تیری تخت را گان ہے	یہ ہر نہایت نوجو و حیران ہوا	گلے تصویر کا مجھ پر گمان ہے
۲۳۱	نکلتے ہیں در مہنون جواں ہیں	مگر زریا ہی طبع رواں ہے	۱۰
ترا بجایا یہ ناتوان ہے	کرتن میں جان ہی بارگراں ہے	ز بس ہر خوشی غلغلو و جگر ہے	سندھ اور چمیلی تو امان ہے
گرا دیکھا تیرا کز دوسن عمر	یہی نافنس کی گزغان ہے	ورق ہیں خشک و مرقا گلستاں	مرا دیوان بزرگ بوستان ہے
خدیوہ راکھی اچاتی ہیں جہت	مری بازار میں تختہ دکان ہے	رقم کرتا جو ہون وصف ہر	زبان مار خانہ کی زبان ہے
نیر وانی کوتاہی جلاش	یکوئی دم کا تیرا میہان ہے	چراغ داغ دل کو یا جو خانہ	مری گھر میں یہ آہون کا دیوان ہے
ادھون نیا سر میں ہوا نہ کیو	نفس اند زنجیر گران ہے	سنا ہوا مری دیکھا نہیں سن	مری زردی کا شفا قدر رواں ہے
۲۳۲	غزل	۱۳	
تیرا سر پہ دہر میں پرچہ ہیں	بیل تیرے میاں نفس دل چسپ ہیں	اک شمع و کر وری ملک پر ہون	کا فخر و بزرگی میری گفین ہیں
جانتا ہوں سو عشق تیرا دل	آتش بیاں نگہ میری ہیں	ہم پہاں عشق سو کو پہاں تو ہیں	اگر زبان یار پارہی دہن ہیں
کیا آئی ہے کو کچھ کیو بار	بہر کی فوگت خاک فتن ہیں	انکھ عشق سر جو تو ہون ہون	اک ہر خوش خرام کی آمد میں ہیں
گہر آئینہ دل تیرم بھر بار	امید صل سحر کی رخ و محن ہیں	یہ سناں ہیں ہی کوئی جام می	حصہ ہر لون کا شہی اکہن ہیں
سوا سناں بہت ہو میں ہی	چرا بجا ہر عشق کا ہر دور ہیں	جاتی ہر مان بھی عجیب تھیں	اکس سنگدل کی ہا پہاں کہن ہیں
کیونکہ نشان و دل کا رنگ بار	سرخ نہیں نہ ابھی گل بہن ہیں	گرا ہون چاہو گدیش ہر کو خواب	تسلیت میں تیرا کسی جاہ دہن ہیں
بیل تیرے غم و تیرا بیاں دیدہ گل	دیوانہ اس پر کاہر کس ہیں	ہم جانتی ہیں یا کہ تجھ میں ہل	ای عشق جو کہ طعبار سخن ہیں
۲۳۳	غزل	۱۲	
دل آئینہ ہر جو ہر کس رو ہے	یہ نہیں تجھ میں نہ نہیں ہیں	اگر گل ہو تو جان بیل ہی تو ہے	توہ رنگ میں زنگ ہر دین جو ہے
مردان اکٹھے است ہو تر ہے	تیمم ہی کر تو حکم و نصو ہے	بجائے ترانی ہر خاموش ہیں ہم	جوا دہ جوا پر دہ تو ہر گفتگو ہے
تری زلف پر خم کا دیوانہ ہون	بہر خمیر پا ہونہ طوق گلو ہے	نصرت میں برو کر جو گیا ہون	بس مرگ گویہی دیو رو ہے
اگر بیاں صلیک ہر دامن گل	نہ بیونہ کی جانہ کار نو ہے	ترہنہ کو کہیوں تیرے ساتھ ہون	یہی حسرت دل ہی آرزو ہے
میں ماناں ہر جو ہر ہو تیرا ہون	نہی ہی ساقی نہ جاں ہون	چری کیا چہ تیرا ہی مار قاتل	قیای بدن کو ہی عشق اتو ہے
نہاں جو ہر دیکھ سہراہ قاتل	سیری آتش شیر ہو تا گلو ہے	تو جہدہ ہو ہر دل غم و رشون	جودہ صلیق تو خد شیدا ہے

سوسه یاسین بر آواز گنج فایده راحتن بجز خیال ساقی و میخانه آوی آگر سوتی کن گرفتار بلال چشم و قریب بر سر کوه دل تو کیا فاش و کین بر مشوقین ترست اوس که کسانه بخوار چرخین کور سول از کسانه یار بار به این بجا کور	سوسه یاسین بر آواز گنج فایده گرفتار لایم شل گردش پیمان حوس بر ضیاء و بزم امیر خودانه خنده دندان کا تلوار کار دانه ناله یاس بر آواز گنج فایده باغ حسیبین بخت و حوس پیمان فتیت یوسف صمد پس ترا بیا نه	روح کو بوی غافل بر آتش خانه سین گل کانی بین او بگر بگر بگر مش از رنگ کدورت کور بگر بگر چرخ از بکر بگر بگر بگر بگر بزم حسیبین کور بگر بگر بگر وصیم بر مشوقین کور بگر بگر سکینه روز از دل بگر بگر بگر	۱۵
۲۳۵ اکلیک پتی به چرخ بگر بگر سکیده بر مشوقین بگر بگر اکلیک بگر بگر بگر بگر کرویکه بر مشوقین بگر بگر گور بگر بگر بگر بگر بر سر و صیاد کاک بگر بگر مرد و ال ایسا بگر بگر بگر	عروش جوهر صمدین یاد آواز دانه تسبیح اینی کشت کاسه دانه مدینه بخت کور بگر بگر بگر دود آه آتشین بگر بگر بگر دانه بگر بگر بگر بگر آشنای دام بر کاسه بگر بگر نیزه بگر بگر بگر بگر	کعبه مقصود اینی راهین بخت حسیبین بگر بگر بگر بگر بانو بگر بگر بگر بگر دور بگر بگر بگر بگر زین بگر بگر بگر بگر گر بگر بگر بگر بگر حلقه بگر بگر بگر بگر بکر خیال دام بگر بگر بگر	۱۴
۲۳۶ صبح و شورش خورشید بگر بگر شیر و کور بگر بگر بگر شیر و شورش خورشید بگر بگر سکینه بگر بگر بگر بگر نیزه بگر بگر بگر بگر ما بگر بگر بگر بگر نیش بگر بگر بگر بگر گرم از کینه بگر بگر بگر	روز و صبح بگر بگر بگر خال بگر بگر بگر بگر شکل بگر بگر بگر بگر و بگر	بکر بگر بگر بگر بگر دل کاسه بگر بگر بگر عشق بگر بگر بگر بگر دور بگر بگر بگر بگر نیزه بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر	۱۳
۲۳۷ صبح و شورش خورشید بگر بگر شیر و کور بگر بگر بگر شیر و شورش خورشید بگر بگر سکینه بگر بگر بگر بگر نیزه بگر بگر بگر بگر ما بگر بگر بگر بگر نیش بگر بگر بگر بگر گرم از کینه بگر بگر بگر	روز و صبح بگر بگر بگر خال بگر بگر بگر بگر شکل بگر بگر بگر بگر و بگر	بکر بگر بگر بگر بگر دل کاسه بگر بگر بگر عشق بگر بگر بگر بگر دور بگر بگر بگر بگر نیزه بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر بگر	۱۲

۲۳۷	درد از کمال بجز خنجر تنگ سے دیوانی جو ہری جو تر کمال کیا ہیں کے سجدہ کا کہ کعبہ ہے اس عید بنا ہر کوہ کوہ طور علی سہری سے خوشیہ خشر ہاں مرنو کل شہر دیوین آیتیں جس وہ خیر بت برین سمجھو ہیں ماویہ گاہ	عش ہر لکی لکی کون جیسا خنجر تنگ سر ہر پڑیا پڑیا آپ پر خنجر تنگ سے سر ہر پڑیا کو لعل بدلتی ہیں تنگ سے ہی چہ شیشہ و فلز انک کر تنگ سے شیشہ شہر کے بدلی نکلتی ہیں تنگ سے کھلوا جو اک شہر مرنو فلز کر تنگ سے میں وہ فرسوان تڑپتی ہیں کیونکر تنگ سے دیوانہ جو جہان مرنو فلز کر تنگ سے	آتش عشق میں آگ میں جیسا ہر چہٹ و لکڑاں منہ شہر و تنگ سے عالم خانی دل کا ہر چہٹ و لکڑاں تجنگ کا ہر چہٹ و لکڑاں قتل حق دیوانہ انور ذوق مقدر ہر گاہ کردل میں راہ کوہ ہر گاہ کی گاہ صورت پذیر میل ہر لکڑاں سر ہر پڑیا ہر لکڑاں کی گاہ	۱۹
۲۳۸	یہ سب جتنی ہر شہر تنگ سے دکھلا دینے کو ہر دماغ لعل نہایت ہر پردہ چھل لیلی کا درتیں نکلواں گاہ کوہ کوہ شہر آیا زیار دن کو کوہ ہر شہر ساغر میں باد کوہ جہان بنا ہر عفران کا تختہ ہر شہر پہل میں شہر شہر عت عت لیگانہ اسکا نام ہی بعد فنا کوئی	کچھ لکھا کی مرزا کو کسی ہر تنگ سے خالی ہر لکڑاں نظر تری آتے تنگ سے ہر شہر میں ہر گاہ کوہ کوہ ہر شہر کے طرح و زمین کا ہر تنگ سے محروم ہر شہر ہر عت تنگ سے شیشہ ہی کو کوہ ہر شہر آئینہ میری عکس ہے زور تنگ سے اک آئینہ ہی میں ہر شہر لیتی ہیں شہر ہر شہر تنگ سے	ساری لکڑاں کی تعلیم تنگ سے ہر شہر میں ہر لکڑاں راہ خدا ہی خوشی ہر شہر رنگ زمین کی گاہ ہر شہر گلزار شہر شہر شہر مرا قبول شہر شہر لکڑاں شہر شہر غریب ہر گاہ ہر شہر صحر میں کیا وہ شہر شہر لایا ہر شہر شہر شہر	۱۸
۲۳۹	سرور غیرت سجدہ میں تہر آسیا لکڑاں ہر شہر ماتانی کا ہر شہر نہ شہر شہر شہر دست خفاں کا شاخون یہ گمان تہر	تنگ میں نظر آتی ہیں ہر شہر رنگ میں ہر شہر شہر سجدہ میں ہر شہر تنگ میں ہر شہر ہر شہر شہر شہر	رم مری طرح جو کتا ہر شہر منہ مری میں ہر شہر سر ہر شہر شہر کوہ غم میں ہر شہر ہر شہر شہر شہر	۱۱

۲۴۰	عرش دوستی تیغ نگاہ سوزنی چو کینک	شیرین کنین زین زهرین تهر کے	۹
۲۴۱	ہر لب بے غشہ پیرینین آتشا عرش	ترقوی تو کہی ان مانتوق سے من تہر کے	۱۵
۲۴۲	بقدر ادنیٰ کو کہتے ہو میری عرش	بقدراری ہو میری محبو آرام ہے	۱۶
۲۴۳	گندری جو انی تو گندری جا میں گے	شب چو کہی تباہ بحر جا میں گے	۱۷
۲۴۴	آپ اگر خیر گاہ گاہ میں گے	سنتے ہی ہم شکر سحر جا میں گے	۱۸
۲۴۵	دور دور گر دش ایام ہے	شعبہ خالی پرواز خون جام ہے	۱۹
۲۴۶	ہر غزل طبع خاص جام ہے	تھکا عالی زنیہ ہر جام ہے	۲۰
۲۴۷	حرک جہت کہ رنج انجام ہے	زندگانی موت کا پیغام ہے	۲۱
۲۴۸	ہو مرا تابت و خوش یار پر	تھکا راحت جان آرام ہے	۲۲
۲۴۹	دل بھی شکل قمرہ رمال ہے	اس نگین میں کج ہنگام ہے	۲۳
۲۵۰	جان تیری نام پر تیرے لوگ	موت ناحق خلق میں بدنام ہے	۲۴
۲۵۱	نچھٹے کاروں سے محبت پر لعید	انس ہو یا ہم خیال خام ہے	۲۵
۲۵۲	اپنا نظارہ باعث شرم حجاب ہے	پردہ سہا کہ چشم کا ادنیٰ نقاب ہے	۲۶
۲۵۳	دنیا میں فلزات کے دم میں نقاب ہے	سچ تو یہ ہے غریب کے مٹی خراب ہے	۲۷
۲۵۴	زندان تن سے ظالم جان کو مار کر	محبوس جانوں کا اور انوار ہے	۲۸
۲۵۵	دن شاہ و قصور قاتی جو اندون	گردش میں جو ستارہ ہی جاغیر ہے	۲۹
۲۵۶	سودا کے فکر نامہ اعمال سے مجھے	چونقش پاؤں میں ہے وحشا ہے	۳۰
۲۵۷	حلق جوتیرے شوق کی لگی ہیں غم	آتش ہی تیری تیغ میں کیا جا ہے	۳۱
۲۵۸	پہر ناخبر بعد فنا ہی سکتے سکتے	گو خاک ہو گئی ہیں پٹی خراب ہے	۳۲
۲۵۹	مرے آؤ عشق زلف میں تیغ کی لگی ہے	یہی جہان میں تات بنی ہر خراب ہے	۳۳
۲۶۰	غزل	غزل	۳۴

آتش و دینار کوبی گردنی سرد باز نگردد سگ کا جفا سے اگر دل بہت کھینچی گی زلف دراز	ساتھ اگر دیدہ تر جانیں گے جان ہم اپنی گدڑ جانیں گے بال تری تا کبر جانیں گے	ہم جو مکان میں تری آئیں گے دیکھو والی ہیں تری زلف گے ہمیں وہ جری ہو تو علم تنید	غیر بین کیا او کو پدر جانیں گے ہم نہ کبھی ہاں نہ سوسوڑ جانیں گے سرکھت و سسیدہ سر جانیں گے
۲۴۴۰	قتل نہ کر عشق کو تو خون سے	دست نگارین تر بر جانیں گے	۹
آپکے ہر سینے میں خود کی ہے جان تیا ہر تیاں بیو ناکر ہے راغ کما ہر تیرے زلف کی موٹی ہے خاک اری کر دھتکے گدڑ نظر ہی	لوگ سردی ڈالتی ہیں شاکر ہے کوئی سچا مری لگو خدا کی ہے شک نہ بیا سینے میں لکھا دوا کر ہے خاک میں لٹا ہوا آئینہ جلا کر ہے	اک اور کار کا تر قاتل خدا کر ہے ایک دن برباد ہو گا جسم گدڑ باد ہے تو جو میرا ستوان کا تانہ میں دوا کر ہے کچھ جان بھر پوچھام تو دیتا نہیں	زندگانی سوت جہاں خاک کر ہے خاک لٹا کر تانہ میں برباد صبا کر ہے اگر گھٹا تان ستا دھوا کر ہے ایسی صدمہ دیتی ہیں پیچھے خدا کی ہے
۲۴۵	سرد زلف نظر کر شرم کراخی شرمی	تو تیا ہوتی ہیں تیر تو تیا کر ہے	۱۱
بحر ہستی سے عدل تیا کی ہے لبک ہر تیاں ہر تیرے شہر اکو کا خراگ عالم کیری تیرے شہر میں میتا کر تیرے گدڑ تیرے گدڑ تیرے جان جانیکے تیرے دہل ہی کم ہو گا	نابک روٹکا اگر اکرا شاکر ہے میرے تیرے تیرے تیرے تیرے غم ہی کما تیرے تیرے شہر اکو کا آئینہ دھکا تیرے گدڑ تیرے گدڑ تیرے نصہ کیا کر تیرے تیرے دلا دلا کر ہے	باند تیا ہر تیرے تیرے تیرے ماں زلف میں تیرے تیرے تیرے خیر عورت میں تیرے تیرے تیرے کینچ لانا تیرے تیرے تیرے جان تیرے تیرے تیرے تیرے	ایسی تیرے تیرے تیرے تیرے برہمن کیا تیرے تیرے تیرے تخت تیرے تیرے تیرے تیرے کاہ کا تیرے تیرے تیرے تیرے اشنا تیرے تیرے تیرے تیرے
۲۴۶	عرش کی عورت ہی عرش سے اویگا	راتن دیتا تیرے تیرے تیرے	۱۵
دھل منظر تیرے تیرے تیرے نار دہل تیرے تیرے تیرے گوزبان تیرے تیرے تیرے آتش تیرے تیرے تیرے دل تیرے تیرے تیرے بہک لالی تیرے تیرے تیرے شیر تیرے تیرے تیرے	وہ ہی دلا تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے ہر تیرے	روشن تیرے تیرے تیرے تیرے دھم تیرے تیرے تیرے تیرے راج تیرے تیرے تیرے تیرے صحبت تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے	سنا تیرے تیرے تیرے تیرے روشن تیرے تیرے تیرے تیرے راج تیرے تیرے تیرے تیرے صحبت تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے تیرے
۲۴۷	دل تیرے تیرے تیرے تیرے	کیا تیرے تیرے تیرے تیرے	۱۲
زینت تیرے تیرے تیرے تیرے	دھم تیرے تیرے تیرے تیرے	باج تیرے تیرے تیرے تیرے	دل تیرے تیرے تیرے تیرے

زندگی چرخ پستی و بالایی است خیز و خوار گشتن است دو کیمیا نیمی برین نهند و ده اینها بر اشک و فرغانه یکبار گذشتن است خوشه برین نغمه شمع و گور کا کشتوکی آسان کردن با نیکی خور	زاده و بزمیم اینی مشت خاک است بهر سار بر گمان دیده انداک است ای کیمیا تو شست و شو روی پاک است بهر سار کنده ای چرخ خاک است سفت گردن بگمان اریست خاک است خیز و خوار گشتن است	اشک سیر و بزمیم اینی مشت خاک است تو چرخ رشید تابان گشتن است دل و رمی که جوهر عظیم کی پاک است پروشی تا کیمیا نظر آتی من مانده است عکس رخسار دل و رمی که جوهر عظیم کی پاک است عش و یار حجت که بر شمع گناه	بهر سار عالم و جگر آسان است مشق امان چرخ سحر گریبان پاک است کیمیا نیمی برین نهند و ده اینها بر بهر سار کنده ای چرخ خاک است آتش شمشیر خوار آتش پاک است مورت در باران ارمین تر پاک است
۲۴۸	غزل	۱۵	
لاک و لاکو یکبار بر زور است ماه و زب است یکبار تیرین بر زور است یک شمشیر یکبار چرخ و زور است رویند که در سحر کاری می مثل زور است چشم تیر است لب پر که از زور است تیر سحر است لب پر که از زور است ای بر چرخ تیر سحر چرخ و زور است	خاک و گل یکبار بر زور است رشت و بهی که از زور است مست و تیر یکبار چرخ و زور است چاندنی از زور است کم صد آتی و زور است کام یکبار چرخ و زور است باز و زور است	اکوین از زور است ای بر چرخ تیر سحر چرخ و زور است اکوین از زور است عشق و دیر از زور است دیر از زور است ای بر چرخ تیر سحر چرخ و زور است جول و زور است	صبر و سحر یکبار چرخ و زور است چرخ و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است حق و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است
۲۴۹	غزل	۱۳	
دل و چرخ عشق حاضر بر زور است کیمیا نیمی برین نهند و ده اینها بر نگینا و شاد و زور است روشن چشم و زور است زنده گشت شهادت و زور است نگینا و شاد و زور است چرخ و زور است	لاک و لاکو یکبار بر زور است کیمیا نیمی برین نهند و ده اینها بر خاک و گل یکبار بر زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است	اکوین از زور است ای بر چرخ تیر سحر چرخ و زور است اکوین از زور است عشق و دیر از زور است دیر از زور است ای بر چرخ تیر سحر چرخ و زور است جول و زور است	صبر و سحر یکبار چرخ و زور است چرخ و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است حق و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است
۲۵۰	غزل	۱۰	
یاجام و سحر یکبار چرخ و زور است اکوین از زور است اکوین از زور است اکوین از زور است	لاک و لاکو یکبار بر زور است کیمیا نیمی برین نهند و ده اینها بر خاک و گل یکبار بر زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است	اکوین از زور است ای بر چرخ تیر سحر چرخ و زور است اکوین از زور است عشق و دیر از زور است دیر از زور است ای بر چرخ تیر سحر چرخ و زور است جول و زور است	صبر و سحر یکبار چرخ و زور است چرخ و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است حق و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است سحر و سحر یکبار چرخ و زور است

<p>چشم بزم و لکھو تنہا می دید ہے</p> <p>لافتہ خط بیان کلام مجید ہے</p> <p>سیر فلک ہی فرائد سیوید ہے</p> <p>ای شمع تیری مانتہ عالم شہید ہے</p>	<p>سینہ کوئی گنج ششیدان بناوید</p> <p>ایادہ بحر خط انکشتری بنا</p> <p>سرور باغ بندہ آزاد ہو ترا</p> <p>ای شمع مانتہ دوزخ جہاں پر گناہ</p>	<p>جوار و تھی بھین بھاری شہید ہے</p> <p>گردون نیلاگون بھین بھاری شہید ہے</p> <p>ہر ایک گل غلام ترا زرخیر ہے</p> <p>مطلوبہ حشرین تو ظالم سیرید ہے</p>
۲۵۱	غزل	۱۰
<p>لکھنے سے ہو گیا کسی فی سوار سے</p> <p>بغیر سہی شکستہ خوشتر پکاروں</p> <p>چشم صنم سی لگا چا نہال ہے</p> <p>یہی لیل فتح ہو حول قیب ہے</p> <p>استا بھلی دکانہ کر گیا بیگانہ</p>	<p>ہر دہن صبا بھی جو سدا خبر سے</p> <p>پردہ گر جلو مری شمع مزار سے</p> <p>ترتا شوق ترک کو اکثر شکار سے</p> <p>تواری پی کم نہیں اپنے انقار سے</p> <p>خود داغ یاس مری نقش و نگار سے</p>	<p>نہاں جہانیں لہریں ہیں بر اعتبار سے</p> <p>شعلہ کا پایادہ ہو اعلیٰ سوار سے</p> <p>اک عند کیا ہو میں بخون ہزار سے</p> <p>یتا ہوں مگر نہیں داتھ شمار سے</p> <p>کسی ہی دوستی مری شمع خبر سے</p>
۲۵۲	غزل	۱۰
<p>آئی نہ تم جو شدت ابر بہار سے</p> <p>ہم خاک و شریح جب ہو گداز خواہ</p> <p>اہل صفا کو کاوش عالم کی خبر سے</p> <p>لو اسے ہماری گل سوزی خبر کو</p> <p>ہو جو شیر کا عبت اکو کھنیاں</p>	<p>بجلی گرائی ہو دل بقدر سے</p> <p>اکوہ ہو گداز ہم مجھ خبر سے</p> <p>دانا بھرا دھو نہ چھل کی خار سے</p> <p>صد مہر کم نہیں جو عذاب رخ سے</p> <p>چھاتی پینگہ گنو کوئی کو بہار سے</p>	<p>حیران ہو نہیں دش لیل انداز سے</p> <p>ریشم کد شوگی جریغ مزار سے</p> <p>میرا دھو چھو گانہ دست نگار سے</p> <p>پھولا وہ باغ ہو بدن دانداز سے</p> <p>عقل کی جھک شوق ہو ای شکار سے</p>
۲۵۳	غزل	۱۵
<p>یہ کیا چیز ہے جان کن گناہ دار سے</p> <p>تصور مری غم خانہ میں کجاں تھا</p> <p>شوق ہو خون ہمارا جاندہ ہی ہو گداز سے</p> <p>جو شکی میں ہے صبا دو کھینچا جا رہا</p> <p>ہر حال میں کیا سیر قہر کا ستارہ</p> <p>نہاں کر لکھنی اور کر کیا یار سے</p> <p>خوشی کی سبھی جہاں چھوٹا ستارہ</p>	<p>دم فدا و شمع فدا قہر کا ستارہ</p> <p>سر بالین نہ پایا چھو اے سیر و گداز سے</p> <p>بجا جو تجویز حیات خلق کو جو حجت کا</p> <p>نہ جو چھو حال کو پہلی گلی کا مجھ جلی تن کی</p> <p>مجھ ہی پار و تر ناچو دگر کشتی تن کو</p> <p>کھانا ہو رو مجھ بیان ہو جہاں میں سے</p> <p>تباہیادہ انکار کا گداز ہو سہی میں</p>	<p>ترانہ دیکھتا ہوں شمع کو نظر سے</p> <p>شب قہر میں چل کو سہی بکار سے</p> <p>خدا و احد ہے ہر شخص کو ستا ہمارا</p> <p>جہم جھکوتی میں دکانہ تر کار سے</p> <p>کنا کو کاگر کج رفت کا گداز سے</p> <p>نہ نہ سوات ہو نہ نہ گداز سے</p> <p>چین میں ہر شکار کی جیت خوار سے</p>

۲۵۲	<p>ہر وہ درویش کہ بجز زینت طلاق تیری باتیں جو کہیں گئے رو یاد شرم آتی جو حیرت یاد آتی میں نکال باجہ کیونکہ دیوانہ کر جو حسن ہے آدم کا اوس پر کوئی تباہی ہو کر نہ گئی تخیل</p>	<p>کسی شہر تیری خوشنہیں آغوش ملے مذہب حرم کا دو کھنچا جان سے مذہب توں مکتوب تصویر ہو چہ حیرت سے شکوہ کو کہیں نہیں باگینہ و عصیان سے بجا وحشت ہو کہ بد اس پر انسان سے ایسی سیانوں یہ کوئی کسی نادان سے</p>
۲۵۵	<p>وزن بیاہی نہیں در زندان سے لذت سخن شہید انکی بیان کر سکیو اوش حسن سے شہید ملا جگر پڑا ہم ہی جو ہم ہیں کتنی ہیں سب سے بہم ن دوسرے نکلی تو کئی گورینے</p>	<p>یہ نیا کی جہان سے عجب کیا ای عرش یہ بہا لعل ملی صفت لب جان سے ناگہی ہیں لب سے فار زبان سے وہ کہ اس کو کج خراج آکر اس سلطان سے رویا غریب نہیں کم ستم دوران سے ہر جی جو کس میں ہیں جو حسی زندان سے</p>
۲۵۶	<p>کسی کو کو دیا تو کئی غل کرتی سلاسل پری کیا سحر سحر سلاسل میں پھنسی سے مجھ ہی غم کو پار کر بہر خدا قاتل طلبکار شہاد اس قدر ہو عشق آبرو میں دوقن وہ ہے جہان میں ایک غم کی کماؤں سے کبھی اک بوسہ تو بجز غم ہی نکلیا</p>	<p>سیان خانہ زنجیر یا شہر عبادت سے وہ نقش بر یہ تیری کہ لاش عادت سے تیری تلوار کا گات ایسی رنج و سخت یلا غیب جو اندر شمع شہید قاتل سے چہ پیر لالہ جو یہ نہ کئی چاہ باطل سے کبھی یہ سیر کشی نہ کر کا حل سے</p>
۲۵۷	<p>نکاح میں کراہت نہ کا فلفل غور و تامل و محبت کو کراہت غریب ملی سری و آدمی جو دیکھ کر سانس نہ لے تعلیق کے غم میں نہ گئی یہ غول کو نکاح</p>	<p>نہ ہرگز دل کا نا عرش و دہلی محبت سے نہاں اوس پر کی گویا کراہت سے کرتا فیکر کا د زینت کو کراہت سے کدرا یا د جو سیر غم از میں نکاح سے تیر تیرا جو سیر غم از میں نکاح سے</p>

فرارانی کسی طرح ہوتا ہو	کبھی کبھی چاہی بھی نہ ہو	بال عید قربان کہ نہایت قیمتی ہے	یہ شوق شہادت عرش لڑنے والا ہے
۲۵۸	عزل	۱۱	
سند گلی سی ہی گلی کچا کچا ہے	میرے تو بکھرے پکڑے ہیں بنا کچا ہے	ایہ تو بے ہمتی کی مثال ہو	دروازہ بہشت مرد کا گھاٹ ہے
اک طفل کی نازق مین کی پیشانی	انعامیہ جڑیہ نہیں کھانڈی ناو ہے	سورج کا خیال ہی طبع لیندو	اوس بام پر ہون عرش کا چکر ہے
پست و بلند را محبت ہی درخشاں ہے	چاہے خدا و تار ہی ہوں چڑا ہے	بہر ز شیر صبح سی ہو جام قنبا	گردون بلبلوں میں نیکو گاہ ہے
اچھو کیا بال کر گیا رابر ہے	ماہ قمر کی ہی غرض کا پاؤ ہے	اگر کبھی نہ ہو کبھی نہ ہو کبھی نہ ہو	کس تار کو خود کو کبھی نہ ہو کبھی نہ ہو
پانی نہ پلا ہوا ہر ہند کا شغل ہے	دریا کا شکر شربین ہی بہاؤ ہے	خوشی اور کومول لڑا جان چکر	پیر دینے قص کی تہا تارہ بہاؤ ہے
۲۵۹	کیرا چل لڑا جان کی نگاہ کا	ای عرش زمین پر سینہ کی گواہی	۱۳
تاجت ہو در جام مر آفتاب ہے	ہر تار کی انگوٹھی گردون ہر تار ہے	عفت پذیر عشق ازل فرشتہ	اگر وہ کیا ہویدہ سرخا جاب ہے
تیرے ہی قتل کس کو سوز دل گیا	اقتل جہا یارنی خون کی آب ہے	قاتل زبک دل میں دیکھ شوق	اگر تیرے ہی آب بنایا شہاب ہے
مانند گرد باد پراثر ہر خراب ہے	اگا جو ہو امر حال خراب ہے	دیوار تاروں سنگ مسکد پیر	ہو تار ہو در سر جو خراب شراب ہے
ہر کد سوار آپ تصادم کل گیا	کیا پاؤں نہ سو کا اچھی کا ہے	ہم بھی تیری رو کتابی کا عا	عام کمال تیری ہن مطلب کتاب ہے
پیرانہ دا شمع ہوئی جلکی دم خاک	دیکھا جو آؤ نرم میں چشم عذاب ہے	دریا شکر ام جو جاب ہی ایش	سے بلی ہن تکی سا جاب ہے
خاک کا گوکہ دور ہو پر ہونہ کامیاب	ہر تار میں کہی ہم گردون شراب ہے	اشعار میر سنکا معوت ہو نہ یار	منہ بند ہو گئی سخن لا جواب ہے
۲۶۰	میں ہی میں پر ہونہ خوش	ای عرش او نہ ہو جو کو لا آفتاب ہے	۹
تیرے جان کا قدم نکلتا ہے	اب کوئی دم میں ہم نکلتا ہے	سیر انقلاب عالم کے	شکر ایک جسم نکلتا ہے
ای پر شب جو ہو کو دیکھا ہے	تیرا انداز کم نکلتا ہے	خون مرقی ہو کوئی قاتل میں	طور ملک عدم نکلتا ہے
چوڑ تیار کو ترے ہاتھوں	برہن آ صنف نکلتا ہے	کوچہ زلف سی تری ای بیت	یکچا شمع حرم نکلتا ہے
عشا ای حور تیرے کوچی میں	زنگ پانے ارم نکلتا ہے	جان جان چھپ جان جاتی ہے	دم نکلتا ہو دم نکلتا ہے
۲۶۱	تیرے قاتل ہی عرش زیر آلود	سیر ز فوج سے ہم نکلتا ہے	۷
شب وصال میں بھی اچھا ہے	حجاب یار کا پردہ حجاب ہے	عروج خاک میں تار تیر خجی ہو	کرتے کے زیر زمین آفتاب ہے
شمال برق و شرر باندہ گنگ	کمان مانہ حسن شباب ہے	مری پو ہی ہو شمشیر کا شوا	خباہت شمشیر کا ہے ہتا ہو
میں رو رہا ہوں تیرا گیلی	اگر دھوئی ہوئی ہو شمشیر کا ہے	نراق باد میں رقا ہوں لڑا ہو	بزرگ ہو شمشیر کا ہے ہتا ہو
۲۶۲	خدا کی وہ صنف مانے پیام صال	ہمیشہ عرش سوال جواب ہے	۱۲

جانی می جان سیر دلدار دور سیر	مین اوکس چوستان می جو چوستان	صیاد کون سیر دام ملار است	زرنگ پنا اور گیا به پنا اور گیا
مواوگان مین حق سیکان کجاست	مدت بعد قاتل یون لعلی لعل	امی کین قیامت یائین حوزت	ای قاتل شتر دل اف پور است
سکات کرد گنبد اغیر و نسک سیر	تھا ایک ستم وہ یہ ظلم دوسرا	کھو گیا بیرون خود بھی تاشانی	تج شک ہو گیا بیرون خاک چھانتا
آئینہ آسمان کے چہرہ می ہر بار	نہر شک مراد و سکاسل سکا	جنون چہند لیلی کی تم تو سیر	بہشتا تو سیر کرد و نسک سکا
اتنی تشن تو کی ہوتا غیر جذب ل	بیرم مجہد قاتل تو کہنیت	ای شمس رو جوتی فصل یون	کھو کر گم ہو کر پروانہ اور گیا
حسین شمسک دنیا و جام کی	اب بندہ ساقی اکدم ٹیٹ طبعی	ای عرش جہنم یون نہ نونال	ہر گاہ شمسک لعلی ہو تانیا

۲۶۳	غزل	۱۰
آئینہ مین کلین سکار زما	مین اوکس کھنیا ہو وہ جگہ بکھنیا	ایہ بونہ سیر مجنون بونہ
کاسک پیر تیری دعا مر ارجا	خوشنیدی سچا ہر گ کہ رجا	پرو چانہ گور تک ہی کیانیت
دل چلکی بونہ افگری دیا ربحر	یار بید ہو سندر یا طار حشر	کتنی ہریت حکو میں کی دوا
جلتی ہو شمع خورشید اور سیر	وہ خوب تر تابی جوتیری صلا	ای حور دم ہو ک یا آمد صبا
اس کی ہر سعادتی اگر شہادت	پیر تیر کا نہیں ہے قاتل پر سدا	سیر یاب وین شاک کہتہ بربا

۲۶۴	غزل	۱۵
ستم ہوا جو می جان سیرار ہوئی	غصہ بچا پیش دل جہا سکا ہوئی	ربا کی پہلی گویا زبان خدائی
کچا کی سچے آندروہ ہو کی چھتہ	اگر تھی لڑائی تو لاکہ بار ہوئی	بسان تیغ زبان اپنی آبدار ہوئی
مزار عاشق یکس کپڑن تار	کین شمع دمان چا شکبار ہوئی	کبھی نہ پائی صحبت سکر بار ہوئی
ہر ایک شب مجی وصل ختم ہوا دھوا	قبول روز دعا گنا ہر کار ہوئی	تو شب گور سید سیم کنا ہوئی
ہر ارتع کا صغہ می پر زنی کبی	جو روبرو سیر داغ لالہ زار ہوئی	کہ بوی شک غبی طرہ آواز ہوئی
یہ نام ہوئی عمر و سکھو دل روز	زواق کی شب بچو زلف یاد ہوئی	شب وصال کی جب صبح آسکا ہوئی
ہر روز داغ جنون دین ہو گئی ہوا	شیم گیسوی چان خوشکار ہوئی	بسان تر نصا نوک خار ہوئی

۲۶۵	غزل	۱۰
کب ہو جو رک افش تھنا خالی	باغ فردوس میں گل کی جو خالی	ایک شہو ام ہر ون پیر مینا خالی
شہو دیا مین ہی دیکر ہو گیا کی	تہ می پانہ بیان لب یا خالی	دشول حباب پنا پنا چنا خالی
ہو شامی رخ زلفین کی ہر آئینہ	گل ہو تبا نیند و جہنم خالی	کل و گلزار تو کا ٹوٹ ہو خالی

میر میرزا حسن علی خان میر میرزا حسن علی خان میر میرزا حسن علی خان	دکتر سید محمد علی خان دکتر سید محمد علی خان دکتر سید محمد علی خان	ایک پر خاندان ایک پر خاندان ایک پر خاندان
۲۶۶	غزل	۱۱
دور دراز ملک چاندی کا آشنا کی کار کا کجگو کتا تیرے تصویر میں ہے شاکر اک بابت دوغ دل جلوه دیدار روشن کلیم تیری روشنی ہے سہا سہا ہر نگار	اک شمع ہو آغوش نوحا خانے تھا مگر کوہِ قنوج سے دریا خانے دیکھ لینی ہو کی ہی ہر تیرا ہاتھ کیا ایسا لیکر میرضا خانے ساز آواز میری نشہ ہی صبا خانے	کشتہ بزمِ بخت میں ہو چاندی کا ہو تناسی ہی آغوشِ تنہا خانے ہوئے دستا کوہِ سہیل سے چاندی کا دل پر کیا چوہا بادہ سینا خانے بھول گیا مگر ایدل میری دوریا خانے
۲۶۷	میکند خاک پر اکبر کس جانے	۱۳
وہ بلبل ہو مراد کور فیض الکرام تلاش زرق مت کر یا کینچ غزلت کھینچ کر کوئی کی نہیں پھل ناگوار زول ہو آخر بخت سے آہ کا بخت سر تابوت جانا ہو مرا جبار دلی سینا تیرا بخت میری دل کی ہو میرا سوا غزلت	قیامت ہے جو خورشید شمشاد قصص کیسے طائر کو کتا روزانہ کھینچ کر لے لے لے لے لے لے لے لے یہ غزلت توں کوئی آہ کا بخت چرخ سگتے ہو اپنا قافلہ لاف خانے بجائے کر گرت مینہ کا آشیانہ	مراد کور کینچ غزلت سندھ بزمِ بخت میں ہو چاندی کا دل پر کیا چوہا بادہ سینا خانے بھول گیا مگر ایدل میری دوریا خانے
۲۶۸	خیال کو شمع ہو آغوش نوحا خانے	۹
اگر کار ہو داغ حیرت جانے دل پر داغ حیرت جانے ترانہ سنا کر ہی خدائے کل کی کبھی جو شمشاد کا ہے شمشاد خدا جا کر بعد مرگ گیا جو ان کی	نظر آتا کس پر کس پر کس پر ہوا کر ہی کس پر کس پر کس پر دل عشق کی شمع شمشاد بہار عمر کا ہو غزلت مرگ کی تباہ کیا کر ہی شمشاد مرگ کی	جہاں کا کاغذ ہو کئی آئینہ خانے مری سوز کو شمشاد ہو کس پر سندھ بزمِ بخت میں ہو چاندی کا دل پر کیا چوہا بادہ سینا خانے بھول گیا مگر ایدل میری دوریا خانے
۲۶۹	غزل	۱۳
خیز شمع شمشاد ہو کس پر مری سوز کو شمشاد ہو کس پر سندھ بزمِ بخت میں ہو چاندی کا دل پر کیا چوہا بادہ سینا خانے بھول گیا مگر ایدل میری دوریا خانے	عطا کی شمع شمشاد ہو کس پر مری سوز کو شمشاد ہو کس پر سندھ بزمِ بخت میں ہو چاندی کا دل پر کیا چوہا بادہ سینا خانے بھول گیا مگر ایدل میری دوریا خانے	خیز شمع شمشاد ہو کس پر مری سوز کو شمشاد ہو کس پر سندھ بزمِ بخت میں ہو چاندی کا دل پر کیا چوہا بادہ سینا خانے بھول گیا مگر ایدل میری دوریا خانے

هوا بون تیر میج بایک لاله روی کسیک کیم بارین سیرگی برین چو ساری جسم غمی و عجب کیم بیهوش تماشای انظار بر کاخ جنت افغانی	تقصیر منکر را در عین کیم شامگاه مری نیست مین کیم بیا کیم آردان کیم نایب کاغذی کیم اگه کیم بکانه کیم بایک پاشنه کیم بکانه کیم بکانه	جنگالی کیم مو استغ یا عین جگر نماند تو کیم غم از بار کیم بکانه یک کیم بکانه بکانه بکانه بکانه نماند کیم بکانه بکانه بکانه بکانه	۲۷۰
بجاک ز کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	۲۷۱
کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	۲۷۲
کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیمی بکانه کیم بکانه کیم بکانه کیم بکانه	۲۷۳

خدا کی دلوں کو اکٹبا تو ہوں لکھا جو اپنی رنگ کے دکھا حال بجائے کہ کتنا آج مجھ کو کروں اخلاص و سچ غفلت	ہمارے جان اب جا رہے ہیں ہوئی کاغذ کی رنگت زعفران کو تو پیسے پوشاک آسمان ملی کر مجھ کو آب زندگیاں	لگا جو پیچھے تصویر جانان ہوئی برباد میری کشت امید دل بیتاب پر ابرو ہے مال جو لب عرش و دن طبع دکان	بنا حیرت ہی خود تصویر ہے نکی اسے برق توئی پاسبان وہی ہی برق پر تیغ آزمائے ابھی ہو آب گوہر میں روان
۲۷۸	غزل	۱۷	
ترا سندر کیلئے تکیہ نہ جانے بیان کرتی ہیں جس سے حال آتا تری تہوار میں تھی ہی جو آب ترا خیر ہو دام طائر روح نہانی خواب اسکو زندگی بھر چوہہ از خم دل پانی تو کپکپا جاتا کبھی تعلق میں کہ ہم غنائیں جو کیا سیکھہ میں رات راہ	لبوں تک لاسے دانہ نہ پاتا سناتا ہوا وہ اپنی ہی کہانے بہ پایا وقت قتل اک بند پائے کو جو ہروانی ہیں جو آب پائے سنی اک شب جو میر وہ کہانی لگانے بخت بدی اک پائے مجھ آواز اسی ہی سناتا ہوئی نازل بلا کے کھانا	نہ آب آنا نہ عاشق کو بلاتا ترا افسوس تھی میری اک بات شبہ فتن میں اب اسی نہ آئی ہوئی کاغذ کی چھپر پاؤں چلتے جو غرائز کی ڈر کر مر جائے گاہ باغ نامی جو ہر حسن وہ رشک و حبش بیستہ ہوا نماز صبح کا جیت آریا	کسی صورت میں صورت دکھانے نہانی پر نہ مانے پر نہ مانے کھنک کی چادر اتو مہنی تانے میر ہر دشت جنوں کی خاک چھانے یہ ہی شکل شب فرت ڈرانے بہت کہ تیغ ملی ہے ہر برانے تو گویا چادر مہتاب مانے بڑی شیشی کو بھی گردن جھکانے
۲۷۹	ادکھانا عرش ہی جو شمسیت	غزل اک اور ہی مجھ کو سناتے	۱۸
جلاقی ہو سدا غم کی کہانے جو چاہی ہو گریہ پر پردہ گوش قلم ہو گی زبان حاسد ذرا ہی میں نہ ہوں کھنک چپک چپک نہ چوہہ و تنگی چھاؤں گل کی دہان کو خندان ہی جو طرے را	سناتا شمع مدفن کی زبانے سین اکبیل ہی گریں بیگانے جو کی نرم سخن میں بد زبانے بند ہی رہی حورزدان مگانے ملی بخت کی بھی گریا غبانے ہمارا کیا کھنک ہو زعفرانے کھنک عشا ہو گی دھون جہان مریں	ہنسائی کو تری کرتی ہیں پیدا زمین ہی حشر تک کھلاؤ گناہانے یہ آہیں کین کل میں درد آٹھانے پیرا کل پر جو عکس گریست انتر جو آہیں گریست شمع میں ہے غلط ہو حشر پر امید ویدار	سماز آشاک نگ زعفرانے کھنک گرا کی باگ میں ترانے یہ غم کھایا ہوئی مجھ کو گرانے بنا جام شراب ارغوانے مرانا ہو استاد دفنانے سناتا ہو ابھی ہی لہن ترانے
۲۸۰	سعاد احمد میری سخت جانے بچا کی بکاسی بی نشانی چندے سیدانہ مرغاں آسمانے	درد کی مین میں اس گل کی ٹپا	۹
نہ نکلا دم تر فرت میں جانے نہیں غم کا خون دام صیاد یہ لہو زون جو عصف دام گسی	سعاد احمد میری سخت جانے بچا کی بکاسی بی نشانی چندے سیدانہ مرغاں آسمانے	تفس تک ہو گور صیاد جو مع ہو وہ ہی تصویر مشوق لخت خود بخود ہوں بند قاعد	کر گیا خون بیل گل نشانی قلم ہو خامہ تہ زو دمانے لکھوں گرا کی شہرین دکانے

نواک حرمت سوار و کور و کور	انگور و گلاب و سحر و سحر	نواک حرمت سوار و کور و کور	انگور و گلاب و سحر و سحر
۲۸۱	نسیج قدر و ان سیاهین	۲۸۱	نسیج قدر و ان سیاهین
بوسه بیا و خوابین اگر شکاه	ده دزد و ده گز و نه خا	بوسه بیا و خوابین اگر شکاه	ده دزد و ده گز و نه خا
موشن هوشیار که فلک ان ماه	هوتا بول سیاه و نور گناه	موشن هوشیار که فلک ان ماه	هوتا بول سیاه و نور گناه
پروای سحر و فدا آدی کور	تربت سحر چاکلی مردم گناه	پروای سحر و فدا آدی کور	تربت سحر چاکلی مردم گناه
کری جو پادشاه و سحر و سحر	آتی بین سحر و سحر و سحر	کری جو پادشاه و سحر و سحر	آتی بین سحر و سحر و سحر
کیا تیر جان و شبنم کی سحر	پایا او تر گناه و سحر و سحر	کیا تیر جان و شبنم کی سحر	پایا او تر گناه و سحر و سحر
اعلیٰ بی سحر و سحر و سحر	سیراب بر و سحر و سحر و سحر	اعلیٰ بی سحر و سحر و سحر	سیراب بر و سحر و سحر و سحر
ابرو و سحر و سحر و سحر	گونی بین سحر و سحر و سحر	ابرو و سحر و سحر و سحر	گونی بین سحر و سحر و سحر
۲۸۲	غزل	۲۸۲	غزل
نسیج قدر و ان سیاهین	انگور و گلاب و سحر و سحر	نسیج قدر و ان سیاهین	انگور و گلاب و سحر و سحر
۱۶	غزل	۱۶	غزل
نسیج قدر و ان سیاهین	انگور و گلاب و سحر و سحر	نسیج قدر و ان سیاهین	انگور و گلاب و سحر و سحر
۱۱	غزل	۱۱	غزل
نسیج قدر و ان سیاهین	انگور و گلاب و سحر و سحر	نسیج قدر و ان سیاهین	انگور و گلاب و سحر و سحر

۲۸۳	خون روایان خون کھنکھایون	سیرکین جو اکد لک کسک	۹
عقدہ فخرانگی واسوہای	ناخن باد نواگشت نما سوہای	عادت نزعی دم سین قنایا سوہای	ایسی باہو گرانی تو کیا سوہای
نیز بند اکرم واحدین عبادتوہای	ناخن تیغ جو وہ عقدہ کینا سوہای	جان دکاش کلاس رہ نہ جانای	ورد زخون سے بھی نکو کا سوہای
دونوں میں بیل عبادتوہای	لو کی پٹی عبادتوہای	سو کو کیا قید موزوں ہو نہ جانای	اپنی مانتوں سے نہ گشت نما سوہای
خاک میں بلی کا چھناک تین کی سوہای	کمر اکش قدم ست عبادتوہای	دو قدم ساتھ جودہ خرام آتای	ابھی تابوت پہ اک خستہ سوہای
۲۸۵	اکلم جہین صبر کیمین تار عرش	دبی تو تاسی درینظر خدا سوہای	۷
نیک سر و میان بہار توہای	بہار خاک کی بیدیا چار سوہای	کسی جو جلوہ خسار یار سوہای	چرخ طریح فرار سوہای
اوہا خزانہ جو سیراقضا لگ گئی	کمر پیادہ ہی آخر سوار سوہای	لگا لگا میں تگمگی نیست یار سوہای	کیا کون زانہ میں یار سوہای
بجی ہی تخت سلیمان پہی جوی لاس	سیرکین عبادتوہای	نہی کمر میں چرخ تار ای سوہای	بہشت میں غیر آفتاب سوہای
۲۸۶	عروج عرش جو طور ہی ہلا دگر	کہ لگ لگی ہی جبہ دار سوہای	۹
زنجیر جان یہ حشر دل ہے	کارسان ہی تخت شکل ہے	اپنی ادب وہ آپ ہی عجبون	روح ایللی ہے جسم محل ہے
جی میں آتا ہے ترک عشق کروں	اسکری اپکار اول ہے	دور چھیکا ہے نارسائی	وزنزدیک تیری منزل ہے
وہ ہی کافور رنگ دی صبح	نہیر باد و تاجو غیر دلف ہے	چرخ کی گمیر دی چری کسے	کہ نازی ہر کیا بیل ہے
عقدہ پر وندہ سان ہی عقدہ خرم	شہر و تو جہان محفل ہے	مرض افست تیان جہان	دق اطبا میں جسے دہل ہے
۲۸۷	جو کلمو تاج عرش سے کا	روغنی صورتوں کی دہ کل ہے	۱۱
ایسی گمیری مرقہ پہ مال ہے	طائر دل چہری کی قابل ہے	اک میں چوٹی بڑی کتابی رد	جو ہی قرآن وہی حامل ہے
نسنگی جسکے می ہوا نسخہ	خط ساغر نقوش عامل ہے	کیون نہ فیصل ہو قصہ تن و سر	درمیان میں سام قاتی ہے
ہون و عجبون چوں جوزندان	پاؤں پرتی مری سلال ہے	خواب میں تاسی دوست وصل	کار خود ہو شیار غافل ہے
دوش جانان پہی مرآت ابوت	یہ ہی تاثیر عشق کامل ہے	دل کی کیا داغ دل ہی نسرود	میر باطل ہی فرد باطل ہے
روز و رات چہشتہ ہین	نہ خندان دمام ساحل ہے	طالب دوسرے دل غنے کیا ہون	مانگتا بھیک کار سائل ہے
۲۸۸	عرش انجام شا دیا نہ پر	بات ملتی ہر اک جلال ہے	۹
جوش خرمی میں تار میں گئی	دشمن کو نہ ہو تپ حار میں گئی	اللہ رکھ کر بت میخوار میں گئی	ہو نہیں تو افزون کی ناز میں گئی
جلتا ہو خیر باد کو کہ	ایسی ہی تری گری بار میں گئی	شکے جوہ کل غم میں تھا کرم گئی	تھی شمع کو مانند ہر اک ناز میں گئی
میر ہونہ شمسک دغین جان	وہ تگمگی کی سنیں ناز میں گئی	نہرک جو نہ لگی پشیمون چہر میں گئی	ہر اکش نرود کی گلزار میں گئی

تیر شمشیر شمشیر کربین کربین	هر کیون تراج بخت بخوار کربین	عالمین کی لک جو کرم فغان	ایسی کز آه شمر بارین کرمی
۲۸۹	شمشیر کربین کربین کربین	ای شمشیر کربین کربین	۱۱
جلال پرانہ سان کربین کربین	بزرگ شمشیر کربین کربین	اشارہ تیغ ابرو کربین کربین	بیوتوار کربین کربین
تہا شمشیر کربین کربین	بہا دو چرخ کربین کربین	بکر کربین کربین کربین	بہن کربین کربین کربین
بنا کربین کربین کربین	برای کربین کربین کربین	مراسر کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
لگا کربین کربین کربین	زادہ کربین کربین کربین	سور کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
سیر کربین کربین کربین	بدن کربین کربین کربین	بزرگ کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
۲۹۰	تیر کربین کربین کربین	دوان کربین کربین کربین	۱۱
نصرت کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین	کیلے کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
چہ کربین کربین کربین	کام کربین کربین کربین	عیش کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
کیون کربین کربین کربین	یہ کربین کربین کربین	ایک کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
لاکھ کربین کربین کربین	دل کربین کربین کربین	تو کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
مال کربین کربین کربین	حق کربین کربین کربین	دل کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
۲۹۱	عشق کربین کربین کربین	ساکر کربین کربین کربین	۱۰
نہ کربین کربین کربین	تک کربین کربین کربین	دولت کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
حال کربین کربین کربین	ہر کربین کربین کربین	نام کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
کار کربین کربین کربین	ای کربین کربین کربین	انتقام کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
دو کربین کربین کربین	دشمن کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
طبع کربین کربین کربین	شعر کربین کربین کربین	رو کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
۲۹۲	نخل	۱۰	
دل کربین کربین کربین	نخل کربین کربین کربین	نخل کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
نخل کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
مید کربین کربین کربین	دل کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین
دم کربین کربین کربین	تیر کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین

کفر نجات روزگی سوزی و دینداری	شیخی درویشی سیمای	برونمای و پری شری جان	جنگ سوز و طبیعت سوزی
۲۹۳	غزل	۱۵	
مهر کوه ماه شب تو نظر آید طوقه تری بر آگر نظر آید وصل قاتل جی اول چشمنه توبه بستر پنهان در دل آید شکله تری گریه سوزی نیش شاعر شمشیر کین کلاه ماهی آب سیاه آب شده	کس آینه بیست و دو نظر آید سرو و زون پر گل بند نظر آید یون گل پر خنجر ابرو نظر آید کرونی تکیه بند نظر آید شکله شعله گل بنظر آید سرو قد طلوع ابرو نظر آید دل کینتیا کاه بند نظر آید	چشم بد و آج میرا نظر آید موجم خال تکیه نظر آید چای سیر کفن بین شش اهل چشم باطن بین طایر پرده آید جو کبریا شمع جانی او را پهل کوار کاه پرده بونگی زینت سوزی کینتیا	جوهر آینه زانو نظر آید یاس و شام من بند نظر آید عطش کاست خوش نظر آید جولان توبه بند نظر آید دم سوزی سوزی بند نظر آید نغم تنه اکیکل خوش نظر آید هر نشان بویا آتو نظر آید
۲۹۴	چشم سوزی نظر آید	۹	
خنده دیدار سوزی نظر آید بر باری چه کجاست جرعه می چینی کینتیا دکله کینتیا	چشم سوزی نظر آید ای هم چو ترا چو نظر آید ساز غنچه سوزی نظر آید جنگوی یار کینتیا نظر آید	بسته شادی کینتیا نغمه فان سوزی غبت نبه سوزی نشل ششم کون او کینتیا	قند لب چشم سوزی جرعه کینتیا پارسی بی حیا آتو نظر آید دید خورشید سوزی نظر آید
۲۹۵	خاک جگر هوا ادما نه بود	۱۱	
فرقت بین شمشیر و طبیعت کینتیا روایت جوهر سوزی ای کینتیا دم هر چه سوزی آکینتیا	شکر سوزی آینه سوزی خدمت گداز سوزی جان چیک سوزی اکینتیا	ده حاجت سوزی بار خازنه سوزی ای گل سوزی کیا سوزی هر چه سوزی	سکینه سوزی جان سوزی هر چه سوزی اکینتیا آکینتیا
۲۹۶	اکینتیا	۱۰	
دیکه با کینتیا دیکه با کینتیا دیکه با کینتیا	اکینتیا اکینتیا اکینتیا	مانند روح قید یک روح ماشج کیا کینتیا ساقی چلا شمشیر سوزی	دیوار باغ پیاوند کینتیا چولی تمام جاسته سوزی نیش سوزی

۱۰	۱۰	۱۰	۱۰
۱۱	۱۱	۱۱	۱۱
۱۲	۱۲	۱۲	۱۲
۱۳	۱۳	۱۳	۱۳
۱۴	۱۴	۱۴	۱۴
۱۵	۱۵	۱۵	۱۵
۱۶	۱۶	۱۶	۱۶
۱۷	۱۷	۱۷	۱۷
۱۸	۱۸	۱۸	۱۸
۱۹	۱۹	۱۹	۱۹
۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
۲۱	۲۱	۲۱	۲۱
۲۲	۲۲	۲۲	۲۲
۲۳	۲۳	۲۳	۲۳
۲۴	۲۴	۲۴	۲۴
۲۵	۲۵	۲۵	۲۵
۲۶	۲۶	۲۶	۲۶
۲۷	۲۷	۲۷	۲۷
۲۸	۲۸	۲۸	۲۸
۲۹	۲۹	۲۹	۲۹
۳۰	۳۰	۳۰	۳۰
۳۱	۳۱	۳۱	۳۱
۳۲	۳۲	۳۲	۳۲
۳۳	۳۳	۳۳	۳۳
۳۴	۳۴	۳۴	۳۴
۳۵	۳۵	۳۵	۳۵
۳۶	۳۶	۳۶	۳۶
۳۷	۳۷	۳۷	۳۷
۳۸	۳۸	۳۸	۳۸
۳۹	۳۹	۳۹	۳۹
۴۰	۴۰	۴۰	۴۰
۴۱	۴۱	۴۱	۴۱
۴۲	۴۲	۴۲	۴۲
۴۳	۴۳	۴۳	۴۳
۴۴	۴۴	۴۴	۴۴
۴۵	۴۵	۴۵	۴۵
۴۶	۴۶	۴۶	۴۶
۴۷	۴۷	۴۷	۴۷
۴۸	۴۸	۴۸	۴۸
۴۹	۴۹	۴۹	۴۹
۵۰	۵۰	۵۰	۵۰
۵۱	۵۱	۵۱	۵۱
۵۲	۵۲	۵۲	۵۲
۵۳	۵۳	۵۳	۵۳
۵۴	۵۴	۵۴	۵۴
۵۵	۵۵	۵۵	۵۵
۵۶	۵۶	۵۶	۵۶
۵۷	۵۷	۵۷	۵۷
۵۸	۵۸	۵۸	۵۸
۵۹	۵۹	۵۹	۵۹
۶۰	۶۰	۶۰	۶۰
۶۱	۶۱	۶۱	۶۱
۶۲	۶۲	۶۲	۶۲
۶۳	۶۳	۶۳	۶۳
۶۴	۶۴	۶۴	۶۴
۶۵	۶۵	۶۵	۶۵
۶۶	۶۶	۶۶	۶۶
۶۷	۶۷	۶۷	۶۷
۶۸	۶۸	۶۸	۶۸
۶۹	۶۹	۶۹	۶۹
۷۰	۷۰	۷۰	۷۰
۷۱	۷۱	۷۱	۷۱
۷۲	۷۲	۷۲	۷۲
۷۳	۷۳	۷۳	۷۳
۷۴	۷۴	۷۴	۷۴
۷۵	۷۵	۷۵	۷۵
۷۶	۷۶	۷۶	۷۶
۷۷	۷۷	۷۷	۷۷
۷۸	۷۸	۷۸	۷۸
۷۹	۷۹	۷۹	۷۹
۸۰	۸۰	۸۰	۸۰
۸۱	۸۱	۸۱	۸۱
۸۲	۸۲	۸۲	۸۲
۸۳	۸۳	۸۳	۸۳
۸۴	۸۴	۸۴	۸۴
۸۵	۸۵	۸۵	۸۵
۸۶	۸۶	۸۶	۸۶
۸۷	۸۷	۸۷	۸۷
۸۸	۸۸	۸۸	۸۸
۸۹	۸۹	۸۹	۸۹
۹۰	۹۰	۹۰	۹۰
۹۱	۹۱	۹۱	۹۱
۹۲	۹۲	۹۲	۹۲
۹۳	۹۳	۹۳	۹۳
۹۴	۹۴	۹۴	۹۴
۹۵	۹۵	۹۵	۹۵
۹۶	۹۶	۹۶	۹۶

دو چہشتہ کمان پہنچا کر بیان سحر بیگمہ ہونے کی بجائے میری سروسٹ	تور ناخوشید کہو عیسیٰ سوزن کجا خدا پشانی بجائی خدا گردن چاہے	دائے نظام تری چنگی کی دھڑکے ناچی گانی سزا دی عرش لہ لہا کی	دائے باروت کا ای برق خرمن ہے نیز داؤد کج کو جای شیون جانی
۳۰۰	غزل	۱۰	۱۰
چاندنی میں جو تو نکلتا ہے کبک کا سر کئی جود کی پازن کیسے ہے کسکے سر پر قضا پروتھاسی گلوں سے نخل بدن کوئی دلوں کیسی میں نہیں	شعل غور شید چاند جلتا ہے کرہ شمشیر وار جلتا ہے نیچہ پر ترا اوکلتا ہے آبلوں سے ہمیشہ پلتا ہے دماغ دل حال دل پھلتا ہے	خفاں جو دل دھلتا ہے یون میں روتا ہوں بحر حقیقت لکیر ہا ہون وال سکا حال دست باگوش چشم دلب کار قدم او کی لڑ عرش لا سی جو	پرتو نکلا جاکر ہے چلتا ہے جیسے کوئی کنواں اوکلتا ہے شعر مانند نہر ڈھلتا ہے کس خرابی سے دم نکلتا ہے بت غدا کا سر نکلتا ہے
۳۰۱	غزل	۱۰	۱۰
شب جبران میں م نکلتا ہے بے زری سی ہون پیا پیا تبا اتر عشق زلف پیاں سے تجسسے آتش کا ہر وقت ہو دماغ کا جسم زاری ہر فروغ	کب پیام وصال ملتا ہے زور کس کا خدا سی جلتا ہے پہیوں سے دھول نکلتا ہے زنگ کیا کیا فلک بدلتا ہے خس ہی جیسے چراغ جلتا ہے	دل بیماری ہے تنگ سچ دل زلی ای صنم برای خدا تیری ہنسنے پہ بین جو روتا ہوں اپنی پیار کو نہ پوچھ سچ سروایا عرش پای قاض پر	دماغ سے آفتاب جلتا ہے اس کے کچے مراہلتا ہے ابراہند برق جلتا ہے اب کوئی دم میں م نکلتا ہے لاش پر وہی ہاتھ ملتا ہے
۳۰۲	غزل	۹	۹
جائے اس جنت میں کتنا قاتل مار رات پرانے میں م میں ہنسیک ستر عریاں میں لکیر دوون اگر وسل کا رنج تو کیا ہی مرنائی ہی چلی	کھڑکی کھل کر بیان زخم بند کر سانپ چھانسیہ قتل میں زمین جاوہر ہون انکو آستو کی تار کے برجک شب چھی چھی سارہ دووار کے	وصف کرتی ہوں کائنات خرم خدا کے دشت پیما کی رتی عشق شکر کا میٹر عشق شیریں میں گریبان کر پور کر ہی راہ نشانی تر دنیا کا نام لکھی	ہیں بڑی ہی پیا ہنم زنگار کے ایلی نہنگی گریبان خوار کے کو کین کھڑکی گریبان کسار کے تریز بان بیکان کو کھینچاں بیکار کے
۳۰۳	غزل	۱۱	۱۱
کونٹی تھی پہول صلیت میں گل کی ہار چشم بابل جو رکھا دونوں گل اکین نہ بجایا جیتو حسن ہی یاد رکھا ہر وقت زانہ میں لکیر سیرین شہر	ہر کونٹہ میں گل کی ہار کلی ہار کی خیر گل کی ہار کستی ہر کونٹہ میں یاد رکھا سیر سیر میں گل کی ہار	چچ خوری میں نہیں کیسی غدار کی تقلی ہر خاک کر شہر نیانی سی عجی نوشہ ہر لکھتہ ہم شہر کا سر کھینچے یا آئی ہر لکھتہ میں جان نہیری	منہ بستان میں بیہما سانس کی لین تر خرم میں ہستی چری کی ہار اب خبر ہے میں تیغ نگہ بردار کے او کی انکھوں کی گیسے کاہل بار

سر کمری آلوده غوغای ساری ساری	غنیست عشق جوی سهری تنور کج	نشیند سحرین جوشن در زوشتن	مین تیر می آسان و میاثر واپسین
۳۰۴	بجای عشق کی بود سر و کج	بازی غم عرس تن دنیا کجی کار	۱۲
گوشتی بوسه و عده زبانی جایی	نام شیرین هر تو که شیرین بیای	آن نظر آلوده کار به جوی جایی	طالب دیر رس که این تری چای
انسی با صحت مری ترست نشانی	جان می جی که تو حق چنانی چای	دلک دافون مدتی نیم نمانی چای	تیر قاتل کشتانی کشتانی چای
خنده گل غوغا تا سوز دل	سازد ز کین عالمین جوی چای	جو قاتل چکمی بهین ساز کجی طبع	آهین شیر کار رنگ سمانی چای
ای بنو از دلی که او بیجا نیست	بند کوشد کی که مرانی چای	نشیند قی قیله از پرگاه مست	خوبی تان شجر ابل خوانی چای
عکس می بیند سحرین شیرین	دو بیا لیس که کجی تیرانی چای	آسیای طبع سحرین سحرین	پیشانی بکوه نورانی چای
خاک سهری بین آلوده کجی	خاک روی حشرت عهد جوانی چای	سرنیا و ترش جک جی نلی رخا	شامیانده کافن بی آسانی چای
۳۰۵	غزل	۱۱	
صبح سهری خاک عشق یا جانی چای	اشکاب کینه کوسانی جانی چای	عشق جانی کجی قدر دانی چای	جان جو تیا سحر کجی جانی چای
رخ دل ناخود گویا نه پانی چای	کسوا سحرین سحرین جانی چای	سیرین را دلی که کجی کجی	سیرین کجی عهد جوانی چای
دیکتا سحرین سحرین جانی چای	چاره مست کجی سحر آسانی چای	سهرین که کجی کجی کجی	کجی سحرین سحرین جانی چای
روح جنت مین که کجی کجی	کجی کجی کجی کجی کجی	دیکتا کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی
اهل حشر کجی کجی کجی	سهرین کجی کجی کجی	روح جنت کجی کجی کجی	روح جنت کجی کجی کجی
۳۰۶	کجی کجی کجی کجی	صورت دریا طبیعت کجی	۹
آورد و کجی کجی کجی	شک کجی کجی کجی	نخ مین کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی
سحرین کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی
نخ مین کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	نخ مین کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی
سحرین کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	سحرین کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی
۳۰۷	کجی کجی کجی کجی	چاوی کجی کجی کجی	۱۳
کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی
کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی
کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی
کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی

گمان چو ملک الموت بر سر چاکا	ترا خیال یه تمام وقت تمثال محبی	پیر ابو حوص مانند آسپاسی فلک	نرماد مدکی ملی دانه بای حال محبی
قد کشید بنای ترا جو شکل ابد	کجا خنده فلک ز رنگ دال محبی	شب مهال یه او شده که کجا	که کمالی جلیون بین صورت بلال محبی
جواب بوسه تیران درانه او	که حکمک من گانا ترا سوال محبی	سایه کار بونق خدای برگی بت	غلام عرش بختا تو بر بلال محبی
۳۰۸	غزل	۱۳	
دم چو دشتا شکل دیکه کی سر ناز کی	بر وقت ملک بای تو صورت محبی	نشته بین تو یف پیتر سر ناز کی	هستی تو معلوم فاحه حقیقت نور
ب پرشون بر دل پرانگی با سوز	شع کا نوری تو بتی مجرم کا نور	قبر نزار کجا یاد تو شمع زینار	حشر تک کردن پر درد در بی نور
چو کرشی کواوس کو کدیا نام	دور بین ستر گرد و کوسه جی دور	مست بهوش کن دل جویج بیتا یون	ساقیا کیا نشکر قی تو شراب لکوری
عشق فرگان چو کلمه خیز زبور	یچو یکا یون جوار خانه زبور	نرگس بلار ز کجا دل بیدار کو	کی عیادت مردم رنجوری رنجور
نابت آواز زین تو بر سر جی عالم	کم صداتی بر منی ساغر منور	پیر ناه سرور بدیل بر بین غم	کرتی تو خاشر شبنم بر هم کا نور
عشق زده ای بختا کی بر سر جی	شام که جابج زوری مانی زور	نار دل زنده بختا کی خوش باریت	شکایتی تو صد کانون بین کافور
۳۰۹		۱۱	
در روی اگر طبیعت بهت نمود	ساقیا کی کتنه بر سر غم کی انگوری	شام وقت بین کجا و جان بخت	لاش و محتاج صبح وصل کی کافور
شکست روزین جو بهایان یاز نور	رشتی دیکه لب یه جاع طوطی	زلف بین کجا و کتنه سوخت	رشتی شام کدیتی بر سر نور
خاکسارون کو نیت طلوع نور	دن محل بین دکان بین کشتی	شال بین کجا و کدیتی بین کدیتی	کافور بین کدیتی بر سر بین
چشم غیرت بین بین سر خورشید	پاره چینی بین لولی بر باغ نور	یک کاش بین بین بین بین	سوسکا کی ناز بر دار مجسمه جوری
کج بر پر دم بیان شرب و خفا	نان بین بر صبح آفتابی بر یو کا نور	چو جاتا بر خرم باران عشق	بر جبه سر کردن کجا جانی بر نور
۳۱۰		۱۲	
لی گمانه زلف که گیر سمار	پادشاه او کجا جانی بر خمر سمار	بر شورش چو آسپاسی سرور	سیکله چو فغان بیل تصویر سمار
چرخه گیسو خدام بهوا اینا	پادشاهی جوری ده زلف که گیر سمار	کتنا شرف بین نو دیکه قاتل	پنجی بر سر جی شمشیر سمار
دکنا خنم عالم بر سر جی جوموت	عشق کما که گرد و صند بر تصویر سمار	الله بر صبح شب وقت کو کدیتی	حالت بهت شمشیر سمار
بر خنده مقدر جی بر آتو تو بهلا	تد سیر کرای مالک تقدیر سمار	هر عشق کما ندر سمار بر عطار	کدیتی حقیقت قلم شیر سمار
ای یار تغری دیکه دم قتل	ترجای سر غیر شمشیر سمار	نیشسته بر سر جی بر دنا محبی آیا	تیراوه کدیتی او تصویر سمار
یک عذابی بر روی تصویر	روتی بر جی دلی میت تصویر سمار	ای عرش بین کجا هم آرم کدیتی	بی خاک شفا صدی کو کدیتی
۳۱۱	غزل	۱۱	

بهره بردن در شمشیر درین کباب دیکه تو فرستاد آهنگی بی جانگی بهی مانند کیا وقت جانان من بر خفته عشق شوره یار سرتودی که هر چه	نابت بی سر کج آب تقصیر پسین بزدلک سونکی بخیر خانی رکی جادخانه زنجیر سیاهی سودا دشت جادو تصویر ترتیب بهی بی کی نه تیر	حیران بین بستر تو نمایی کیا سرشی بار مو شرم مردم قتل کیا شکوه درونک لب صورت سنگی بوس بره جانان هر کس کستی بین که خوشیدی بشوید	کنج سکتی بنین صنوع تصویر همگی بنین کردن نه شمشیر پرتی بی کجی گردش تقدیر خاک قوم یار سرتا اسیر دیکه جو کس جانان سرتا	۳۱۳	۱۳
هر طرح بی مثل محبوب بر امان روی جانان بی سدا شوق جانان قافض ارواح بی تکی تصادف شوخل سیریا بنینان من سبب سیرا بهی گردش هر چه صیه گان هر چو بی نعل دلاقت	بی دهن و حسن بی چاک تو نکمت گل بعل تصویر کی آواز ناز پر بی ناز که تو تو هزار مرکبا روانه جز بخیر کی آواز بیکل کوسن کی گلی کباب چیز شیرینان بی شربان	بید پر عک کونین بین ممتاز منه دل پست بلند در سحر غم جراتی نه آسگاری جانی گردش خورشید که درون هر کس شکل منی که تیند بهی کمال هی آواز نازی بی تری تصادف	یوه بنده هر کفایت پیدا گوان زیر بار زرد سر چنگل شهباز راتن در دانه زخم حجت یاد آسمان شش زده طاس آفتاب هی بیل اسیر که هر چه بی آواز غمزه بهی عاشق جانان اک غمان	۳۱۴	۱۳
فترت کی گنوا اشتیاق و شوق خانه تن هر گویا مسافر تو بهی جیسی کس در خوار هم کسری بهی شوق بی تو جام و دنیا دارا تو بهی جان بهری بهی دیکه کس بهی	شک صوفی حیدرین سوار گرچه بهی شور و دیار ارام بوسه سرباز را تو شما سوز شش من بر بار تو چلیه خوانه خمار او تو ورنه کیون بون بهی بیدار تو	دست پانک کوی بکار تو دست پانک بهی بکار تو جسم خانی خجسته ناز بهی چیکه لیتو میکش تو بهی دست پانک بهی بهی دستی هر چه شش سوز بهی	پرتی بهی کسری بهی شوق وصل من بی کسری بهی شوق تنام کسری بهی شوق ار بهی کسری بهی شوق هر قدم بهی کسری بهی شوق رقص من کسری بهی شوق	۳۱۵	۶
بردم شری که می امید نجات در شش بهی شات بهی جان شکل جابا یکیم خوبی کی کونین من جیم فخر تری آه بی شش بهی شات بهر جان من زبست مری	راجل با شش شایم وفات خیزن کس سانه رکی چلی آنکسین بجا و شش کی جاک آتش کی درت فخره آج ار بهی غنایه بهی شات اه شش آج مایکی آنی کی	دست پانک کوی بکار تو دست پانک بهی بکار تو جسم خانی خجسته ناز بهی چیکه لیتو میکش تو بهی دست پانک بهی بهی دستی هر چه شش سوز بهی	پرتی بهی کسری بهی شوق وصل من بی کسری بهی شوق تنام کسری بهی شوق ار بهی کسری بهی شوق هر قدم بهی کسری بهی شوق رقص من کسری بهی شوق	۳۱۶	۹

براک فضل حسین بر تو شوقاندا تا بسا کایو بر فقر کیا شد کایو جوین پادشاه دانه شکر کایو خیال یار با بر دل آید و دم و	حاجو میا کیم بریان عاشق دیوانه تا نیال انقلاب نه نشاند تا بهت حد زیاد دست خانه تا خلق می شیشی می و دیوانه تا	ز قشرباه بر سرین کشا انداز تا کمال حسن طبعی و او کز عشق مجا کشش عشق کیم می و او کز عشق به نیکو سر و او را قتل کز کوه دی	تجی بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا	۳۱۶
کیم بر عشق کشا شوقاندا تا زاد جان و شوقاندا تا بیا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا نمین بر عشق کشا شوقاندا تا	بیان بر عشق کشا شوقاندا تا دل آید کیم بر عشق کشا شوقاندا تا بیا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا	کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا	کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا کیم بر عشق کشا شوقاندا تا	۳۱۷
۳۱۸	۳۱۹	۳۲۰	۳۲۱	۳۲۲
۳۲۳	۳۲۴	۳۲۵	۳۲۶	۳۲۷
۳۲۸	۳۲۹	۳۳۰	۳۳۱	۳۳۲
۳۳۳	۳۳۴	۳۳۵	۳۳۶	۳۳۷
۳۳۸	۳۳۹	۳۴۰	۳۴۱	۳۴۲
۳۴۳	۳۴۴	۳۴۵	۳۴۶	۳۴۷
۳۴۸	۳۴۹	۳۵۰	۳۵۱	۳۵۲
۳۵۳	۳۵۴	۳۵۵	۳۵۶	۳۵۷
۳۵۸	۳۵۹	۳۶۰	۳۶۱	۳۶۲
۳۶۳	۳۶۴	۳۶۵	۳۶۶	۳۶۷
۳۶۸	۳۶۹	۳۷۰	۳۷۱	۳۷۲
۳۷۳	۳۷۴	۳۷۵	۳۷۶	۳۷۷
۳۷۸	۳۷۹	۳۸۰	۳۸۱	۳۸۲
۳۸۳				

ای که در این دانه کبریا	باز که تا به یون قودن کند و یلا	زنگش به یون سازد و زانجا	بهرین میخیزد به غم اجل ملامت
۵	کشته و وصل بی نفرت بین کی بجای	دم نخل جالیدم به برین غایت	
۶	که در زندان بود ای کز کسرا	حلال بی که کشته بود کجوا	ادام عشق بی میخ مر میخو میرا
۷	جلد آنکس چون بی سودم یکبار	بر و ملک عدم بود کجاست	
۸	از خبر بحر اگر موت بی تو نیست	وصل منظر تجلی یبت بی شیرین	لاکشمی کرون خوش تقدیر نیست
۹	شیر تو منور نیست وصل تو خیر	خوش بین آنچنان سپهر غریب	
۱۰	صبا بی تو بهین آینه کی شود	دو کمری ملک بستی به طبیعت	بات کاتجس از این حیرت نیست
۱۱	یا تو آب بیرون ملاقات نیست	او چه دیکه باقی به برات نیست	
۱۲	سیرت بجزی تمیاری تم بی مردم	بسته تو به حبس تو است با غم	غیرت ترک ملاقات کی گمانی نیست
۱۳	بشر خراب به آینه بی شرفی	چسبیده غم و دیر رات کی آتی	
۱۴	آیه روی منور کینه بین روتا	آب جبت کین من شو تو بی بین	آه بهند که مطلب کفر خفا کی
۱۵	باشین کمری کجوا کجوا	آکی کجوا کرون کجوا	
۱۶	جان تو به یون صاف به تراب	منه کجوا کجوا کجوا	اس سجنی بی آید ناست ای
۱۷	غیر خراب به کمرت کجوا	پایینی کجوا کجوا	
۱۸	دم خفا و من هر خط سنا	صفت پاش کجوا کجوا	ای پاش کجوا کجوا
۱۹	باون کجوا کجوا کجوا	داک کجوا کجوا کجوا	
۲۰	باز غم و کجوا کجوا کجوا	حرکت کجوا کجوا کجوا	محبت کجوا کجوا کجوا
۲۱	دل کجوا کجوا کجوا	بر کجوا کجوا کجوا	
۲۲	دل کجوا کجوا کجوا	روح کجوا کجوا کجوا	بر کجوا کجوا کجوا
۲۳	تیری کجوا کجوا کجوا	عربی کجوا کجوا کجوا	
۲۴	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا
۲۵	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا
۲۶	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا
۲۷	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا
۲۸	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا
۲۹	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا
۳۰	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا	کجوا کجوا کجوا کجوا

عاشت ناز و جفا کوئی پیدا	کوئی تها آنکه سبک می آید بگو	جان تر جی من بدو کنی ز دنیا	ایکای تجویف حقیقت بین ترا بگو
۵۴۰	تو مجبایا بر جوی جگر و جگر	حرکاتون برتری بوی نفرت	
قصه کزانه اگر ای بی در منظور	مکونی رخ بر جفا کوئی بندگی	دوب بین با کسی و کرا ای کرا	شکست بر مکان و جوی کشتال
	تیرای نینه و خارا کایان بر غرض	توسلیان بر ترابله فرین	

قصیده محمد خدایه

چو در کرم سنی ارقام کرباب	ای سحر و کرم سگون شود بر بار	چرا نه از کشته شان به قدرت او	دو کلن کر سیک فقط تن به طیار
نیای آشفته شده خاک خنک زمین	زین بر آفت خاک بر زمین نهاد	کبود و در چو رنگ سپهر نیلوفر	ز سپهر خشت زمین از روی به بار
شستند محل و زمره رنگ با رنگ	فلک زمره صر ز نایت و سیار	بهرین خود طلوع آفتاب که مهتاب	سحر نور میان جهان گوی شتاب
پیرایان نبوده تمام حور و ماک	با فریدن مرد در زمین هوار	بهرین خود نباشت خلعت و خیم	به سنگ تش بر خاک ساخته گزدار
عیان خود بگردون هم عرش بر	بفرستیت مردم کرد و خلیل ازهار	بهرین خود و تسنیم کرد جوی خنان	برونخ و میان جهان همه نهار
بهرین آشفته باغی رخس و قمر	از دوش و تمام طلوع لیل و نهار	بهرین غیر ستون چرخ بی ستون قائم	زمین زلزله از قدرتش بقدر قرار
بوسان شگفته رنگ لاله شفت	بجاک کرد گل از نسی سده گاندار	بهر ساخته تخم سپهر سهره را	تقریر کرد ملک بقدر در چیدار
بهرین پنج و سه رنگ عمارت	بفرستاک نموده هزاران نگار	منور لوح و قلم بهر خط پیشانی	نموده آتش خط خدایان بر خردار
بهرین و دانه چرخ و چرخ	قصه عارف و صوم خسته بدیدار	منور زیر سما آبریزا بر طیسر	بارض ساخت تمام آن کار
نور و امین را چرخ طالع جم	پیا بر بر نسی خسته بر دل کبار	بهر نور و عقبت عالم ایجاد	ببین بجانم نیای نور دنیا دار
بوسان رنگ گل از رنگ شفت	منور و قلم بر آفتاب نگار	دماغ باغ مسطر ز روی گل خردار	چمن چمن بر سید و سیم غنبار
بهرین روشن شگفته هزار لاله	منور و چرخ باغ و گل بلبل زار	بهرین منور و خاقان بر گل خردار	جای گل نموده بر گل زربار
ز قمر و ز شمشیر و ز شمشیر	بهرین و زمره و پراز و زمره دار	بهرین چمن و چمن و آفرینش او	بهرین و گیتی به نعت سهره دار
شکوفه رانی بر طفل غنچه خشت	منور و خشت گهواره خشت	بهرین و شمشیر خرد سال خشت	چو شمشیر بده چو دایه بر بار
تقریر داد و تمام غصه اربع	بهرین و چرخ آب و چرخ خاک	زبان کجا که از شکوفه نیش او	نموده علقه تا آدم ز خاک خشت
ز گل چو کالبد آدم آمده بوجود	بهرین و شمشیر و زمره و زمره دار	چو جان شمشیر و زمره بقیه حیات	بهرین و زمره و زمره و زمره دار
چشم نور نظر کوش را عیانت داد	بهرین و شمشیر و زمره و زمره دار	ز قمر و بای می ساخت و قلم	بهرین و شمشیر و زمره و زمره دار
چرخ و شمشیر و زمره و زمره دار	بهرین و شمشیر و زمره و زمره دار	چرخ و زمره و زمره و زمره دار	بهرین و شمشیر و زمره و زمره دار

سیان جسم شہر صورت نمایان کرد	منو آئینہ سپر قد آدم آئینہ دار	شای قدرت اور اچہ زبان	ہمہ کینہ مکانی تمام نقش نگار
چنانست قادیان کار بود بود	ز خاک کو بزار و خاک آخر کار	عجیب باخبر مخبری معین کرد	بدوش کا تب اعلیٰ برین سار
ہمیں خیال سہرمان صبح ہو	چو کوہ از غل غلش میکنم نگار	شندہ ام کہ بحث بکار کرد و شہر	کہ عضو عضو کند چون بانی حق قرار
چند کرد و بیکر عیان خوش بین	ندان چو مار نظر است از نظر دار	کمن زیاد خدا کینہ فراموشی	کہ جن و انس شدہ بہ طاعت غفار
کس عباد خاکی کہ مرغ قندہ	و مرغ کیش کہ نہنی شود زہار	وہن چہ ساختہ روزی بیکم غم	صدا دہد بجان آسیا ہمیں ہر بار
چنانست از قیام کہ بکس شہر	بکرم شک سار نہ بکس لیل و نہار	زہی نیاز زدی دہر نیاز مند غنی	چمن چین گل و غنچہ تیش زردار
بدہ زکات کہ نغمہ ابدان خدایت	ز نخل گل جوہر نیندیشود شمار	غم اجل چہ بچہ حفظ اودانازم	کند حیات سہندہ درون خمار
بجز خدای جان کل حق الباقی	قدیم سہست بماند مدامت کبار	چگونہ عوش بجد خد سخن بزم	چہ نطق من چہ دژن زبانم شہنشاہ
مجاہد کیت کہ در شرف یرسد	حدیث ما غوث آورد احمد مختار	ز دشت حمد کتم لاجرم غنائی	بسوی ہر بی عمار و کوسن گفتار
کای خدا کہ جان فرین و دوا و خلق	حق خویش خد آفرینش کبار	بجی کر یہ آدم بفرست خوا	کہ چون حال نایم شود سرخ فشار
بجی نوح نبی بحر مہجہ طوفان	سیر سفیدہ ماد بحیرہ غم قہار	بجی باغ خلیل شال ابراہیم	بہشت آتش و دوزخ ہم ناخوار
بجی موسیٰ عمران بنارت فرعون	شکاف نیل غم کین سبیل بن جبار	بجی کلید منصور و صورت عیسای	نہد بار و نہ نادار کین ادا دار
بجی محبت یوسف قیدین عبا	اسیر رخ و محن ام رہا ناخوار	بجی شافعہ محسن طغیانی شافعہ	بخشہر جہانناہم بخش غفار
بجی شہر و شہر بہر نبت بنی	عذاب قہر کرد و مرا خدا کبار	بجی آل عبا ہر جا در قلمبر	کین زامبر کرم پاک انہم ستار
	بجی جملہ پیغمبر ہر جا در موصوم	بجی حساب مرا شاد کن بر زہار	

خاتمہ الطبع

عند لیپ خامہ ترانہ سنج حمد آفرینندہ جہان ہے جبکہ امر کن سے نشوونما سے چہنتان حیات
 انسان جہان ہے بلبل ہزار داستان کلک نغمہ طراز لغت سرور عالم صفا و شہر علیہ وآلہ وسلم ہے
 جبکہ انوار فیض سے گلزار دہر میں جلوہ سجیدہ ہزار عالم ہے و طوطی شکرستان قلم منقبت آل ہمدار
 میں تر زبان ہے جبکہ آبشاری ہدایت سے دین میں کاسہ سہنہ و شاداب گلستان سے آما بعد
 سخن نہمان فصیح الکسان شہر سے نکمہ دان پر مہرین ہو کہ زمان سلفت میں شعراء ریختہ گوا کثر
 الفاظ نفیس ہندی بہا کہ استقامی میں لاسے تھے بہت الفاظ غلط جو زبان عوام پر تھے سلک نظم میں
 منسلک مہجرات تھے مگر شہر اسیری میں شاعر عالی فہم متخاص بہ حاتم دیوہی نے زبان مروہ کو عیوب

ظاہر کیے اور الفاظ غلط و ثقیل نظم کلام سے خارج کر دیے اور جو روزمرہ عام فہم و خاص پسند تھا
 اوسکو اختیار کیا اور یہ طریقہ شعرا سے نامی پھر مصرعے اکثر ان کو مطبوع ہوا چنانچہ شرف الدین مضمون
 و شیخ حسن اندر و میرزا کرناخی و علامہ مصطفیٰ کیرنگ و میرزا جان جانان مظفر وغیرہ نے اس روش کو
 تسلیم کر لیا اور میرزا جان ہند و فصیح گو یان رند کا جو روزمرہ محاورہ سنا اوسکو اختیار کیا اور الفاظ
 مثل نیچ کو تہی و صحیح و صحیح و بیگانہ کو گانہ و دیوانہ کو دوانہ و دیوان کو یان اور دیوان کو دان بامتحول کو ساکن
 رساکن کو متحرک جیسے مرغی مرغی و مرغی مرغی و الفاظ ہندی مانند تین و گت و نت و مو اور تہیف
 و احد المعنی مثل تک کو تک و سی کو سی کہ کبر کو کید ہر و ادھر کو اور دہر و جہہ چشم و مجید گاہ و غیرہ جو خلاف محاورہ
 مستقل تھے ترک کیے چنانچہ بعض باتوں میں متاخرین ان کے پیرو ہوئے مگر جناب میر کا صاحب عرش
 فرزند جناب میر تقی میر نے اپنے کلام کو حیدر عیوب سے پاک رکھا جو اس لفظ کو خلاف محاورہ فصیح حال
 دیکھا اوسکو ترک کیا بلکہ عیوب مرقومہ بالا کے علاوہ عروض میں سوانے حرف الف مضاعفی یا
 کا گرنا عیوب جانا اور قوافی میں خیالوں و نوالوں و نگاروں و یاروں و جاتوں و پروانوں کا لازا عیب
 تصور کیا کہین قافیہ ہندی کے ساتھ فارسی کا لفظ مستعمل نہ رکھا ارباب نظر و دیکھین گے کہ کلام
 حضرت عرش عیوب سے میرا الفاظ ثقیل سو خالی ہے حسن بندش سے پیدا ہے کہ فکر عالی
 یقین ہے و اتفاق رموز سخن مطالعہ سے حظ او شائیں فصاحت و بلاغت کی تعریف ہر زبان
 شہ امین کلیات حضرت عرش چینا شروع ہوا شاعر شیرین زبان ناظم فصیح اللسان جناب
 شیخ محمد جان صاحب شاد شاگرد رشید جناب میر کا میر حرم نے صحت میں اہتمام بلین کیا ماہ فوری
 ۱۸۷۳ء میں باجس اسلوب اختتام کو پہنچا اور رفعتہ و الشبول صحیفہ کارنامہ حشر یاران

والا نشان کے ملاحظہ میں گذر تار باب جو صاحب کامل نسخہ دیوان

عرش کے خواہشمند ہوں وہ قیمت بیچ کے

مطبوع سے طلب فرمائیں کہ

سیکرٹری دفتر

2522

1915/11/1

DUE DATE

